

cellatlar da HELEN REILLY *ağlar*

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI

KARA DİZİ

•

Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.

•

Birinci baskı: Eylül 1972

•

**Bu kitap GÜL Matbaasında dizilmiş
MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.**

HELEN REILLY

Cellatlar da Aglar

Türkçesi:
Mürvet Birand

BİRİNCİ BÖLÜM

GAZ AKIYOR

LOLLIE Fellows'la Noel'den kısa bir süre sonra New York'ta karşılaşmıştım.

Mühendis arkadaşım Dan Garth'le, Sherry'de yemek yiyorduk. Tam dışarı çıkarken Lollie'yi gördüm. Lokantadakilerin büyük bir kısmı yemeklerini bırakıp bu güzel kadına dönüvermişti.

Bundan çok önceleri Lollie, Amerika'nın bir güzellik kraliçesi kadar ünlüydü. Her gün gazetelerde Lollie'nin kusursuz güzelliğini yansıtan resimlerine rastlanırdı. Bunlar, Lollie, Cumhurbaşkanı'nın köpeğini severken ya da ünlülerin katıldığı bir partide çevresindeki erkeklere hikâyeler anlatırken çekilmiş resimlerdi.

Senatör Sanford'un kızı, herkesin gıptayla seyrettiği bir insandı. Sonra birdenbire olaylar Lollie'yi geri plana attı... Babası öldü, tanınmamış bir avukatla evlendi ve savaş patlak verdi.

Lollie'nin parasız, tanınmamış biri olan Wickford Fellows'la evlenmesi büyük bir hayretle karşılanmıştı. Wick'i tanıdığım için hiç hayret etmemiştim. Hangi kadın olursa olsun, Wick'yi görür görmez ona âşık oluverirdi. Son derece cana yakın bir insandı.

Orta boyluydu; çok düzgün bir yüzü ve çekici bir görünüşü vardı, elini attığı her şeyi çok iyi yapardı.

Harvard Üniversitesi'nden yirmi yaşında mezun olmuş; sonra hukuk öğrenimine başlamıştı. Tam bu sırada annesinin ağır hastalandığına dair bir haber almış ve Avrupa'ya gitmişti. Birkaç yılını Avrupa'da geçirdikten sonra, küçük bir kasabaya çekilmiş, burada bir avukatlar grubuyla birlikte çalışmaya başlamıştı.

Lollie'yle evlendiği zaman otuzyedi yaşına geliyordu. Lollie de, birbirinden parlak evlilik tekliflerini arka arkaya çevirmiş ve sanki yıllarca Wick'i beklemişti.

Evlendikleri andan itibaren rahat yüzü görmediler. Savaş başladı, ardından da birbirimizi kaybettik.

Sherry'de, yıllarca ayrılıktan sonra ilk defa karşılaşıyorduk. Lollie eskisi gibi pırü pırıldı. Üzerinde mücevher, yüzünde makyaj yoktu ama, yine de pırıl pırıl parlıyordu. Bir bakışta dünyanın en mutlu insanı olduğunu anlamak çok kolaydı.

Beni görmek onu delicesine sevindirmişti.

«Nell... Nell, seni görmek ne güzel birşey...»

Lollie, son görüşmemizden bu yana olup bitenleri anlatmaya koyuldu. Wick, savaştan bir sıyrık bile almadan dönmüştü. Millbrook yakınındaki küçük bir köyde yaşıyorlardı. Wick, çok iyi bir iş üzerinde çalışıyor ve çok para kazanıyordu.

«Nell, sen o tarafları iyi tanırsın, değil mi? Bir zamanlar orada oturdun da... Dietrich adında birini hatırlıyor musun? Hiran Dietrich?»

Dietrich'i tanınamaya imkân var mıydı? O çevrenin en sayılı milyonerlerinden biriydi... Bölgenin

yarısını satın almış, yolları kapatmış, küçük çiftçileri yerlerinden, yurtlarından kovmuştu. Koca araziyi tam bir Holding haline getirmişti. Üstelik kimseye faydası olmayan bir adamdı.

Wick, avukatlık stajı sırasında Dietrich'le tanışmış. Adam Wick'i çok sevmiş ve ölürken Holding'in yönetimini Wick'e bırakmış.

Şehirdeki öksüzler yurdu buradan sağlanacak gelirle idare edilecekti. Ayrıca özel burslar dağıtılacak ve okuldan ayrılan her çocuğa, kendi istediği işe başlayabilmesi amacıyla cep harçlığı verilecekti. Çiftliğin bütün geliri bunun gibi hayır işlerine dağıtılacaktı.

Wick de bu işlerin yönetimi için yılda yirmibeş bin dolar alıyordu. Babasından bir kuruş bile miras alamayan Wick'le Lollie için bu çok iyi olmuştu doğrusu. Artık paraya kavuşmuşlardı ve hayatları mutlu bir düzene girmişti.

Lollie'yle karşılıklı konuşurken, bana sigara almaya giden Dan ve onunla köşede karşılaşan Wick, birlikte gözüksüler. Her ikisi de okuldan çok iyi iki arkadaşları. Böylece, masanın etrafında mutlu bir dörtlü olmuştuk.

Dan, Wick'in aksine, çok konuşurdu. Sarışındı; cana yakın görünüşü vardı. Wick'se konuşmaktan çok dinlemeyi sevdiğini ortaya koyuyordu. Lollie,, bu iki eski dostu dinlerken ısrarla kocasını inceliyordu. Gözlerinin altında hafif kırışık belirmişti.. Lollie'nin bakışını beğenmemiştim; karşısındakini sorguya çeker gibi bir hali vardı. Bunun üstünde durmadım.

«İşte benim burada bulunmamın sebebi...»

Dan bunları söyledikten sonra elimi öptü. Onunla evlenip evlenmemeye hâlâ karar verememiştim. Nedenini de pek bilemiyordum.

«Sevgili Nell... Seni ne kadar çok severim bilirsin..»

Wick elimi tutmuş öpüyordu. Beni gerçekten severdi. New York'a Lollie'ye kürk almaya geldiklerini anlattı.

«Nell, inanma sakın söylediklerine...»

«Aaaa sevgilim, burada patron kim? Alacağımı dedim de almadım mı?»

Karşılıklı gülüştük. Lollie'yle Wick sadece çok sevişen bir çift değil, aynı zamanda çok iyi anlaşılan: birer arkadaşları da...

Tatlı bir hava içinde bir kadar devam eden bu toplantımızın sonunda, tekrar görüşme vaatleriyle birbirimizden ayrıldık. New York'ta bir hafta kadar kalıp tekrar köye döneceklerini söylediler.

Ertesi sabah, Arizona'daki kuzenimin çok hastalandığını bildiren bir mektup alınca, hemen New York'tan ayrılmak zorunda kaldım. Lollie'ye bir mektupla durumu bildirdim. Fakat hiçbir karşılık almamam beni biraz şaşırtmadı da diyemem.

Ocak, Şubat ve Mart aylarını oldukça hareketli geçirdim. Nisan ayı ortalarında Lollie'yle Wick'i tekrar gördüm. Tamamen değişik bir hava ve son derece de kötü şartlar içersinde...

Acaba ölüm gelirken insana bir çeşit haber mi gönderir? Kendine çekmeden önce şartlarını hazırlar mı?

Bilemiyorum... Bugün bile düşünmek istemiyorum bunu.

Oldukça yorucu bir kış geçirmiştım. Bitirmem gereken bazı kitaplarım vardı ve tam bir yalnızlık içinde çalışmak istiyordum. Lollie'yle Wick aklıma gelmedi değil, fakat tek başıma kalma isteği onların yanına gitme planlarımı değiştiriverdi.

Kızkardeşim Laura'nın tavsiyesi, korkunç maceranın başlangıç noktası oldu.

Ailemizin doğup büyüdüğü çiftliğe gitmem fikrini ortaya o attı. Babamın ölene kadar elinde tuttuğu Bangall'daki çiftlik bir ara satılmış, fakat bir süre sonra yine geri alınmıştı. Yıllardan beri hiçbirimiz semtine bile uğramamıştık. Laura, çok bakımsız olmasına rağmen, orada tek başıma hayli rahat çalışabileceğimi söylemişti.

«Koskoca arazi ortasında bir ev düşün. Bahçedeki otlar artık insan boyu büyümüştür. Çevrede olsa olsa bir iki ev daha vardır. Seninki çok haraptır ama kolayca onarabilirsin. Seni rahatsız edebilecek tek şey, yanına fazla yaklaşacak bir inek olabilir. O kadar...»

Sadece ineklerle karşılaşmak fikri hoşuma gitmişti. Nasıl olsa inekler beni tedirgin edip konuşturamazlardı.

Nisan ayının üçünde Washington Caddesi'ndeki apartman katımı badanacılara bıraktım, hizmetçime iki aylık izin verdim ve Bangall'a tek başıma hareket ettim.

Laura, yanıma mutlaka birini almam için ısrar ediyordu. Onun bu sözlerine kulak asmadım.. Orada nasıl olsa bir yardımcı bulabileceğimi umuyordum.

Uzun bir yolculuktan sonra, bir akşamüstü Bangall'a vardım. Hemen o gece çiftliğe çıkmak istemedim. Hem geç olmuştu, hem de ışık durumunu bilmiyordum. Yıllardan beri kapalı duran binanın içi de mutlaka çok kötü olmalıydı.

Önce kasabadaki bir otele indim. Yanımdaki odada da bir kadın kalıyordu. Kâğıt kadar ince duvarlardan her şey duyuluyordu. Telefonda durmadan «Sevgilim...» dediği birine birşeyler anlatmaya çalışıyordu. Konuşma bittiği zaman da bardağa dolan bir içkinin sesi duyuluyordu... O kadar...

İlk gece, oldukça geç bir saata kadar oturduktan sonra, sabah erken kalkabilmek üzere hemen yatıp uyudum.

Ertesi gün ancak saat onikide uyanabildim. Çiftüğün yolunu bulabilmek için arabamı kasabanın güneyine doğru sürdüm.

İki defa yanlış yola girdim. Kasabayla çiftlik arasındaki uzaklık iki kilometreyi geçmiyordu ama, yol çok dar ve birbirine benzeyen patikalardan kuruluydu. Sonunda koca çukurlara bata çıka güçlkle asıl yolu bulabildim.

Küçük bir tepeyi geçtikten sonra çiftlik evi görüldü. Etraf günlük güneşlikti ve cırcırböceklerinin çıkardıkları sestten başka birşey duyulmuyordu. İşte daha şimdiden kafamı dinlemeye başlamıştım.

Dan, son zamanlarda baskısını gittikçe artırmıştı çünkü. Bir an önce evlenmemiz gerektiğini habire tekrarlayıp duruyordu. Oysa bira'z daha kendimi dinlemek istiyordum.

Son kavşağı da dönüp evle karşılaşınca az daha kalbim duracaktı. Gerçekten tam bir mezbelelik halindeydi ve filmlerdeki «korkunç şato» lara benziyordu.

Bahçe yabanotlarından görünmez olmuş, panjurlar dökülmüş, kapı aralık kalmıştı. Ev, korkunç

bir kasırgadan çıkmış gibiydi.

Allahtan, güneş manzaranın korkunçluğunu biraz olsun örtbas ediyordu. Yarı aralık kapıdan içeriye girdim. Aslında kötü ruhlara, hayallere filan inanmam. İnananlara da çok gülerim. Fakat daha alt odalardan birine adımımı attığım an, tüylerim diken diken oluverdi. Niçin bilmiyorum! Ama nedeni yoktu bu korkunun...

Yemek odası oldukça karanlıktı. Ortadaki sivri köşeli masanın üstü bir karış toz ve kimbilir ne zamandan kalma yemek artıklarıyla doluydu. Koltukların bazıları patlamış, perdeler aşağıya sarkmıştı. Koskoca pencereler cırılçıplaktı.

Gelirkenki neşem ve heyecanım yok oluvermişti. Salonun kuzey bölümündeki kapıdan oturma odasına geçtim. Kütüphanenin durumu da ağlanacak haldeydi. Kitapların herbiri bir tarafa atılmış, koltuklar ve sandalyeler oturulur olmaktan çıkmıştı.

Bütün evi iyice dolaştım. Oturma odasının hemen arkasına düşen büyük yatak odalarıyla yemek odasının yanındaki banyolu oda, diğerlerine oranla daha temizdi. Mary halaninkinden geçip bir zamanlar benim ve Laura'nın yattığımız odalara baktım.

Üst kata çıkmadım. Nedenini bilmiyorum, ama koskoca evde kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

Mutfağın yanındaki küçük bir odadan gelen hafif bir ses dikkatimi çekti. Yavaşça kapıya yöneldim ve kaygıyla şöyle bir ittim. Damlayan birşeyin sesi geliyordu içerden Biteviye akan sıvıydı bu.

Pıt, pıt, pıt...

Nerden geliyordu? Biraz daha yaklaşıncı sesin gaz deposunun tam olarak kapatılmayan vanalarından geldiğini anladım.

Depo yarı yarıya doluydu.

Birdenbire masanın üstündeki yemek artıkları aklıma geldi. Bu evde biri yaşıyordu galiba. Her kim ise o, burada kalmış ve gazı da kullanmıştı. Eğer vana kaçırılmış olsaydı, şimdiye kadar içinde birşey kalmaması gerekirdi.

Arka bahçeden birilerinin gülüşmesini duyar gibi oldum. Korkuyla karışık bir sinirlilik havası bütün vücudumu sarmıştı. Birinin evin içinde yaşamış olması rahatsız etmişti beni.

Hızlı adımlarla mutfaktan çıktım.

Bahçede dolaşan yabancılardan hiç hoşlanmazdım. İlk anda yaşadığım bu kadar heyecan beni biraz daha korkuttu. Hiç de güzel bir başlangıç değildi doğrusu.

İKİNCİ BÖLÜM

KARANLIKTAN ÇIKANLAR

YOLUN kıyısındaki otlar arasmda genç bir kızın sigarasını yaktığını gördüm. Saçları külrengiydi. Arkası bana dönük olduğu için yüzünü tam olarak seçememiştim. Yanında başka biri daha vardı... Atlarıyla bir öğle sonrası gezisine çıkmışlardı.

Bu çiftliğin genel park olmadığını anlatmak için dışarı çıkmaya hazırlanırken gözden

kayboluverdiler.

Arkalarından bakıyordum ki ansızın yanımda kızıl saçlı bir adam beliriverdi. Daha, birkaç saniye önce ortada yokken, hemencecik yanıbaşımdaya bitivermişti. İlk defa bu kadar gür bir kızıl saç görüyordum.

Avına yaklaşan kızılderililer gibi ses çıkarmamaya dikkat ederek yürüyordu. Giyinişinden kasabalı olmadığını anladım. Koltuğunun altındaki tüfeğini yokluyor ve bana doğru geliyordu.

Atlarına binip uzaklaşanların arkasından baktı ve yerden kopardığı bir otu onların gittikleri yöne fırlattı.

Otuz yaşlarındaydı; suratı çirkin, buna karşılık çok çekiciydi. Bakışlarını beğenmemiştim. Bulunduğum ağacın arkasından çıktım.

«Merhaba!...»

«Merhaba!...»

Ne olur, ne olmaz nazik davrandım; buranın aileme ait olduğunu, uzun süre burada yaşadığımızı anlattım.

Eve baktı...

«Şimdi herhalde burada oturmuyorsunuz, değil mi? Eski konağı ziyarete mi geldiniz?»

Söyledikleri yabana atılamazdı. Gerçekten de ev oturulacak gibi değildi.

«Benim adım Liam Fogarty. Vadinin biraz altındaki evde oturuyorum.»

«Avlanmaya mı çıktınız?»

Koltuğunun altındaki silahı, ilk defa görüyormuş gibi kaldırıp baktı.

«Şehirdeyken tavşan avlamayı tasarlıyordum. Fakat buraya gelince zavallı hayvancıkları vurmaya kıyamadım. Avlanmaktan çok av yürüyüşü yapıyorum. İnsanlar bazan beklemedikleri durumlarla karşılaşırırler Bayan Nell.»

Konuşma şekli huzurumu kaçırmıştı. Kısa kestim. Ev için herhangi bir yardıma ihtiyacım olursa, kendisini çağırabileceğimi söyledi. Kibar ve utangaç görünüyordu. Atlılardan hiç söz etmedim, o da açmadı. «Hoşçakalın» deyip geldiği yönün aksine yürümeye başladı.

Öğleden sonra üç olmuş ve güneş tepelerin arkasında kaybolmuştu. Ortılığı kaplayan gri bir renk, zaten iç sıkıan evin manzarasını biraz daha karartmıştı.

İçeri girip ateş yakabilir ve geceyi geçireceğim bir yatak hazırlamaya başlayabilirim. Ama canım hiç istemiyor; bu gece evde kalmak içimden gelmiyordu. Kızıl saçlı Fögarty'e söylediklerime şimdi ben bile inanmaz olmuştum. Millbrook'da küçük bir otel vardı; gece orada kalsam ve ertesi gün yanıma bir yardımcı kadın alıp gelsem daha iyi olacaktı.

Arabaya bindim. Gerçeği kendi kendime söylemek bile utandırmıştı beni... Çiftlikten uzaklaşır uzaklaşmaz birden rahatlayıverdim.

Yol güneye doğru dönüyor ve bir noktada ikiye ayrılıyordu. Biri tepeciğe doğru gidiyor, diğeriye sağdaki tepeyi tırmanıp birkaç evin bulunduğu vadiye ve oradan da 13 numaralı yola iniyordu. Her ikisi de Millbrook'a gittiği için soldakine saptım.

Vadiyi geride bırakır bırakmaz, kafam geçirdiğim birkaç saatin hesabına giriverdi... Planlarım istediğim gibi yürümüyordu. Beklediğimi bulamayacaktım. Yorulmuş ve keyfimi kaçırmıştım.

Nerede olduğumu tam olarak bilmiyordum; başımı çevirip bakınca birdenbire heyecandan küçük dilimi yutacak gibi oldum. Yolun kıyısındaki posta kutusunun üzerinde «Wickford Fellows» yazıyordu.

Benim çiftliğin bu kadar yakınında yaşadıklarını aklımdan bile geçirmemiştim. Heyecanım, sevince dönüştüğü ve ev için ilk olarak Lollie'den yardım istemeyi düşündüm. Lollie, bana bir kadın bulabilme konusunda fikir verirdi.

Oturdukları ev benimkinin tam tersine son derece güzel ve bakımlıydı. Yoldan yüz metre kadar içerdeydi; kapının ikiye açılan kanatlarıyla martıya benziyordu.

Arabadan indim ve âdeta koşarak kapıyı çaldım. Lollie evde yoktu.

Çok üzülmüştüm. Bir başıma kaldığım bu dağ başında bana elini uzatacak en yakın arkadaşı bulduktan sonra hemen tutamamak gerçekten de üzücüydü. Fakat kapıyı açan kadın, Lollie'nin yakında geleceğini söyledi ve içerde beklemem için ısrar etti. Yumuşacık halılarla kaplı iki merdivenden çıkıp kocaman bir oturma odasına geçtim ve ellerimi gürül gürül yanan şöminede ısıtmaya başladım. İlkbaharın akşamüstü serinliği içime işlemişti.

Lollie gerçekten beş dakika sonra geldi... Onu görür görmez, benim evin sefaletim, depodan damlayan gazı ve kırmızı saçlı adamı unutuverdim.

Lollie kapıdan girince mektupların bulunduğu kutuyu açtı. Beni görmemişti. Oturduğum yerden çok iyi seçilebiliyordu...

Gözlerime inanamıyordum... Lollie âdeta değişmişti. Kadınsal bir içgüdü, Lollie'nin büyük meselelerle karşı karşıya olduğunu sezdirirdi bana. Gözlerinin altı morarmış, yüzündeki endişe çizgileri derinleşmişti. Lollie iyi değildi. Büyük korku ve kaygıları vardı. O güzel yüz gitmiş, yerine gergin bir surat gelmişti. Lollie'nin bu görünüşü beni korkutmuştu. Usulca seslendim:

«Lollie!...»

Dönüp beni gördü ve yemin edebilirim, demin gördüğüm çizgiler birkaç saniye için daha da derinleşti. Bereket bu tavrı uzun sürmedi; kollarım açarak bana doğru kpştı...

«Nell, hayatım! Nereden çıktın? Neden gelmeden önce haber vermedin bana?»

Oysa beni görmekten hiç de memnun olmadığına emindim. Dış görünüşündeki içten karşılayışına rağmen içinde birşeyler büsbütün kınalı vermişti âdeta.

«Lollie, nen var? Hasta mısın yoksa?»

«Aaa evet, biraz rahatsızlandım, fakat şimdi iyiyim. Emin ol, şu an dünyada en çok kimi görmek istediğimi sorsalar, Nell, derdim.»

Sandalyelerimizi ateşin yamna çektik ve çiftlikte geçen ilk günümü en ince ayrıntısına kadar anlattım.

Fazla üstünde durmadı. Yılbaşında zatürreeye yakalanmıştı, bir ay hastanede kaldıktan sonra tekrar eve dönebilmişti. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Zayıflığıyla yorgun görünüşü de hastalıktan kalma izlerdi...

Bana kalırsa Lollie hem hiç değişmemiş, hem de çok değişmişti... Bütün hareketleri eskiden olduğu gibiydi. Ama ona erişemiyordum artık; aramızda sanki görünmeyen bir duvar yükselmişti. Ve Lollie o duvarın ötesinde benden bazı şeyler saklıyordu...

Söylediğine göre, Wiek de çok iyiydi... İşleri aynı tempoda devam ediyordu... İki arkadaşın birbirine anlatabileceği her şeyi birkaç dakika içinde anlatıp bitirdik. Yine de aramızdaki duvarı bir türlü aşamamıştım.

Lolhe, babasının evini idare eden Belinda Poe'nun da kocasından ayrılıp yanına geldiğini söyledi. Büyük bir dikkatle hem Lollie'ye bakıyor, hem de evi çekip çeviriyordu. Poe'yu çok iyi tanırdım; Senatörün çok uzak kuzenlerinden birinin kızıydı.

Biraz sonra, çaylarımız gelirken Belinda da içeri girdi... Selâmlaştık. Hayatı boyunca heyecan nedir bilmemiş bir hali vardı. Zaten yanında bomba patlasa, yerinden kalkar, saçlarını düzeltir, üstündeki tozları silker ve yoluna devam ederdi... Yaratılıştan böyleydi... Beyaz saçları, uzun boyu ve daima sakın gülişiyle insana baygınlık veren tiplerdendi. Onunla konuşurken, başkası hakkında kötü birşey söyleyemezsiniz. Üzüleceğinden korktuğunuz için daima boş laflarla ya da sonucu olmayan sözlerle durumu idare etmeniz gerekir.

Belinda'ya, elimdeki kitabı bitirebilmek için, sakın bir yerdir diye buraya geldiğimi ve en fazla altı hafta kalacağımı anlattım. Memnun olmuş göründü.

Daha ben sözümü tamamlamadan, aradığım insanı bana buluverdi. Bayan Myatt'ın yeğeni Anna Ott, geçici bir iş arıyormuş. Benim ev işlerime bakabilecek ve etrafı temizleyecek ideal bir insanmış. Belinda, kocası yeni öldüğü için Anna'nın gece de yanımda kalabileceğini ekleyince memnun oldum.

Lollie, Wick'in çalışmalarından bir dakika bile boş vakit bulamamasından söz etti. Durmadan oraya buraya gidip gelmesinden şikâyetçiydi:

«O kadar yoruluyor ki... Dan yardıma gelecek; belki o zaman biraz rahatlar,» dedi.

Elimdeki çay bardağım düşürecektim az daha...

«Nee? Dan mı geliyor?»

«Bilmiyor muydun ?»

«Hayır bana hiç sözünü etmedi bunun.»

Belinda'dan ötürü Dan konusunda daha fazla konuşmak istemedim. Zaten Lollie, Dan'ın benimle evlenmek istediğinden haberli değildi. Konuyu hemen değiştirdim. Fakat Dan'ın neden geldiğini ve bendeh bunu neden sakladığım bir türlü anlayamamıştım.

Çaylarımızı bitirirken Wick gözüktü. Son karşılaşmamızdan bu yana epey zayıflamıştı. Lollie'nin gözlerinin içi güldü ama yine de birşeyler sormak ister gibi baktığını hissettim.

Wick beni görmekten çok memnun olmuştu. Yüzünden belliydi bu... Hemen karısının başucuna gitti ve onu öperek ard arda sorular sormaya başladı:

«Öğleden sonra yattı mı bu kız, Belinda? İyi yemek yedi mi? Lollie'yi nasıl buldun Nell?»

«Her zamanki gibi güzel.»

Cevabımın yalan olduğunu sadece ben biliyordum tabii.

O ana kadar gördüklerim ve söylenenler bütünyle doğruydı. Fakat beş dakika sonra bu evin içinde söylenmeyen bazı şeyler de olduğunu farkına vardım. Kadınca hislerim beni yanıltmamıştı; korkunç bir gerçekle karşılaşırverdim. Hem de öylesine korkunç ki, bir duvara çarpmış gibi hissettim kendimi.

Belinda çay tepsisini kaldırmıştı; ben de pencereden dışarısını seyrediyordum. Wick, bir yandan kendine içki hazırlıyor bir yandan da Lollie'ye günün dökümünü yapıyordu âdeta:

«Gaz vanalarından biri akmış. Sabahtan akşama kadar gazlarla boğuştum. Çok yoruludum.»

O sırada, pencerenin yanından geçen küçük bir çocuk, bir atı yularından çekerek arka tarafa götürmekteydi... Birkaç saat önce gördüğüm, ama uzaktan sadece saçlarını farkedebildiğim genç kızın yanındaki adamın bindiği attı bu... Renginden tanımıştım... Wick, bir başkasıyla at gezintisine çıktığım Lollie'den saklıyordu.

Başımından aşağıya kaynar sular dökölüverdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İLK HAYALET

SANKİ birdenbire kapılardan ve pencerelerden simsiyah bir rüzgâr evin içine dolmuş ve eşyayı birbirine katarak her tarafı yerle bir etmişti...

Wick, küçük yalanıyla, akşamüstü gezintisini Lollie'den saklıyordu...

Meğer hikâye bununla da bitmiyormuş

Wick konuşmasına devam ederken kapı çalındı ve sonra içeriye kızü saçlı Liam Fogarty girdi. Wick, sözlerinin sonuna gelmişti ama, hemen hemen hiçbir şey söylemiş sayılmazdı. Liam Fogarty de olup biteni benim kadar görmüştü. Wick'in yalan söylediğini o da en az benim kadar, hatta benden de iyi biliyordu.

Salonun ortasındaki duruşu, Fellows'larm evine sık sık girip çıktığını gösteriyordu. Bana bakarken gözleri hafifçe parladı.

«Liam, hoş geldin! Çaya geç kaldın fakat içki için tam zamanıdır diyebilirim.»

Lollie, Liam'ı gördüğüne âdeta sevinmişti.

«Ben de içkiye geldim zaten,» dedi.

Fogarty, Wick'le Belinda'yı kibarca selâmladıktan sonra Lollie'nin yanına oturdu. Lollie'den başka kimse Liam'ın gelişinden hoşlanmamıştı sanki.

Lollie, beni Liam'a tanıştırdı. Ben hafifçe başımı sallayarak geçiştirmeye hazırlanırken, o elimi yakaladı ve sanki daha önce çiftükte karşılaşmamışız gibi, kuvvetle sıktı:

«Nasılsınız Bayan Shevlin? Buraya ilk defa mı geliyorsunuz? Güzel bir yer değil mi?» dedi.

Birşeyler mırıldanıp hemen koltuğa çöktüm. Müthiş bitkin hissediyordum kendimi. Wick'in öğleden sonra neler yaptığını oturup Lollie'ye anlatamazdım. Evlilerin arasına girmenin ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bilirdim. Yapacak birşey yoktu. Acaba Lollie'nin durumdan haberi var mıydı? Eve Uk girdiği zamanki mutsuz görünüşü bundan mı ileri geüyordu?

Şakalar, konuşmalar birbirini kovalıyordu. Yalan, simsiyah peleriniyle ortada dolaşıyor, fakat kimse ona bakmaya cesaret edemiyordu. Fazla dayanamayacağımı anladım ve kalktım.

«Bana müsaade artık! Bu gece Millbrook'daki motelde kalacağım. Yarın sabah çiftliğe dönerim.»

Gitmemi istemediler, misafir odasını verebileceklerini söylediler.

«Hiç merak etme. Seni tamamen yalnız bırakırız. İstedğin gibi çalışırsın,» dedi Lollie.

Wick, piposunu doldururken bir yandan da Lollie'yi destekledi:

«Sizin evin bulunduğu arazi bomboş. Orada başına birşey gelip, sözgelişi ayağın kırılrsa, bir hafta olduğun yerde kalırsın da kimse semtine uğramaz vallahi!»

Bütün şatafatlı görünüşüne rağmen tam bir trajedi oynanan bu evden kurtulmaktan başka birşey düşünmüyordum. New York'tan telefon beklediğim yalanım uydurup kendimi zar zor kurtarabildim.

Millbrook moteline iyi bir uykudan sonra anca kendime gelebildim. Dünkü yorgunluğumu düşünmek gözümü yıldırmadı. Çiftlik evinde kalmayı kafama koymuştum bir kere. Kararımdan dönmeyecektim. Toz ve kir beni bu kadar çabuk korkutmamalıydı.

Sabah erkenden evin yolunu tuttum. Hareketimden önce çarşıdan bazı şeyler aldım, bu arada kız kardeşim Laura'ya telefon edip evin durumunu anlattım. Laura da bundan önceki kiracıyla komisyoncunun adresini verdi. Gidip adamları bir güzel benzetmemi söyledi.

Yolda, Lollie'yi hastalığından ötürü öyle kötü gördüğüme ve Wick'in de kendine göre birtakım hesapları olduğuna, karısıyla arasına girilmemesi gerektiğine kendi kendimi inandırdım.

Belinda'nın bulduğu kadını beğenmiştim. Kırk yaşlarında, güçlü kuvvetli, kumral saçlı ve orta boylu sevimli bir kadındı. İnsana güven veren tiplerdendi. Sabah erkenden eve gitmiş ve otele telefon edip eksikleri bana yazdırmıştı. Bol sabun ve temizleme tozu istiyordu.

Her şeyi tamamladıktan sonra arabaya yerleştim ve çiftliğin yolunu tuttum. Bütün iyiniyetime ve pırıldayan güneşe rağmen, yolda ilk «hayalet» le karşılaştım.

Millbrook'tan bizim çiftliğe öbür yoldan gitmek, bir de yukardan geçen yolu görmek istiyordum. Oldukça güneşli, renkli bir havaydı. Tepeyi aşar aşmaz Lollie'nin eviyle karşılaştım.

O kadar iyi bir havamdaydım ki. içeriye girip herhangi bir olayla karşılaşmak ve bozulmak istemiyordum. Lollie'nin evinden biraz ötede Vestry'lerin köşkü gözüküyordu. Bay ve Bayan Vestry'yle beş çocukları o büyük köşkte otururdu. Fakat kadının ölümünden hemen sonra diğer dört çocuk da gencecik yaşta ölmüş, geriye sadece biri kalmıştı: Constance Vestry.

Costance en büyükleriydi... Köşkün üçyüz metre kadar ilerisinde; beş büyük mermer mezar yan yanaydı. En küçüğünün karanlıktan korktuğunu bilen baba, hepsinin üstlerine birer kandil taktırmıştı. Kandiller o günden beri yanıyordu. Beşincinin mezarıysa, henüz boştu. Yani, Constance'ı bekliyordu. Bekçi gece gelip fenerleri yakar, güneş doğarken de söndürürdü. Pek iç açıcı bir görünüş değildi ama Vestry'lerin işine kimse karışamazdı.

Çiftliğe girerken, bir kadının, yolun öte tarafından dürbünle benim evi gözlediğini gördüm. Bizim bahçeden hemen sonra Vestry'lerin arazisi başlıyor, kilometrelerce aşağıya kadar devam ediyordu. Son derece zengin bir topraktı! Etrafta başka kimse de yoktu.

Sahra dürbününü kullanan kadının bulunduğu yere doğru arabayı sürdüm. Kim olduğunu merak

etmiştim; biraz yaklaşıncı tanıyiverdim. Constance Ten Eyck, geldiğini görünce dürbünü indirdi. Başkası olsa heyecanlanırdı. Fakat Constance tam tersini yaptı; üzerime yürümeye başladı. Kimlik kartımı sormaya gelen gümrük memurlarına benziyordu.

«Shevlin'lerin akrabasıımız galiba?» dedi.

Elimi uzattım.

«Nell, adım Nell!» dedim.

Kendine çok iyi baktığı her halinden belli oluyordu. Bir tek beyaz saçı yoktu. Yüzündeki kırışıklıkları da kalın bir boya tabakası altında çok iyi saklamıştı. Genç kızlığında nasılsa, altmış-altı yaşındayken de aynı görünüyordu.

Bir aydan beri Bangall'daydı. Uzak akrabalarından Joel'i ve Kuzeni Amelia'nın kızını da beraberinde getirmişti; kocası ölünce hayatta yapayalnız kalmıştı.

Bangall'da ne yaptığını sordu. Gelişimin nedenlerini anlatınca pek hoşlanmadığım sezdim.

«Eviniz harabe gibi. Orada yaşamayı düşünmüyorsunuz herhalde?» diye sordu.

İçimden güldüm. Constance hiç değişmemişti. Güzel bir rüyayı ayaklar altına alıp bir anda paramparça edebilirdi ve bunu yaparken gözünü de kırpmazdı.

Şimdiye kadar benim oraya gelmemden hoşlanmayanların sayısı böylece biraz daha yükselmiş, fakat içlerinde en garibime gideni Constance'ın tutumu olmuştu.

Tek başıma kalmayacağımı ve Bayan Myatt'ın kuzeni Anna Ott'la birlikte oturacağımı anlattım. Vadide ve çevredeki değişiklikler üzerine uzun uzun konuştuk. Constance'ın beni tekrar görmek isteyeceğini sanmıyordum. Ama yine de «yakında ziyaretime geleceğini» söyledi.

On dakika sonra, arabayla getirdiğim malları Anna'yla birlikte eve taşıyorduk ki, bir gün önce Wick'in yanında gördüğüm kızın kim olduğunu anladım. Kızla Constance evin kapısında karşılaştılar ve konuşmaya başladılar.

Anna'ya bu kızı tanıyıp tanımadığımı sordum.

«Evet, tanıyorum. Bir süredir burada oturuyor. Constance'ın yeğeniymiş. Adı da Rita Fram.» dedi.

Wick, Vestry ailesini uzun zamandan beri tanırdı. Demek kıza gö'z koymuştu. İçimde birşeyler kırılıp tuzla buz oldu.

«Bayan Constance, yeğeni dediği bu kızla yanında getirdiği ötekine daima çocuk muamelesi yapıyormuş.»

Anna'nın söylediklerini dinlemezlikten geldim. Bu kadının meseleleri beni hiç ilgilendirmiyordu.

Akşamın beşine kadar Anna'yla evi baştan aşağı iyice temizledik. Yorgunluktan her tarafım ağrımaya başlamıştı.

Anna, bu gecelik eve gidip çocuklarına bakmak istediğini söyledi. Kadına daha ilk ricasında hayır diyemezdim. Hava kararmaya başladığı sırada kapıyı çekip gitti.

Koca köşkte tek başıma kalmıştım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SUYUN ÜSTÜNE ÇIKAN EL

KAPININ önüne attığım sandalyeye oturmuş, bahçeyi seyrediyordum. Acaba birbirine girmiş otlardan nasıl kurtulabiür, bahçeye ne ekebilirdim?

Etrafin sessizliği tuhafıma gitti. Doğa, sabahın çok erken saatlannda olduğu gibi, derin bir uykuya hazırlanıyordu. Bir tek yaprak kıpırdamıyor, bir kuşun kanat çırpıtđı bile duyulmuyordu. Hafifçe ürdim. Belki yorgunluktan ileri gelen bir ürpermeydi bu. Geceyi tek başıma geçirmek hiç hoşuma gitmiyordu.

Ansızın bir silah patladı; kurşunun kulağımın dibinden geçip gittiğini hissettim. Kalbim duracak gibi oldu. Yerimden fırladım, evin duvarına sırtımı dayayıp etrafı gözlemeye başladım. Mutlaka sakar avcılardan birinin kurşunuydu bu. Şimdi otlarm arasmdan çıkıp gelir ve özür dilerdi. Ben de sert bir şekilde adamı paylamaya hazırlanıyordum.

Kalbimin atışları yavaş yavaş geçti, ama kimse ortaya çıkmadı. Hava da artık iyice kararmıştı, içeri girdim, bulabildiğim bütün ışıkları açıp, kapıları sıkıca kapattım. Evde olduğumu belli etmek istiyordum.

Dışarda birkaç küçük ışık yanıp sönüyordu. Oysa etrafta benim görebileceğim şekilde evler bulunmadığım biliyordum. Moralimi düzeltmek için kendime yemek hazırladım.. Bu avcıları yarm hemen polise şikâyet etmem gerekirdi. Biraz ilerde ışıklar pırıldadı. Pencereden baktım ve bunların, Vestry kardeşlerin mezarlarının üstüne takılı lambalardan geldiğini gördüm.

Birden bu ailenin bu kadar aptalca şeylerle uğraşmasına fena halde içerledim. Ölülerin mezarlarına lamba asmaktan nasıl bir fayda umulabilirdi ki?

Daha sonra kendime bir omlet hazırladım. Havayı dağıtmak için hafifçe şarkı söylemeye de başlamıştım. Fakat bilirsiniz, insanın içine bir defa kurt girmeye görsün. At atabilersen. Kulağım durmaksızın dışardan gelecek tıkırtıları dinliyordu. Sakar avcının gelip özür dilemesini beklemekte de fayda yoktu.

Sandalyemi evin doğusundaki pencerenin tam karşısına ve ateşin yanına çektim. Gazetelerimi ve yemeğimi küçük masaya koydum. Normal şartlarda keyfime diyecek olamazdı.

Daha omletin ilk parçasını ağızıma atarken, karşımdaki cam büyük bir gürültüyle kırıldı ve karşı duvara yeni bir kurşun saplandı.

Artık şüphe yoktu. Birisi beni öldürmek istiyordu... Hayır hayır! Bu fikri aklımdan çıkarmaya çalıştım. Kabul etmek istemiyordum. Bununla birlikte ancak beş altı saniye sonra kalkabildim. Dışarısı zifiri karanlıktı. Ateşin yanındaki duvarın yakınına sığındım, ikinci kurşunu bekliyordum, fakat gelmedi. Koskoca salonda üç kapı, dört pencere vardı. Nereye gidersem gideyim, birinin önünden geçmek sorundaydım ve mutlaka bir kurşun yiyebilirdim. Bu arada bacaklarımın sinirden (korkudan diyemiyorum) titrediğini hissettim. Ayakta belki on dakika kadar bekledim. Kimse görünmediği gibi, başkaca ateş eden de olmadı.

Buna rağmen pencerelerden birinin aniden kırılmasını ve suratından kanlar akan bir adamın üstüme atılmasını bekliyordum.

Silkindim ve aceleyle bütün perdeleri kapamaya, kapıların kilitlerini kontrol etmeye başladım. On

saniye sonra ortalığa yine derin bir sessizlik gelmişti. Sadece ateşten çıkan kıvılcımların çıtırtısı duyuluyordu.

Kafamın içinde ölüm sözcüğünü atmaya çalıştım. Herhalde o sakar avcı ateş etmiş olacaktı. Belki de bu iş, ellerine silah geçiren gençlerden birinin işiydi.

Az sonra ateşe odun atmak için, yan odalardan birine geçtim. Perdesi kapanmamıştı. Dışarıya bir göz attım. Gökyüzünde birkaç yıldız ve ilerde derinlemesine uzanan bir vadi görünüyordu. Gözlerim karanlığa alışıkça, etraftaki şekilleri daha iyice görebüyordum.

Vestry'lerin mezarlarındaki ışıklardan önce birincisi, sonra ikincisi söndü. Üçüncü fener sönerken, ilk baştakiler yeniden yanıverdi. Işıklarla benim evin arasından birinin geçtiğini anlayıverdim. Evet, dışarda dolaşanlar vardı. Karanlık odadan kaçmak istercesine kendimi salona attım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sessizlik içinde, dışarda birilerinin koştuğunu duyuyordum. Sanki kan çekiyordu... Yavaş yavaş kapıyı açtım ve merdivenin birinci basamağında durdum.

İlerdeki yolda bir kadın sesi âdeta birini arar gibi sesleniyordu:

«Sevgilim... Sevgilim?»

Kadın birkaç defa daha bağırdı ve sustu. Esmeye başlayan rüzgârın sesinden başka bir ses duyulmuyordu.

Birdenbire kadının korkunç çığlığı sessizliği baştan başa yırtıverdi. Bir daha... bir daha. Bağırmanın şiddetinden kapıya yaslanmışım. Ellerim titriyordu.

Yolda iki kişinin koşmaya başladığını gördüm. Biri eve doğru, diğeri de tam aksi yönde koşuyorlardı. Eve doğru gelenin kadın olduğunu farkettim. Yemek odasından dışarı vuran ışıktaki iyice seçiliyordu artık. Yolun kenarındaki büyük taşın yanına geldi ve durdu. Nereye gideceğini bilemiyordu.

Kadın olduğunu görünce rahatladım. Yaklaşıp sordum:

«Birşey mi istediniz?»

Sesimi duyunca birden irkildi. Bir eliyle boğazını tutuyor ve derin derin soluk alıyordu. Gözleriyle beni tepeden tırnağa kadar iyice inceledi. Halinden çok fena korktuğu belli oluyordu.

«Yoldan geçerken bir adamla karşılaştım. Elinde tabanca vardı ve birşeyden kaçır gibi koşuyordu.» diyebildi.

İçeriye gelmesini işaret ettim. Biraz isteksizce::

«Yok, içeriye girmeyeyim. Teşekkür ederim. Kendimi daha iyi hissediyorum. Çok gecikmeden gitmeliyim.»

Nereye gideceğini söylememişti. Kolundan tutup içeri aldım ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapattım. Benim de suratım sapsarı olmuştu. Kadın salona girer girmez etrafı gözden geçirdi. Burayı daha önceden biliyor gibiydi.

Beklenmedik misafirimi iyice incelemeye başladım. Hayatımda sahne dışında bu derece ağır makyaj yapmış başkaca bir kadına rastlamamıştım. Uzunca boylu ve altın rengi saçlarıyla oldukça

güzel bir tipi vardı. Dar eteği, siyah kalın çorapları ve üzerinde de siyah süetten yapılmış yarım mantosuyla Broadway'deki kokteyl barlarından çıkmış gibiydi.

Durmadan dudaklarını ısıırıyordu. En sonunda tutumum ona güven vermiş olacaktı. Salonun ortasındaki koltuklardan birine oturdu ve elindeki dar siyah eldivenleri çıkarmaya başladı.

«Burada mı oturuyorsunuz? »

«Kısa bir süre için geldim. Yakında pişman olup ayrılmazsam birkaç hafta daha buradayım,» dedim.

Kadın aşağı yukarı benim yaşımdaydı. Kurşunları onun atmış olmasına imkân yoktu. Eldivenlerini uzun zamandır çıkarmadığı belli oluyordu. Fakat böylesine pırıltılı giyinmiş bir kadının, akşam karanlığında vadide yürüyüşe çıkmış olması garibime gitmişti. Kendisi de bu konuda fazla birşey söyleyemedi.

«Biraz dolaşmaya çıkmıştım. Tren yolunun kenarına geldiğim zaman, yolu şaşırdığımı ve kaybolduğumu anladım. Nerde bulunduğumu hesap ederken silah seslerini duydum ve çok korktum, koşmaya başladım. Birdenbire elinde tabancayla koşan o adamı gördüm. Karanlıkta yüzünü doğru dürüst seçemedim. Kafama tabancanın kabzasıyla vurdu ve kaçmaya devam etti...»

Sevgilisinden hiç söz etmemişti. Bu da ayrıca merakımı çekti. Anlattığı hikâyenin bir kısmı doğru fakat bir diğer kısmı yalandı... Gerçi ayakkabıları uzun bir yürüyüşe çıktığım ispatlıyordu, fakat «Sevgilim» diye kime bağırdığını açıklamamıştı.

Sevgilim... Sevgilini... Bu kelime ve sesi tanıır gibi oldum. İlk başlarda hiç anlayamamıştım fakat kadın konuştuğu sevgilim kelimesini ilk defa nerede duyduğumu hatırladım: Bangall'da ilk gece kaldığım Polly adlı moteldeki yan odada... Kâğıt gibi duvarların ötesinde, telefonla konuşan kadınla, şimdi burdakiim aynı kimse olduğunu hemen tamdım.

«Kasabadaki otelde kalıyorsunuz değil mi?»

Bu soru, misafirimi şaşırttı. Dikkatle gözlerimin içine baktı:

«Nereden biliyorsunuz?»

Hikâyeyi anlattım, rahatladı. Motelin pisliğinden uzun uzun yakındıktan sonra, yerinden doğruldu:

«Artık gitmeliyim. Tren yolunu takip ettiğim takdirde kaybolmam.»

Kasabaya kadar yolun çok uzun olduğunu ve arabamla moteline bırakabileceğimi söyledim. Şüphemi artıracak şekilde itiraz etti:

«Hayır... Hayır katiyen... Yarn, benim için rahatsız olmayın demek istiyorum.»

Yalmz başına gitmek istiyordu. Fazla ısrar etmedim.

Kadının yüzü gittikçe garipleşmeye ve bakışları donuklaşmaya başlamıştı.

Birdenbire bahçede, hem de pencerenin yanibaşmdan gelen bir ıslık sesi duyuldu. Biri «Kwai nehri» filminin şarkısını çalıyordu.

Kadın oturduğu yerden âdeta fırladı. Elleri titremeye ve dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Suratı kıpkırmızı oldu.

«Bayan Shevlin, ne olur kapıyı açmayın. Kimseyi almayın içeriye.»

Ellerimi tutmuş âdeta yalvarıyordu. Korkudan gözleri yerinden fırlayacak hale gelmişti.

Lamba yanmayan oturma odasını işaret ettim, içersi kapkaranlıktı. Oturmak için yemek odasını kullandığımdan, arka tarafa bakan bu odayı açmamıştım. Kadın iyice gizleninceye kadar kapıdan baktım, sonra gittikçe yaklaşan ıslık sesine doğru yürüdüm. Islığı çalan kimse, gelmiş kapıyı tıkırdatıyordu. Ben de ürkmüştüm, fakat açmamak daha kötü bir etki yapabilirdi. «Kim o?»

«Ben, Bayan Shevlin. Liam Fogarty.»

Kırmızı saçlı adamı sesinden hemen tanıdım. Şu anda. dünya üzerinde en son görmek isteyeceğim insan oydu, fakat yine de kapıyı açtım.

Kenara dayanmış sigarasını yakıyordu. Son dereco küstah bir gülümseme vardı suratında.

«Bayan Myatt bu tavuğu size almış, buraya gelirken getirmemi rica etmişti. Yoldan geçerken herifin biri âdeta üzerime çıktı ve paketi yere düşürdü. Kirlenmedi ama...»

«Zarar yok Bay Fogarty şuraya bırakabilirsiniz.»

«Bu tarafa doğru gelen birini görmediniz değil mi?»

Ben daha cevap vermeden, kurşunun kırdığı cam parçalarını gördü...

«Aman Allah. Ne oldu burada kuzum?»

Gerçekten heyecanlanmıştı. Hikâyeyi başından sonuna kadar anlattım. Fogarty kapıya doğru bir hamle yaptı, fakat durakladı:

«Adamın arkasından koşmanın gereği yok. Dışarısı zifiri karanlık. Arkasından bir gelen olduğunu hissederse kolaylıkla tarlalara girer ve gözden kaybolabilir. Fakat Bayan Shevlin, sizin burada kalmamanız lâzım. Çok tehlikeli bir durum var ortada, isterseniz geceyi Bayan Myatt'ın evinde geçirin. Yarın sabah yine geri dönersiniz.»

Myatt'lara gitmek istemiyordum. Nedenlerini de Fogarty'e uzun uzun anlattım. Bu sefer:

«Bayan Shevlin isterseniz ben burada kalayım,» dedi.

Hayatta en istemediğim şey, işte buydu. Fogarty'nin beni korumak için evimde kalmasına dayanamazdım. Kabul etmedim.

«Fakat unutmayın, insanlar gece avlanmaz. Bu kurşunları küçümsüyorsunuz.»

Fogarty konuşurken, biraz önceki davetsiz misafirimden eldivenlerinden birinin, oturduğu koltuğun yanına düşmüş olduğunu gördüm. Aynı şeyi Fogarty'nin de görmesinden korkuyordum. Koltukla onun arasına girdim ve konuşmayı kısa kesip gitmesi için sert bir sesle «iyi geceler» diledim.

«Öyleyse gitmeden önce odaları dolaşıp, saklanan biri olup olmadığına bakayım,» dedi.

Kan tepeme fırlamıştı.

«Bay Fogarty, beni hareketlerinizle sinirlendiriyorsunuz. Kurşun sıkanlar gitti ve ben de hayatımdan memnunum. Siz gider gitmez her tarafı kapatacağım ve hemen yatıp uyuyacağım. Çünkü tahmin edemeyeceğiniz kadar yorgunum. Evin içinde .de hiç kimse yok.»

Kesik kesik güldü. Sadece iyiliğimi düşündüğünü söyleyerek gitti. Ben de arkasından kapıyı sıkıca kapattıktan sonra oturma odasındaki misafirimi karanlıktan kurtarmaya koştum, ışığı yakıp

seslendim:

«Tamam çıkabilirsiniz. Kimse kalmadı evde...»

Fakat oda bomboştu. Davetsiz misafirim, teşekkür bile etmeden ortadan kayboluvermişti. Olduğum yerde donakaldım.

Sanki ev beni istemiyor ve çekip gitmem için bana komplo kuruyordu. Şapkamı giyip gitmek geldi içimden. Güya buraya rahat etmeye gelmişim. Oysa şimdi bir sürü esrarengiz olay birbirini kovalıyordu. Tüylerim diken diken olmuş, ayaklarım titreyerek odadan çıktım.

Geçtiğim odada ateşe büyük bir odun daha attım. Dokunsalar ağlayacak hale gelmişim. Şakaklarım zonkluyordu. Ateşin hemen kenarına büzülmüş, yeni bir felâketin gelişini beklemeye başlamışım.

Alevlerin ışığı eşyaya çarpıyor ve duvarlarda uzun gölgeler dans ediyordu. En küçük çıtırtı bile yerimden hoplamama ve endişeler içinde dışarıyı dinlememe sebep oluyordu. Acaba Fogarty'i dinlememekle aptalık mı etmişim?

Mutfakta bir sandviç hazırladım ve kazınmaya başlayan karnımı doyurduktan sonra yatağa girdim. Uyuyamayacağımı biliyordum. Saatlar sonra, çırpınmaktan halsiz düşmüş olacağım ki, kendimi kaybetmişim.

Sabahın yedi buçuğunda Anna elinde bir bardak çayla kapımı çaldıktan sonra uyanabildim.

Deliler gibi yağmur yağıyordu. Hayatımda hiç böyle şiddetli bir yağmur görmemişim. Sanki gök delinmiş ve yukarıda ne varsa aşağıya iniyordu.

Ağaçlardan biri devrildi, bahçe tamamen göl haline geldi. Ahşap ev sanki üstümüze yıkılacak gibi çatırdıyordu, hava karardıkça yağmur dalga dalga geliyordu. Sonunda tavan akmaya başladı. Anna'yla akan yerlerin altına kovalar yerleştirdik. Sonra elimize şemsiyeler alıp üst kata çıktık ve oradaki akıntıların önünü almaya çalıştık.

Bir gece önceki olayları Anna'ya anlattım. Uzun yılların verdiği tecrübeyle silahın gençler tarafından atıldığını ileri sürdü. Ben'le buna inanmak istiyordum. Rahatladım. Biraz sonra Anna, pencereden geçip karşı duvara saplanan kurşunu bulup çıkardı. Ortalıkta yağmurun sesinden başka birşey duyulmuyordu.

Anna geceyi benimle geçirmeye karar verdi.

«Ben de burada kalayım. Çocukları da yarın yanımıza alırız. Moraliniz düzelir,» dedi.

Anna'dan, çocukları hemen getirmesini istedim. Evde kalabalık aramaya başlamışım.

Gerçekten de akşamüstü birbirinden güzel iki çocuk çamurlara bata çıka geldiler. Onlara kendi elimle sıcak kakao ve kek hazırladım.

Saat dörtte, güneş, bulutların arasından güleç yüzünü gösterdi. Anna evde geri kalan işlerini tamamlayabilmek için iki çocuğu da iyice giydirip bahçede oynamaları için dışarı salıverdi.

Biraz sonra biz, tam yemek odasındaki masayı temizlerken Peter kapıyı hızla açtı ve annesinin eteklerine yapıştı... Fena halde korktuğu anlaşılıyordu,

«Betsy dediklerimi dinlemedi. Hâlâ orada duruyor ve vuruyor.»

Ne dediğini anlamamıştık, ama çocuğun heyecanında garip birşeyler olduğu belliydi. Beraberce dışarı çıktık.

Kapıdan birkaç yüz metre ilerde, yolla bahçe arasında derince bir hendek vardı. Hendeğin üstü yıllardan beri uçuşan çöpler, yapraklarla örtülmüşve ayrıca devrilen ağaç üzerini kapatmıştı.

Betsy, elinde bir sopayla büyük bir göl haline gelen havuzun yüzüne doğru vuruyordu. Ortalıkta dikkati çekecek herhangi birşey yoktu fakat Peter, durmadan bizi elimizden çekiştiriyor ve hendeğe doğru götürüyordu.

Birden devrilen ağacın dalları arasında simsiyah birşey gözüme çarptı. Dikkatli bir şekilde tekrar baktım. Bunun dallarla ya da taş gibi birşeyle ilgisi yoktu...

Suratıma sımsıcak bir kan dalgası yükseldi.. Küçük gölün tam ortasından yukarı doğru bir insanı eli çıkmıştı...

BEŞİNCİ BÖLÜM

MEZAR ÖLÜSÜNÜ ÇAĞIRIYOR

ÇİĞLİK atarak oradan kaçmak geldi içimden. Olduğum yerde kalakalmıştım. Ne bir adım ileri, ne bir adım geri gidebiliyordum.

Polis... Polis çağırmak geldi aklıma. Hayır Bangall'da polis de yoktu. Kilometrelerce uzaktaki bir karakola telefon etmek gerekiyordu.

Suyun üstüne çıkan bu el, vadinin sessizliğini bozmuş ve kan akıtmaya başlamıştı.

Anna çocukları sert bir şekilde toparlamaya çalıştı ve telefonla dayısını aradı. Ben de Wick'e telefon etmek üzere içeri girdim. Ofisine gelince beni araması için not bıraktım. Ayrıca eve telefon edip Lollie'yi telâşlandırmak ve huzurunu kaçırmak istemiyordum.

Anna'nın dayısı Bert ve benim kızıl saçlı Liam Fogarty on dakika sonra göründüler. Fogarty son derece heyecanlı ve telâşlı görünüyordu. Her ikisi de cesedi çıkarabilmek için hemen çalışmaya başladılar. Liam önce cesedin etrafındaki kirli suyu temizledi, sonra da ellerine geçirdikleri kazmalarla bedeni çıkarmaya çalıştılar.

Evin penceresinden korku içinde titreyerek seyrediyordum. Ceset, vadimizi kana boyadığı gibi, bizi de eve hapsetmişti. Buradan artık ayrılamayacağımı hissediyordum.

Adamın, öldürüldükten sonra hendeğin içine gömüldüğü anlaşılıyordu. Eğer yağmur yağmamış olsaydı belki de yıllarca ortaya çıkmayacaktı. Yağmur yumuşak toprağı çökertmiş ve kolun ortaya çıkmasına sebep olmuştu.

Fogarty ve Anna'nın dayısı toprağı kazarken karşıdan bir adam çıkageldi. Elleri cebinde, amaçsız bir şekilde yürüyordu. Yaklaştıkça kim olduğunu tanımaya başladım.

Constance'ın üvey oğlu Joel Ten Eyck'di. Koltuğunun altında silah taşıyordu. Yakışıklı bir çocuktü. Constance ve eşiyle beraber Paris'te yaşadıkları zamanlardan tanıyordum. Yine de Joel'in silahını görünce irkildim. Anlaşılan burada herkes silah taşıyordu.

Joel Ten Eyck büyümüş daha da yakışıklı olmuştu. Ama simsiyah saçları, kara kara gözleriyle

nedense erkekten çok, güzel bir kızı andırıyordu. Fogarty'yle Bert'in kazdıkları yere yaklaşıncaya birden irkildi.

«Aman Allahım, burada bir ceset var.»

Fogarty son derece sakin cevap verdi:

«Acayip değil mi?»

Beraberce kazmaya devam ettiler. Bert, bir ara on kilometre uzaktaki Silvernails kasabasının şerifine telefon etti. Artık o görünen el'i seyretemeyeceğimi anladım ve yavaşça içeriye girdim.

Biraz sonra Wick geldi. Hep birlikte cesedi çıkardılar ve benden aldıkları bir battaniyeye sarıp, çimenlerin üzerine yatırdılar. İçeriye geçip kahvelerimizi içmeye başladık. Wick, son derece üzgün görünüyordu. İkide birde elimi öpüyor ve buradan çıkıp evlerine gelmem için ısrar ediyordu.

O sırada Joel bana yaklaştı:

«Bu ceset herhalde sizi rahatsız etmiştir Bayan Shevlin?» dedi.

Fogarty bu sözden irkilmiş ve kızmış gibi görünüyordu:

«Joel, sizin evin tam karşısında yüzlerce ölü yatıyor değil mi? Sizi hiç rahatsız ediyorlar mı? Neden bayan Shevlin bundan rahatsız olsun?»

Joel'in, beklemediği bu cevap karşısında gözleri parladı:

«İyi ama Fogarty, bu ceset öldürüldükten sonra buraya gömülmüş. Gömen de her kimse, bulunmasını istemiyormuş. Cesedin görünüşünden bu belli olmuyor mu? Üstelik Bayan Shevlin de bir kadındır ve burada tek başına yaşamaktadır.»

Liam Fogarty omuzlarını silkti:

«Zararsız bir ölü, Bayan Shevlin'i rahatsız etmez.»

Joel direndi:

«Fogarty, sizin ailece ölümlerle olan yakınlığınızı biliriz. Fakat bu defa durum biraz daha karışık ve tehlikeli gibi görünüyor bana.»

Gittikçe sertleşen bu konuşmayı sonunda, Anna'nın dayısı bozdu:

«Şerif biraz sonra burada olacak. Kimsenin ayrılmamasını istiyor.»

Kahveler ve Anna'nın binbir zorlukla hazırladığı sandviçler ortaya geldi.

Ölünün üzerinden kimliğini belirtecek hiçbir belge çıkmamıştı. Böylece kim olduğu anlaşılmamıştı. Bu bölgenin tamamen yabancı olduğu belliydi.

Yarım saat sonra Şerif geldi. Onu görür görmez tamdım. Gus Spanion, ben onbeş yaşındayken mektuplarımızı taşırdı. Herkes tarafından çok sevildiği için şerifliğe adaylığını koymuş ve kazanmıştı. Altmış yaşlarında, beyaz saçlı son derece babacan bir adamdı. Beni görünce pek sevindi:

«Bayan Shevlin, nasılsınız? Yıllar var karşılaşmadık. Maşallah ne kadar da büyümüşsünüz.»

Wick'in de elini sıktı, konuşmasına devam etti:

«Bayan Shevlin, üzücü durumlarla karşılaştığınız için üzüldüm. Ben böyle işlerin uzmanı

olmadığım gibi, etrafımda yardımcıları da yok. Şunu önce bir inceleyelim.»

Dışarıya çıkıp cesedin yanına giderken, komşular dört bir yandan akın etmeye başladılar. Lollie arabasına atlayıp gelmiş, Constance da tepeden aşağıya doğru hızlı hızlı iniyordu.

Wick, Lollie'nin oraya gelmesinden hoşlanmamıştı:

«Karıcığım, lütfen geri dön. Bir kaza olmuş işte. Ben de beş dakika sonra eve geleceğim. Burada durmanı doğru bulmuyorum.»

Şerif Gus müdahale etti:

«Bırakın dostum; Bayan Fellows kalsın. Belki o bize aydınlatıcı birşey söyleyebilir.»

Tam o sırada Constance Vestry yetişti. Üvey oğluna düşkünlüğü her halinden belliydi. Onunla konuşurken sesi yumuşuyor, bakışları değişiveriyordu. Bana hafif bir selâm verdi. Yakışıklı oğluna dönerek ne olduğunu sordu.

«Bir ceset mi bulundu? Aman Allahım ne kadar korkunç birşey!»

Oysa bunu sorarken Costance'ın hiçte heyecanlanmış bir hali yoktu. Tersine son derece sakin görünüyordu.

Constance'ın Liam Fogarty'i tanıdığı, fakat onu hiç sevmediği belliydi. Liam'ı görmezlikten geldi. Sanki Liam orada ekilmiş bir ağaçtı. Başını çevirip bakmadı bile.

Liam, Constance'ın duygularını biliyor olmalı ki, dayandığı ağacın altından hafifçe gülümsedi. Constance bu gülümsemeyi farketmişti. Gözleri büsbütün nefretle parladı ve kafasını Lollie'yle Wiek'in bulunduğu tarafa döndürdü.

Lollie'yle Constance ilk defa karşılaşıyorlardı.

Ama her ikisi de daha önceden birbirlerinin varlığından haberdardı. Bunu hissetmek çok kolaydı. İkisinin de kafasından «Kim bu kadın?» sorusu geçiyordu.

Birbirleriyle tanıştırdım. Başlarıyla işaretleşir gibi birbirlerini selâmladılar. Wick hemen Lollie'nin koluna girdi:

«Lollie, Bayan Constance'la çok eskiden tanışırız. Vestry ailesindendir. Vadinin dibindeki evde otururlar. Beraberce büyüdük burada.»

Lollie'nin cevabı son derece soğuktu:

«Sahi mi, memnun oldum. Niye söylemedin şimdiye kadar?»

Tuhaf, Costance'dan nefret eder gibi bir hali vardı Lollie'nin Costance'ın suratındaysa hiçbir ifade göremedim. Taş gibi duruyor, Lolli'yle hiç ilgilenmediğini anlatmak istiyordu.

Komedi bu şekilde devam ederken Şerif de durmadan sağa sola sorular yağıdırıyordu. Yine de bunun bir cinayet soruşturması olmadığı belliydi.

Sıra bana gelince, bir gece önceki olayları teker teker Şerife anlatım.

«Biri sizi korkutmak istemiş bayan Shevlin.» dedi.

Fakat duruma çok üzülmüştü. Constance ve Wiek de, burada kalamayacağımı, bana evvelâ söylediklerini belirttiler. Lollie, elbetteki en içten üzülenlerin başında geliyordu. Buna rağmen

duygularını yeteri kadar gösteremiyordu.

Mânâsız konuşmalar ve gittikçe bir komedi halini alan bu soruşturma asabımı bozmaya başlamıştı. Ortada bir ceset yatarken etrafına toplanan bizler ipi sapı olmayan konuşmalarla sıkıcı durumu uzatıyorduk.

Hislerimi ilk önce Liam anladı ve hemen yanıma geüp konuyu değiştirmeye çalıştı. İşte o sıra, gün ışıkları bir engele çarpmış gibi, gözlerime yansdı. Dikkatle bakınca, ışığın Joel'e ait tüfekten yansıdığını anladım. Nedenini bilemiyorum, fakat gözüm Joel'in tüfeğine takılmıştı.

Genç adam bunun üzerine oturduğu yerden kalktı, atletik vücudunu göstermek isteyen yakışıklı gençlere özgü bir hareketle, tüfeği yerinden aldı. Yanıma yaklaşıp beni ikna etmek ister gibi gözlerime baktı:

«Bayan Shevlin dün Constance'la önce kâğıt oynadık, sonra da sinemaya gitmek için kasabaya indik. Gece döndüğümüz zaman saat 12'yi geçiyordu.»

Joel'in bu beklenmedik çıkışma ilk tepki, Constance'ın kahkahasından geldi:

«Joel, çocuk olma. Bayan Shevlin, penceresinden içeri ateş ettiğini mi söyledi? Senden kimse söz etmiyor ki.»

Joel'den şüphelenmediğimi söyledim, fakat genç adamın birdenbire öne atılıp böyle bir açıklama yapmasının nedenini de anlayamamıştım. Sahiden de kimse ondan şüphe etmemişti ki...

Şerif, kurşunu görmek istedi.

«Cesede saplanan kurşunu bulursak iyi olur. Sizi evden kaçırmak isteyenle, bu adamı vuran aynı kişilerdir. Balistik araştırmadan pek anlamam ama bir defa bakmakta fayda var.»

Cesedin üstündeki örtü açıldı.

Objektif bir şekilde ölüye bakmak çok değişik geldi bana. Ne ağlama, ne de duygusal nedenlerle kendini kontrol etmek için çabalama olmadığı zaman durum bambaşka oluyor.

Oldukça bakımlı bir hali vardı. New York'un herhangi bir otobüs durağında yüzlercesine rastlayabileceğiniz tiplerdendi. Özelliği olmayan bir insandı yani. Tırnakları manikür yapılmıştı ve giydiği elbiseler oldukça pahalıydı. Bir doktor ya da bir avukat olabilirdi. Hayatını neyle kazanıyorsa, işlerini yoluna koymuş görünüyordu.

Şerif sabırla bekliyordu. Benimse her tarafım tutulmuş, cansız bir insan görmek asabımı fena halde bozmuştu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

İlk önce Wick konuştu:

«Ben tanımıyorum.»

Joel hemen Wick'i takip etti.

«Ben de hiç görmedim.»

Constance gözlerini dikmiş adamı inceliyordu.. Sanki uzaktan tanırmış gibi bir hali vardı.

Ama hayır, o da tanımıyordu.

Lollie'ye cesede bakamıyordu. Güya havayı, etraftaki ağaçları ve evi seyrediyordu. Rengi önce

sararmış, sonra yavaş yavaş siyahlaşmaya başlamıştı. Daha sonra bakışları da değişmeye başladı... Birden bayılmak üzere olduğunu anladım. Birkaç saniye geçmeden de, olduğu yerden hafifçe kıvrılarak, yanında duran Liam Fogarty'nin üstüne düşüverdi. Liam hemen davrandı ve Lollie'yi yere düşmeden kollarından yakaladı. Wick âdeta delirmişti. Dudaklarının arasından «Böyle olacağı belliydi,» diye homurdandı ve hızla karısına atıldı.

Birden Liam Fogarty'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

Az kalsın ikisi arasında kavga çıkacak zannettim. Liam'ın isyan eden, nefret dolu bakışları, Wick'in üstünden birkaç saniye ayrılmadı.

Tam bu sırada Lollie kendine geldi ve Liam'ın omzuna başım dayadı, kızıl saçlı adama sıkıca tutundu. Liam gözlerini Wick'den ayırdı. O da Lollie'ye sıkıca sarıldı:

«Tamam, ben düşmeden tuttum işte... İçeriye götürüp yatıralım. Bir doktor çağırırsanız iyi olur.»

Doktora lüzum kalmamıştı. Liam kızı, benim bir gece önce vurulmak üzereyken oturduğum koltuğa yerleştirdi.

İşte Lollie o sırada gözlerini açıp kendine geldi:

«Bayıldım değil mi? Çok özür dilerim. Zavallı Wick nasıl da üzülmüştür. Nell, senden de özür dilerim şekerim. Elimde değildi.»

Kendine hemen hâkim oluvermişti:

«Nell, bırak burayı ve bize gel. Çevresinde cinayetler işlenen bir yerde daha fazla kalamazsın. Wick, Nell bizimle kalabilir değil mi?»

«Tabii kalır şekerim. Şimdiye kadar kaç defa söyledim.»

Karı koca arasında gizli kalmış, fakat içlerini kemiren birşey var gibiydi. Sanki büyük bir sır saklıyorlardı. Ve her ikisi de bunu biliyor fakat birbirlerine açamıyorlardı. Gerginliği hissetmiştim.

Ötekiler de eve girdiler. Lollie'nin iyileşmesine herkes sevinmişti.

Şerif, öldürülen adamın, sakar bir avcının serseri kurşununa kurban gitmiş olabileceğini söyledi. Avcı, adamı yanlışlıkla vurduğunu anlayınca korkudan cesedi gömmek istemişti.

Doğrusunu isterseniz ben bu açıklamadan hiç tatmin olmamıştım. Adamın ceplerinin bomboş çıkması midemi bulandırmıştı. Üstelik elbiseyi diken terzinin adresini bildiren kumaş parçası ve gömleğin üzerindeki baş harfler de kesilip alınmıştı.

Şerifin yanında hiçbir şey söylemedim.

Gus, pencereden içeri giren kurşunu görmek istedi. Cesetteki kurşunla karşılaştırmak istiyordu.

Kurşunu iyice temizleyip, küllük olarak kullanmaya başladığım bakır kâsenin içine koymuştum. Şerifin hatırlatması üzerine, odanın din tarafındaki masanın üstünde duran küllüğün yanına gittim. Birdenbire kalbim durur gibi oldu ve kan yüzüme çıktı. Küllüğün içinde birkaç kibrit ve bir sigara duruyordu. Kurşun yoktu.

Oysa, cesedi bulduğumuz zaman küllüğün içindeydi. Sonradan meşgulken birinin oradan alıp yok ettiği anlaşılıyordu...

Güneş yavaş yavaş çekiliyor, yerini hafif bir serinliğe bırakıyordu. Kafam âdeta durmuştu.

Salondakilere arkam dönük olduğu için, onların bendeki değişikliği görmesine imkân yoktu.

KATİL ARAMIZDAN BİRİYDİ...

Kendimi, Anna'yı ve dayısını hemen saf dışı ettim.

Katil beş kişiden biriydi: Liam Fogarty, Constance, Joel Ten Eyck, Lollie ya da Wick.

ALTINCI BÖLÜM

KAYBOLAN KURŞUN

«SHERY mi yoksa kokteyl mi istersin Nell?»

«Martini rica ederim.»

«Sen ne içersin Lollie?»

«Martini.»

Wick, içkilerimizi dağıttı. Saat yedi buçuğu geçiyor, yanında oturduğum pencereden gökyüzünde yıldızlar görünüyordu. Lollie, birlikte eve gelmem için çok ısrar etmişti. Onu kıramadım. Gece kalmaya niyetim yoktu. Wick yemekten sonra beni çiftliğe götürecekti.

Lollie, çiftliğe ilk geldiğim güne göre epey düzelmişti. Rengi yavaş yavaş yerine geliyordu. Wick'in de daha rahat bir hah vardı.

İkisini böyle kendilerinden emin görmek beni de mutlu ediyordu. Gündüz geçen olayı unuttur gibiydim ki, aklıma kurşun geldi. Şerife kurşunun kaybolduğunu söylememiştim. Bir yanlışlık yaparım kuşkusuyla, bizim eski postacıyı atlatmışım. Fakat kurşunun kaybolması fena halde sinirlendirmişti beni. Katilin çevremde dolaşması, koskoca bir evde tek başına oturan bir kadın için, gerçekten tüyler ürperticiydi.

Açıkça ve kelimenin tam manasıyla korkuyordum.

Neredeyse yürüyen gölgeler görmeye başlayacağım bir sırada, Lollie sessizliği bozdu:

«Wiek, bize yeniden içki hazırlasan iyi olacak. Eycks'leri de çağırdım.»

Wick'in arkası dönüktü. Birden hızla dönüp karışma çıkıştı:

«Eycks'ler mi geliyor? Hem de bu gece. Sen deli misin yahu?»

Lollie, Wick'in bu beklenmedik tepkisine akıl erdirememişti.

«Ne oluyorsun Wick? Ten Eyck'lerden hoşlanmıyor musun? Bana iyi dost olduğunuzu söylemiştin. Böyle yapacağını bilsem çağırmazdım,» derken Lollie'nin için için güldüğünü farkettim.

«Ne zaman davet ettin bunları?»

«Nell'den ayrılmadan önce çağırdım. Bu kadar eski dostu olduğunuza ve benimle de tanıştırıldığına göre Bayan Constance'ı çağırmanın iyi bir hareket olacağını düşündüm. Teklif ettiğim zaman çok memnun oldu ve hemen kabul etti.»

Lollie, iğn için kıkırdıyor.... Wick'se sinirinden titriyordu.

Çok şaşırmıştım. Bu, kızgınlığın da ötesinde bir tepkiydi. Bununla beraber, Lollie neden Eyck'leri

çağırmişti? Wick'le Constance'ın kuzeni arasındaki ilişkiyi öğrenmiş miydi?

En önemlisi de Wick, neden bu büyük tepkiyi göstermişti? Bu kadar yakından çarpışmak istemiyor muydu yoksa?

Yani Wick'in hoşuna gitmemişti bu davet...

«Senin, burada misafir karşılamak yerine şimdi yatağında olman gerekir. Doktoru çağırıp seni yatağa yatırmasını söyleyeceğim.»

Lollie'ninse böyle birşeye hiç niyeti yoktu. Wick'in bu durumda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

Belinda'nın içeri girişi, sinirli havayı bir an dağıttı. Alışverişe gittiğini ve kasabanın cinayet haberiyle çalkalandığını anlatıyordu.

«Cesedin kafası kesilmiş diyorlar, doğru mu Nell?»

Dedikodu ve uydurmanın bu kadarı hepimizi güldürdü.

Tam bu sırada kapıdan içeri Dan Garth girdi. Onu görünce yine evlenme teklif edeceğim düşündüm. Oysa ben birkaç gündür bunun sıkıntısından kurtulmuş, büsbütün başka bir havaya girmiştim. Zaten söylediği zaman da düşünmek için süre istemiştim.

Lollie, öğle üzeri Dan'ın geleceğini haber vermek için çiftliğe indiğini söyledi. Dan, kızkardeşi Laura'ya telefon etmiş ve benim nerede olduğumu öğrenince, Lollie'den hafta sonunu geçirmek için yer bulmasını rica etmiş, tçeri girer girmez:

«Bütün vadiyi kendine saklayacağım tahmin ediyordun değil mi? Ama yanıldm işte, ben de geldim.» diye şakacıktan çıkıştı.

Her şeye rağmen Dan'ı görmekten memnun oluyordum. Güven veren bir insandı. Karşılıklı ilk konuşmalarımızı yaparken, Belinda bir gece önceki olayları ve arkasından da cinayeti anlatıverince Dan köpürdü.

Bir kadın nasıl tek başına oturabilirmiş ? Yardımcısı Anna kim oluyormuş?... Cinayet işlenen bir yerde kalınır mıymış?... Dua etmeliymişim ki, ucuz kurtulabilmişim v.b....

Dan ağzına geleni söylüyordu. Söylediklerinin büyük bir kısmında haklıydı fakat, ben de evimi sevmeye ve oraya alışmaya başlamıştım. Bazı ufak tefek olaylardan korkup ayrılmayı istemiyordum.

Dan'a duygularımı açıkça anlattım. Cinayetin ortaya çıkmaması için birisi beni korkutup oradan kaçırmak amacıyla ateş etmişti. Bu açıkça belliydi. Ancak ceset bulunmuş ve mesele kapanmıştı. Ben olayı bu açıdan görüyordum. Artık kimsenin beni rahatsız etmeyeceğinden de emindim.

Oysa içimden söylediklerimin birine dahi inanmıyordum.

Belinda'nın, sözü Vestry'lere getirmesi üzerine tartışma kapandı.

Dan da Costance'ı tanıyordu. Bu komşum Vestry ailesinden geriye kalan tek insandı. Wick, Costance'la birkaç hafta önce Millbrook'te karşılaştıklarını söyledi. Yıllardan beri buraya uğramayan Costance, köşkü ve topraklarını satmak üzere eve taşınmıştı.

Belinda, bahçeyi seyrederken Liam Fogarty'nin de geldiğini gördü. Sıkıntıyla:

«Lollie, bu Liam denilen adamı Constance'la aynı zamanda çağırmakla iyi etmedin. Kasabada

söylenenlere bakılırsa, Liam, Constance'ın kuze olan kıza âşıkmiş. Oysa kız da Constance'ın üvey oğlu Joel'le nişanlanmış.»

Lollie'nin gözleri parlamıştı:

«Sahi mi? Bana hiç bu gibi haberleri zamanında vermiyorsunuz. Bak bunu ilk defa duydum. Ben Liam'ı severim. Çok iyi insandır. Joel kendi başının çaresine baksın.»

Lollie'nin göz ucuyla Wick'i süzdüğünü farkettim, ama Wick elindeki bir silahla oynuyor, nişan almış gibi hareketler yapıyordu.

Dan da havadaki gerginliği sezmiş olacak ki, silah konusunda Wick'le tartışmaya girişti. O sırada Belinda masaya bir göz attı ve giyinmek üzere odadan çıktı. İçimi bir sıkıntı kaplayıvermişti.

Liam Fogarty misafirlerin ilk geleni oldu. Siyah bir elbise giymiş, enikonu yakışıklı olmuştu.

Liam'dan sonra Constance ve sözü edilen kız geldiler. Arkalarından da Joel.

Kız, hayatımda az gördüğüm güzellerdendi. Küçük bir kalıp şeklini andıran yüzünün çevresindeki ipek gibi saçları kendisine çok yakışıyordu. Görür görmez herkesin başını döndürecek bir tazelik ve güzelliğe sahipti...

Constance siyahlar içinde yaşından da büyük gösteriyordu.

Göz ucuyla, Wick'in hemen kıza doğru yürüdüğünü gördüm. Kalbim duracak gibi oldu. Birbirlerini çok daha önceden tanıdıkları, hareketlerinden belli oluyordu. Wick'in, eüni kızın omzuna atışı ve «Seni karımla tanıştırayım» deyişinde bile bir değişiklik vardı.

«Lollieciğim bak sana kimi tanıştıracığım: Bayan Rita Fram.»

Kelimeler hiç önemli değildi. Wick'in hareketleri büyük anlam taşıyordu. Constance'ın kuzeniyle ilgilendiği her halinden belliydi. Durumun farkına varan sadece ben değildim. Constance'da Wick'i devamlı süzüyordu... Merak mı, memnuniyet mi, ne olduğunu anlayamadığım bir bakıştı bu...

Lolie'yse bir harikaydı. Kızı çok güzel karşıladı. Gülerek selâm verdi. Gergin havayı hiç belli etmedi. Herkesle gayet tabii bir şekilde ve içtenlikle konuşuyordu.

Yoksa' Wick'in tutumu hakkında ben mi yanıliyordum? Wick belki de kızın gençliğini beğeniyor, ve ona karşı hayranlıktan başka birşey duymuyordu. Kafamdan geçenlere hemen inandım ve öteki misafirleri incelemeye başladım:

Constance, Liam Fogarty'nin de davet edilmesinden hiç hoşlanmamıştı. Her hareketiyle bunu belli ediyordu fakat, yapılacak birşey yoktu.

Liam, muzip bir gülüşle Constance'a sataştı. Ancak şakacı «Merhaba» sı küçük bir baş selâmıyla karşılandı. Liam aynı şekilde kıza da gayet rahat bir şekilde selâm verdi.

Rita, genç ve güzel bir kızın nasıl hareket etmesi gerektiğini çok iyi biliyor, sadece orada bulunmasının bile yeter olduğunu anliyordu. Mimiklerini, profilini, saç ve ellerini kullanıp, hayranlarım hoşnut edebileceğinden haberi vardı, bunu da çok iyi bir şekilde yapıyordu.

Joel Ten Eyck'se, garip bir adama benziyordu. Simsiyah saçlarının altında bembeyaz bir teni vardı. Dan'ın balıkçılıkla ilgili sorularına lüzumsuz şekilde sert karşılıklar veriyordu. Acaba Liam'ın ya da Wick'in orada bulunmasına mı kızmıştı?

İçkilerimiz bittikten sonra yemek odasına geçtik. Hindi ve sıcak sebzelerden herkes birer parça alıp köşesinde yedikten sonra, ateşin çevresinde toplandık. Ortalığa yemek sonrasının ağırlığı çökmüştü.

Rita, kendilerim Wick'le birlikte gördüğüm günü anlattı. Bunun hangi gün olduğunu belirtmeden, sadece atımın eğerinin koptuğunu ve tam zamanında Wick'in yetişip tamir ettiğini söyledi... O kadar... Geldiğinden beri konuştuğu tek konuydu ve misafirler eğlencesine devam ederken onun söyleyecek başka birşeyi kalmamıştı...

Gecenin oldukça üerlemiş bir saatında artık gitmeyi düşünürken, tonton şerifimiz kapıda gözüktü. Odada oturanlarda birden bir kıpırdama olmuş, gergin hava yine ortalığı dolaşmıştı. Wick'in ve Lollie'nin bakışları değişti. Joel sinirli bir şekilde elindeki kâğıt keseceğiyle oynamaya başladı. Fogarty gözlerini dikkatle açmış Rita'ya bakıyordu.

Odada bir katil vardı... Yani şu anda katille içli dışlıydık. Şerifin gelişinin yarattığı etkiyi iliklerime kadar hissettim ve birden titredim.

Gus Spanion, öldürülen adamla ilgili yeni bulguları açıklamak üzere gelmişti:

«Adı Ausburg imiş. Bangall'a üç hafta kadar önce otobüsle gelmiş. Polly motelde 11 Mart'a kadar kalmış ve ertesi gün de elindeki deri çantayla dışarı çıkmış. Bu tarihten sonra bir daha görülmemiş. Emekliye ayrılan bir doktor arkadaşşıma cesedi incelettirdim. Yarım metreden ateş edildiğini söyledi. Kurşun kalbini delip çıkmış. Zaten gömüldüğü yerde de kurşunu bulamamıştık. Doktora bakılırsa, başka bir yerde vurulup, gömüldüğü yere kadar sürüklenmiş. Adamın bir cinayete kurban gittiğinden şüphemiz kalmadı.»

Odanın içini derin bir sessizlik kapladı. Ölümün cinayet olduğu artık anlaşılmıştı. Hem de resmen...

Gus, içimizden birinin Ausburg adında birini tanıyıp tanımadığını öğrenmek istiyordu:

Hayır, hiçbirimiz böyle bir inşam ne görmüş ne de duymuştuk...

Ve cinayet... Demek kimsenin kapışım bile kapamayı düşünmediği bu vadide, şimdi elinden kan damlayan bir katil rahat rahat dolaşıyordu.

Gus birden bana döndü:

«Bayan Nell, size ateş edenin, çiftliği terketmenizi istediği artık açıkça ortaya çıktı. Eğer pencerenizden giren kurşunu bulabilmiş olsaydınız, elimizde çok kuvvetli bir delil olacaktı. Tekrar aradınız mı?»

Bir defa yalan söylediğiniz zaman, gerilememek için bir yalan daha söylemek zorunda kalırsınız.

İçimden kurşunu çocukların alıp bir yere atmış olabileceğini düşündüm. Belki de sahiden böyle olmuştu.

«Hayır, vakit bulup tekrar arayamadım.»

Gus, kurşunun bulunmasında ısrar ediyordu. Beraber çıkıp aramamızı teklif etti. Ama daha önce hizmetçilerle konuşmak üzere aşağıya indi. Ben de o arada giyindim.

Şimdi ne yapmalıydım? Gus'a gerçeği olduğu gibi anlatmalı mı, yoksa yalanıma devam etmeli miydim?

Kapıya doğru yürürken Dan da benimle geleceğini söyledi. İtiraz etmedim. Nasılsa bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Dan'ın arabasına bindik. Şerif arkadan bizi takip ediyordu. Arabanın kaloriferi açık olduğu halde korkudan titriyordum. Yani Dan da beklediğim rahatı verememişti bana... En az benim kadar gergin bir havası vardı ve yüzü sararmıştı. Olayı, yeni baştan iyice anlattım. Kurşunun kayboluşundan söz ettim. Bana yönelttiği küçük küçük sorulardan rahatladığını iyice anlıyordum.

Son sorusu üzerine kendimi tutamayıp birden ona döndüm: Dan birşeyler bilir gibiydi. Lollie'yi de daha önceden görmeye gelmişti. Bunu hissedince daha büyük bir korkuya kapıldım.

«Dan!» dedim. «Sen biliyorsun. Sen daha önceden geldin buraya.»

Cevabı çok kesin oldu.

«Çok rica ederim saçma sapan konuşma.»

Evin önüne geldiğimiz zaman ne yapacağımı şaşırmıştım. Nasıl hareket etmem gerektiğini Dan'a sordum. Üzerimden eğilip kapıyı açarken âdeta kulağıma fısıldadı:

«Bu işin içine çok bulaşmamaya bak. Anlayamayacağın konularda da fazla söz etme.»

İçeri girer girmez Anna beni rahatlattı. Nedense kadının tutumu insana güven veriyordu.

Gus'a başımdan geçenleri teker teker anlatmaya başladığım zaman, aklıma yeni bir detay geliverdi. Siyahlı kadının bıraktığı eldiven.

Evet, şimdi kavrayabiliyordum. Eldiven de kurşunla beraber gitmişti. Oysa çocukların peşinden bahçeye çıkıp adamın kolunu gördüğüm zaman, katlanmış halde masanın üstünde duruyordu.

Kim almış olabilirdi ? Tabii ki kurşunu alan kimse, eldiveni de birlikte götürmüştü, burası muhakkaktı. Fakat dışarı çıktığımız o beş dakikalık süre içinde içeriye giren kim olabilirdi.

Koskoca ev, bir sürü de kapı olduğuna göre, birisi bir köşeye rahatça gizlenip bu işi yapmış olmalıydı. Bunun üzerine Gus'a siyahlı kadının eve gelişini, Fogarty'nin sesini duyar duymaz korkup yukarıya saklandığım, sonra da ortadan kayboluşunu anlattım. Nerede kaldığım da söyledim. Gus, kurşun meselesi üzerinde fazla durmadı ve kadım bulabilmek için evden ayrıldı. Onun gidişinden epey sonra da dünya kafama bir daha yıkıldı sanki!

Kurşun hiç tahmin etmeyeceğim bir yerden çıkmıştı. Fakat oraya konduğunu biliyordum... Bunu kesinlikle biliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

KORKUNÇ GECE

O HERİF'İN gitmesinden hemen sonra Dan da kalktı. Eşyaları Wick'lerde kalmıştı. Ben evden çıkmamakta ısrar ettiğime göre, o buraya taşınacaktı. Bunda kararlıydı...

Yine itiraz etmedim. Dan'ın böyle korkunç bir gecede yanımda olmasını istiyordum. Yaklaşan karanlıktan korkuyordum. Saat epey gecikmişti. Anna hazırlıklarını yapmaya başladı. Dan arabasına binip eşyalarını toparlamaya gitti...

Ölümle karşı karşıya olduğum düşüncesi, kafama yerleşmişti bir kere... Koskoca binada, hem de bol kapalı, pencereli, ışıklı bir binada, kendimi açıkta gibi hissediyordum. Dışardaki gölgeler daha

da uzuyor ve her çıtırtı beni biraz daha tedirgin ediyordu.

Göremediğim katilin karşısında kendimi çırılçıplak hissediyordum. Kapıyı her açıpta arkasından biri çıkıp, bıçağı boynuma saplayıverecekmiş gibi geliyordu. Duvarlardaki resimlerin arkasında da âdeta bir çift gözün oynadığım görür gibiydim. Ta manasıyla bir panik havasıydı bu. Ellerim titreme ye başlamıştı.

Dan'ın geceyi bizimle geçireceği haberine en çok Anna sevindi. Benim odamın tam üstündeki misafir odasını Dan için hazırladık. Üst kattaydı ve penceresiz bir holün sonundaki bir merdivenden çıkılıyordu.

Anna çok yorgun olduğu için onu yatmaya gönderdim. Makyajımı düzelttim. Dan nerdeyse gelirdi. Bunu düşündükçe âşık olmam gereken yaşa gelmiş de geçmek üzere olduğumu anlıyordum.

Bir sigara içmek niyetiyle yemek odasına geçmişim ki, az önce aklımdan geçirdiğim düşüncenin gerçeğiyle karşılaştım!

Sigara, krokodil derisinden yaptırdığım uzun çantamın içindeydi. Bilmem nasü bir duyguyla çantanın altım üstüne getirdim ve içindekileri boşaltmak üzere iyice salladım. Çingene sergisi gibi neler neler çıkmadı içimden. Yüzüklerim... Bazı mektuplar... Lollie'de bıraktığımı zannettiğim eldivenlerim ve kurşun...

Dikkatle bakınca eldivenlerin benim değil, Lollie'nin eldivenleri olduğunu hemen gördüm. Demek onları yanlışlıkla almıştım. Fakat en tuhafı, eldivenin parmaklarından birinin içinde kurşun duruyordu.

Peki, katil Lollie miydi? Hayır hayır, olamazdı bu. Tekrar düşündüğüm zaman, akşam bizden ayrılırken yalnız bir elinde eldiven olduğunu, ötekini de avcunda taşıdığım hatırladım. Demek bayılma telâşı arasında bir yolunu bulup kurşunu Lollie kaçırmıştı ve şimdi de ben, onlardan ayrılırken, onun eldivenlerini yanlışlık ve dikkatsizlikle alıp çantama tıktırırvermişim.

Her tarafım titriyordu. Aman Allahım, Lollie nasıl katil olabilirdi? Oturduğum yerde hüngür hüngür ağlamaya başladım. Melek gibi arkadaşım beni öldürmeye çalışmıştı ha?...

«Nell... Nell, nerdesin?»

Dan pencereye vurup duruyordu. Kalktım, gözlerimi sildim. Kendime çeki düzen verip kapıyı açtım.

Kendi kendime keşfettiğim olayın içyüzünü Dan'dan saklamama lüzum kalmadı. Nasılsa halimden birşeyler anlamıştı... Sonra... sonra Lollie de Dan'a her şeyi anlatmıştı. Peki, neden daha önce bana anlatmayı düşünmemişti?

Anlaşılan Lollie, Wick'i korumak istiyordu. Benim üzerime ateş edildiği ve adamın öldürüldüğü geceler de Wick dışarda bulunuyormuş.

Dan birer içki hazırladıktan sonra, soğuk bir sesle anlatmaya devam etti:

Üstelik Ausburg denilen bu adam, otelden ayrıldıktan hemen sonra üç dört defa Wick'i aramak üzere eve de gelmiş.

Dan dudaklarımın arasına yerleştirdiği sigaradan daha bir nefes bile çekmeden benim şüphelerimi aydınlatmak gereğini duydu:

«Fakat, Wick adamı görmemiş. Yemin ediyor. Ben de bunun böyle olduğuna inanıyorum.»

İşte bunun korkusundan Lollie kurşunu benden kaçırmış. Dan bunları bana açıklarken, kendi kendisiyle de mücadele ediyordu. İştiklerine kesinlikle inanmış bir hali yoktu.

Durumun açıklığına dayanabilmek için dişlerimi sıkmaya başladım. Oysa objektif olarak bakıldığı zaman olay gayet basit ve açık bir şekilde ortaya çıkıyordu:

Ausburg yürüyerek eve gelmişti. Wick'i sormuş ve Lollie de hizmetçiyi çağırıp, Wick'in çalışma odasına göndermişti. Ausburg yan kapıdan içeri girerken, Wick herhalde öbür kapıdan dışarı çıkıyordu.

Belinda, Wick'in çıkışını görmüş fakat Ausburg'un girişini görmemişti. Böylece Wick adamlarla karşılaşmamış oluyordu. Çünkü Wick'in odasının iki kapısı vardır ve birisi yan sokağa açılır.

Dan'ın bu söylediklerine inanmıştım fakat kafamdaki soruya bir cevap bulamıyordum: Ausburg neden Wick'i görmeye gelmişti? Ondan ne istiyordu? Lollie neden kurşunu ele geçirmek için böylesine delice planlar kurmuştu? Bunlara Dan da cevap veremedi.

«Nell, unutma ki, Lollie hastalandığından bu yana darbe üstüne darbe yedi. Önce sağlığının bozulması, arkasından da Constance meselesinin ortaya çıkması kızı perişan etti. Lollie kocasını öylesine seviyor ki, onun sadece maddi varlığına değil, geçmişine de sahip çıkmak istiyor. Bir zamanlar, yani daha Lollie ortada yokken, Wick'le Costance'ın evlenecekleri söylenirdi. Gerçekleşmemiş bile olsa, işte bütün bunlar Lollie'yi deli ediyor.»

Benim daha önce duyduğum ve büyük bir heyecan ve hayretle dinlediğim bu haber doğruymuş meğer...

«Nell, sen o zamanlar küçüktün, bilmezsin. Wick bunların evinden dışarı çıkmazdı. Evleneceklerinden söz edilirdi. Tam bu sırada Avrupa'dan Wick'in annesinin hastalandığı haberi geldi. O da kalktı, kadının yanına gitti, dönüşünde de Lollie'yle nasıl oldu bilinmez, evleniverdi.»

Herhalde Lollie sonradan bunları duymuş olacaktı ve şimdi de Constance'ı bunun için kıskanıyordu.

Böyle düşününce biraz rahatladım. Ben Wick'le Rita'nın seviştiğini zannederken karşıma Constance çıkıyordu. Dan'ın anlattıkları da akla daha yakındı. Rita ona eski günlerini hatırlattığı için heyecanlanıyor olabilirdi.

Dan, kurşunun kaybolduğunu benden duyduğu zaman durumu anlamış ve Lollie'yi sıkıştırıp gerçeği öğrenmiş. Yine de Lollie, bütün bunları Wick'in bilmesini istemiyordu.

«Nell!» dedi Dan. «Bu hikâye gittikçe karışıyor ve garipleşiyor. Şimdi senin yapacağın en akıllıca iş, Şerif'i çağırmak ve kurşunu bulduğunu söylemektir.»

Bunu söyledikten sonra da sustu. Artık yorulmuştu. Ben de meselenin üzerinde daha fazla düşünmek istemiyordum. Arka arkaya gelen sürprizlerden bitkin hale düşmüştüm. Başımı yastığa koyar koymaz uyumuşum.

Saatlar sonra birdenbire başımda bir ağırlıkla yatağın ortasında dikildim. Dişlerim birbirine kenetlenmiş ve vücudum gerilmişti. Kendimi yatağın ortasında oturuyor buldum. Başka hiçbir şey hatırlamıyorum.

Gürültü birden kesildi. Sadece duvarın içindeki ufak farelerin koşuşmaları duyuluyor, bir yandan

da kalbim gümbür gümbür atıyordu. Evin içinde birşeyler olduğu muhakkaktı. Yavaşça başucumdaki lambanın düğmesini çevirdim. Yanmadı. Işıklar sönmüştü. Çevrede korkunç bir karanlık ve sessizlik hüküm sürüyordu. Fosforlu saatim, gecenin  buuğunu gösteriyordu. Yavaşça kalktım, sallanarak üzerime mantomu aldım, terliklerimi giydim. Korkudan bayılmak üzereydim. Işıkların sönmüş olmasının son derece normal birşey olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyor, bir yandan da gürültünün nedenini anlamak istiyordum. Korkudan ölecek halde olmama rağmen, sanki kan çekiyordu... Belki de dışarda bir kalas devrilmişti. Veya Dan uyurken yataktan dşmişti.

Aynanın yanındaki mumu alıp yaktım. Rzgrın şiddetinden, kapılar hafifçe gıcırđıyor ve yukardaki panjurlardan biri vuruyordu. Başka hiçbir ses yoktu.

Gidip Dan'ı uyandırmak istiyordum. Korkumu ancak o yatıştırabilirdi... Buna rağmen mumla odanın ortasında dikilmiş titriyordum.

Birşeyler yapmam gerektiğini anlamıştım. Kendimi toparladım. Arka taraftaki panjurlardan biri daha vurdu. Artık dışarıya bakamıyordum. Korkunç bir suratla karşılaşıverecekmişim gibi bir duygu içindeydim. Kendi kendime Dan'ın bütün kapıları ve pencereleri yatmadan önce iyice kontrol ettiğini hatırlatıyor, korkumu bu şekilde yenmeye çalışıyordum. Fakat bu çok zorlama bir düşünceydi.

Sonunda kapıyı yavaşça açtım. Adımıımı atmadan önce biraz bekledim. Kapının arkasında saklanan birinin çığlık atarak üzerime fırlamasını bekliyordum. Bütün sinirlerim gerilmişti ve arkamdan biri elini omzuma dokunsa düşüp lverecek haldeydim.

Yemek odasından ayaklarımı sürüyerek geçip, penceresiz koridora geldim. Mumun ışığı duvarlarda uzun gölgeler bırakıyordu. Anna'nın odasının önünden geçerken onu uyandırmak geldi içimden. Ama zavallı kadın birėn önce çok yorulmuştu. Hem de çok garip bir durum olsa benden önce o kalkardı. Demek her şey normaldi... Her şey normaldi ve ben böylece kendi kendimi aldatıyordum...

Koridorun sonundaki kapıyı açıp yukarı kata çıkmaya başladım. Her basamakta biraz duruyor, etrafi dinliyordum. Her yerde hayaletler dolaşıyordu sanki.

Üst kat daha da karanlık ve esrarengiz bir havadaydı. Rzgrın sesi burdan daha çok duyuluyordu. Dışlerim birbirine çarparak, Dan'ın kapısını aldım. Cevap gelmedi.

Biraz bekledim ve gıcırđayan kapıyı ardına kadar açtım. Yatağı boştu. Allah Allah, Dan bana haber vermeden gitmiş olamazdı. Ağzım kurumuştu. Tkrkle yumuşatmaya çalıştım olmadı. Küçük mumun ışığım etrafta dolaştırdım. Karanlık, ışığı yeyip yutuyordu.

Birdenbire arkamdan bir gıcırta geldi. Olduğum yerde dikildim. Gıcırta biraz daha yaklaştı ve kt diye bir ses oldu.

Baktım, kapıydı vuran. Derin bir soluk aldım. Dan, acaba yandaki odaya geçmiş de orada dşmiş olabilir miydi?

Ellerim titreyerek öbür kapıyı açtım. Yatak dümdüz duruyordu. Sadece odanın bir köşesinde, ayaklarından biri ezilmiş bir iskemleyle yere dşmiş bir kadın resmi görülüyordu.

İskemle nasıl kırılmıştı?... En nemlisi Dan neredeydi?

Odanın çok soğuk olduğunu farkettim, bir yerden rüzgâr geliyordu. Dikkat edince dip taraftaki pencerelerden birinin açık olduğunu gördüm. Rzgrın hızı saçlarımı uçurmaya başlamıştı ve

elimdeki mumu söndürmek üzereydi.

«Daaaan... Daaaaan...»

Güya evdeküere duyurmadan bağıırıyordum. Sesime hiçbir cevap gelmedi.

Pencere küçük bir avluya açılırdı. Çocukken burada saklanır ve borulara asılarak aşağıya kayardık.

Gittikçe artan bir dehşet havası içinde mumu etrafta dolaştırmaya başladım. Odanın iki kapısı vardı. Biri hole çıkıyor, öteki de küçük bir aralıktan sonra boşluğa açılıyordu.

O sıra aralığa açılan kapının yerinden oynamaya başladığını gördüm. EVet, kapı yavaş yavaş aralanıyordu. Çığlık atmamak için kendimi güç tutuyordum. Biraz sonra kapıyı rüzgârın oynattığını anladım. Titreyerek yaklaşıp açmaya çabaladım. Kapı açılır açılmaz elimdeki mum boşluğa düştü ve karanlık beni yutuverdi. İlk kez ölmek üzere olduğumu hissettim. Evet, evin içinde biri vardı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADAMIN İŞİ ŞANTAJMIŞ.

Dan, yüzükoyun yerde yatıyordu. Üzerinde pijamalar vardı ve altında genişçe bir kan tabakası birikmişti. Ayakları birbirine kenetlenmiş, kolları da öne doğru açılmıştı. Pencereden vuran yarım yamalak aydınlıkta nasılsa bunları seçebildim.

Mumu tekrar bulmak için elerimle yeri yoklarken, Anna elinde bir lambayla çıkageldi. Onu görür görmez boşandım:

«Dan ölmüş... Anna bak, Dan ölmüş...»

Çocuklar gibi hüngür hüngür ağlıyordum.

«Onun ölümüne ben sebep oldum. Kabahat benimdir Anna...»

Anna beni ayağa kaldırdı, büyük bir soğukkanlılıkla Dan'ı arkaüstü çevirdi. Yüzü tamamen kan içindeydi. Gözleri kapalı ve kendinden geçmiş yatıyordu. Nabzını dinledim. Hafifte olsa bir hareket vardı. Demek ölmemişti...

Ben, hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken Anna doktora telefon etti. Dan'a daha fazla dokunmaktan çekiniyorduk. Belki de bilmeyerek kötü bir hareket yapar ve ölümünü çabuklaştırabilirdik.

Anna doktordan sonra dayısına da telefon etti. Bert Myatt, gözlerinden uyku akarak birkaç dakika içinde çıkageldi. Üstünde pijaması vardı.

Bert'in arkasından kapıyı kapatırken peşisıra da Liam Fogarty'nin geldiğim gördüm. Fogarty, Bert'in aksine giyimliydi ve hiç uyumamış bir hali vardı.

İkisi yavaşça Dan'ı aşağıya indirdiler ve salondaki geniş divanın üzerine yatırdılar.

Dan hâlâ çok yavaş nefes alıyor ve bir türlü kendine gelemiyordu. Başını kucağıma aldım, durmadan kanayan ağzımı temizleyerek, doktorun gelmesini beklemeye başladım. Aralıksız titriyor, derin derin hıçkırıyordum. En büyük korkum, doktor gelmeden Dan'ın ölüvermesiydi.

Tam bir saat sonra doktor göründü.

Beni dışarı çıkardıktan sonra Dan'ı iyice muayene etti. Suratının üzerine düştüğü için bir beyin sarsıntısı olup olmadığı hemen anlamak imkânsızdı. Birkaç saat beklemek gerekiyordu. Yerdeki kan da önemli değildi. Taşa çarpan suratından ve yaralanan ağzından gelmişti. Doktor görünüşte durumu çok tehlikeli bulmadığını söylediği zaman dünyalar benim oldu.

Dan'ın muayenesini beklerken, gözüm yemek odasındaki pencereye üişmişti. Camın kenarında küçük bir kırık vardı ve ardına kadar açık bırakılmıştı. Demek adam buradan elini içeri sokup mandalı açmış ve yavaşça mutfığa girip sigortayı çıkartmıştı. Anna yenisini takınca elektriklerin yanmasından bunun böyle olduğu anlaşıyordu.

Dan'ın odasına çıkınca, küçük avluya açılan pencereden kaçtığını anlamak da zor değildi zaten.

Sabah saat 6'ya doğru Şerif geldi. Gözleri uykusunun ortasında uyandırıldığı için yumuk yumuk olmuştu. Hikâyeyi baştan sona dikkatle dinledi. Anna da uykusunun arasında bir gürültü duymuş, uyanmış fakat benim çılgılığım üzerine ayaklanmıştı.

Berberce yukarı çıktık. Birkaç saat önce gecenin karanlığında korkunç görünen oda, şimdi sabahın ilk ışıklarında son derece tabii görünüyordu. Dışardan kuşların sesi geliyor ve içersi tatlı bir toprak kokusuyla dolup taşıyordu.

Dan'ın yatak odasının hemen yanındaki bu oda gece bıraktığım gibiydi. Kenarda ayağı kırılmış sandalye, yatak, lavabo ve açık kapılar.

Gus kapının yanında durdu ve «Gece yarısı sandalyede neden oturur bu adam? Belki de sandalyenin üzerine çıkmıştı ve ayakları kırılınca kaçtı...» diye konuştu.

Hiç kimsenin birşey anlayamadığı bu tahmin ve garip konuşmanın sözleri havada kaldı.

Şerif kırık sandalyeyi kaldırdı. Arkalığın dayandırıldığı duvarın üstünde kırmızılı bir kadın resmi vardı. Resme dikkatlice bakınca, camının üzerinde üçgene benzer bir kırık olduğunu gördüm. Sanki biri resmi almak için sandalyenin üzerine çıkmış ve o delikten parmağım içeri geçirmeye çalışmıştı. Resimdeki kadını tanıımıyordum bile. Yıllardan beri orada dururdu...

Şerif, odanın kapısını kapattı, bana yaklaşıp şüpheü bir sesle sordu:

«Bayan Nell, bu Liam Fogarty denilen adam kimdir? Geçen gün size tavuk getirirken, yolda birine çarptığını anlatmıştı, değil mi?»

«Benim bildiğime göre Liam Fogarty, Anna'nın dayısı olan Bert'in yanında tatilini geçirmektedir. Bundan önce bir defa elinde silahıyla gördüm. Söylendiğine bakılırsa, Constance'ın kuzeni Rita'ya âşıktır. Gördüğüm kadarıyla da Wick'ten pek hoşlanmamasına rağmen, Lollie'yi çok seviyor.»

Bangall'daki bütün yabancılardan şüphelenildiğini bilirdim fakat bu kadarını değil... Liam Fogarty konusunda benim de içime bir şeytan girdi.

Anna, hepimizi aşağıya çağırdı... Dan yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı.

Başındaki beyaz bandajla, askercilik oynayan küçük çocuklara dönmüştü. Sesi titreyerek çıkıyordu. Kollarına atıldım.

«Dan, çok özür dilerim. Hepsi benim hatam, seni dinleyip burada kalmasaydım bunlar olmayacaktı.»

«Nell, yine saçmalamaya başladın. Ne ilgisi var bunlarla?...»

Ölmediğine nasıl memnun olduğumu tahmin edemezsiniz. Aksi halde hayatım boyunca kendimi affetmeyecektim.

Dan da kafasına kimin vurduğunu görmemişti. Gece yarası benim gibi; bir çıtırtıyla uyanmıştı. Ne olduğunu anlayabilmek için elektrikleri denemiş, yakamayınca mumla odasından çıkmış, koridor üzerindeki öteki tek odaya girmişti. Gürültünün, kırılan sandalyeden geldiğini anlamış ve avluya açılan kapıya doğru ilerlediği sırada kafasına bir muşta yemesiyle kendini kaybetmesi bir olmuştu. Bir kadın olabileceği gibi bir erkek de vurmuş olabilirdi...

Bir kadın...

Davetsiz misafirim siyahlı kadın geldi aklıma. Şerif acaba onun kimliğim ortaya çıkarabilmiş miydi? Öğrenebileceği kadarıyla kadın Polly motele inmiş. Adı Irma Brown'muş. Bir hafta kadar kalmış motelde. Zaten ilk gelişi değilmiş bu. Daha önce de 13 Martta gelmiş, fakat sadece 24 saat kalıp gitmiş.»

«13 Mart,» ölü bulunan Bay Ausburg'dan, Polly motelden ayrıldığı tarihi. Demek biri gelmiş, öteki gitmişti.

Gus, soruşturmasının en canalcı noktasını atlamıştı :

«Dün gece motele gittiğimde kadının uyuduğunu söylediler. Uyandırmadım. Şimdi gidip konuşacağım.»

Liam, Şerife; gitmeden önce bir telefon etmesini tavsiye etti.

«O da, doğru» dedi. «İşimizi sağlama bağlayalım.»

Ve biraz sonra Gus, suratı bir karış asılmış geri geldi.

Irma Brown'un odasına çıkan resepsiyon memuru odayı bomboş bulmuştu. Yatağa hiç dokunulmamış ve komodinin üzerinde yirmi dolar bırakılmıştı. Zaten Brown'un borcu da yirmi dolar tutuyordu.

Böylece benim esrarengiz siyahlı kadın, beklenmedik bir şekilde, gece yarısı bavullarını toplayıp yok oluvermişti.

Güneş bulutların arasından başını iyice gösterdi. Hâlâ konuşmakta zorluk çeken Dan'ın başucunda, heyecanlı geçen bir geceden sonra benim bir tek kelime daha edecek halim kalmamıştı. Ayrıca hepimizin sinirleri gevşemiş halde, odanın içinde derin bir sessizliğe gömülmüştük.

Siyahlı kadının gece yarısı bavullarını toparlayıp kaçması, suçlu olduğunu göstermeye yeter delildi. Kimse durup dururken bu şekilde hareket edemezdi. «Sevgilim...» diye seslendiği adamla beraber Bay Ausburg'u öldürüp benim bahçeye gömmüşler ve beni bu evden uzaklaştırmak için de korkutma hareketlerine girişmişlerdi. Ama niçin yeniden eve dönüp Dan'ı yaralamışlardı? Ne arıyorlardı acaba?

Gus Spanion, kadın hakkında biraz daha bilgi toplayabilmek amacıyla saat on buçuğa doğru evden ayrıldı. Dan, önce almak istemedi, fakat Anna'nın, içkisine gizlice döküp gizlice içirttiği ilâçların etkisiyle uyumuştur. Doktor ve Anna'nın dayısı Bert de, işlerinin başına dönmek üzere ayrıldılar. Liam Fogarty gitmek istemiyordu. Yatıp uyuyacağını söyleyip onu da başımdan defettim. Dan'ın tam karşısındaki divana uzandım, uyuya kalmışım.

Yıllarca uyumuş gibi hissediyordum kendimi. Vücudum saatlarca aynı yerde yatmaktan uyuşmuştu. Akşamüstü olmuş ve gölgeler yine yavaş yavaş uzamaya başlamıştı.

Kafamı kaldırdım ve Dan'ın yattığı yerde olmadığım gördüm. Zihnimde birden şimşekler çaktı... Battaniye ve örtüler ayakucunda toplanmıştı. Anna da yoktu evde... Koca bina büyük bir sessizlik içindeydi. Kalbim çarpmaya başladı. Yine tek başıma kalıvermişim.

Birden arkamda yanan bir kibritin gürültüsüyle irkildim. Döndüm. Hiç tanımadığım bir adam, odanın öbür ucundaki bir koltuğa rahatça oturmuş beni seyrediyordu. Kırk yaşlarında var yoktu. Son derece şık giyinmişti. Koltukta sigarasını tütürüyor, sert bakışlarla beni süzüyordu. Kumral sık saçları ve uzunca boyuyla «yakışıklı» diyebileceğiniz tiplerdendi. Adımı da biliyordu:

«İnşallah sizi rahatsız etmedim Bayan Shevlin. Arkadaşınız Bay Fellows biraz önce doktorla beraber geldi ve yaralı dostunuzu alıp götürdü.»

Heyecan içinde adamın söylediklerini dinliyordum.

«Adım McKee. Manhattan cinayet masası detektiflerindenim.»

Birden rahatlayıverdim.

«Adımın Ausburg olduğu ileri sürülen adamın ölümüyle ilgili olarak tahkikatı yürütmek üzere buraya geldim.»

Korkum tamamen geçti.

Yine de bir gece önceki müthiş sahnelerin etkisinden henüz kurtulamamıştım. Üstüm başım darmadağınık, bakımsız bir haldeydim. Yerimden kıpırdayamadan sordum:

«Nasıl yani, adı Ausburg değil miymiş?»

«Hayır. 'Gerçek adı Green'di. Bizim şehirde özel detektiflik yapıyordu.»

Detektifin işe el atması, konunun çok büyüdüğünü gösteriyordu. Bangall'a geldiğim andan itibaren başımdan geçenleri ve gördüklerimi en ince detayına kadar anlattım. Sadece önemli görmediğim kısımları kendime sakladım. Wick'le Constance'ın atla dolaşmalarını, Constance'ın benim evi dürbünle seyretmesini... v.b.

«Bayan Fellows cesedi görür görmez bayıldı değil mi?»

Az daha itiraz edecektim. Fakat bakışları galip geldi adamın:

«Evet, hiç hoş bir sahne değildi.»

McKee kafasını salladı.

«Benimle yukarıya gelebilir misiniz Bayan Shevlin. Size ilginç birşey göstereceğim.»

McKee'nin balistlik konusundaki bilgisi gece eve neden girildiğini açığa çıkarıverdi. Detektifin verdiği bilgi beni epey şaşırtmıştı:

«New York'ta yaşayan ve özel detektiflik bürosu işleten Charles Green, bu küçük odada vuruldu. Kurşun, adamı öldürdükten sonra duvardaki kırmızılı kadının resmini de delmiş ve duvara saplanmış. Dün gece katil bu kurşunu elde etmek için eve gelmişti. Fakat sandalyenin, ayakları altında dayanamayarak kırılması üzerine, içeri giren kimse de Dan'ı öldürmek istedi. Ancak işini tam olarak başaramadığı gibi, kurşunu da alamadan kaçmak zorunda kaldı.»

McKee'nin elinde ufak bir kurşun görülüyordu: «Eğer tabancayı bulabilirsek, katili de ele geçirmiş olacağız. Çünkü bunun hangi tabancadan çıktığını anlamak çok kolaydır.»

Her şey beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı. McKee devam etti:

«Eviniz bomboştu. Charles Green, motelden ayrıldıktan sonra sizin evinize yerleşmişti.»

Böylece, ilk gün gaz bidonunun yarı yarıya boşalmış olması nedenini ve masanın üzerindeki yiyeceklerin nereden geldiğini anlamıştım.

«...Bir gün pencerenin önünde dururken, dışardan çağrıldığını duydu. Başını dışarı çıkarır çıkarmaz da kurşunu kafasına yiyiverdi.»

Detektif elimden tutup, camın hemen kenarındaki pıhtılaşmış kan lekelerini gösterdi:

«...Katil, Green'i sürükleyerek aşağıya indirdi ve bahçenin bir köşesine gömdü. Kurşunu vücudunda bıraktığını zannediyordu. Olayın hemen ertesi günü siz geldiniz. Evde bulunmanız tehlikeli olabilirdi. Sizi korkutup kaçırmak için silah kullandı. Fakat yağmur yüzünden ceset ortaya çıkıp da kurşunun cesette olmadığını anlayınca eve girdi...»

Her şey çırılçıplak ortadaydı. Lollie'nin evinde oturan gruptan biri, gece evime girmiş ve Dan'ı da öldürmek istemişti.

«Bayan Shevlin, kurşunun cesetten çıkmadığını bilen biri, Bay ve Bayan Fellows'un evinde toplanan grubun içindeydi. Katil aranızdadır ve bu kurşunu elde etmek için her şeyi yapabilecek güçtedir.»

Vücudum buz gibi olmuştu.

«Peki, bayan Irma Brown hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Irma'yı bulmayı çok istiyorum. Bize çok ipucu verebilecektir. Her şeyi bildiğini tahmin ediyorum. Bir de öldürülen Charles Green'in burada ne aradığını öğrenebilsem, mesele halledilecek. Acaba kimi görmeye gelmişti?»

Aman Allahım, korktuğum başıma geliyordu. Green'in, Wick'i aradığını söylemeli miydim? Bu durumda ister istemez Lollie işin içine giriyordu. Hem de bana evden çıkmam için ısrar edip dururken...'Fakat Dan'ın söylediklerine bakılırsa Wick, Green'le karşılaşmamıştı.

«Green'in neden buraya geldiğini ve kiminle görüştüğünü bilemiyorum,» dedi. Adamın sesi son derece kesindi. Kapıyı açtı ve yol gösterdi. Kalbimin atışı odanın içinde duyuluyor olmalıydı:

«Bayan Shevlin, Green'in işi şantajdı. Özellikle başkalarının zayıf noktalarını yakalar ve onlardan para sızdırırdı. Aile meseleleri veya karıkoca arasındaki konularla uğraşırdı.»

Karıkoca arasındaki işler, adamın Wick'e gelmesi... Kafam elektronik beyin gibi işliyor ve Lollie gözümün önünden gitmiyordu. Merdivenlerden hem iniyor, hem de bunları düşünüyordum. Üst kattan soğuk gelmemesi için yemek odası bir kapıyla ayrılmıştı ve kapalıydı. Açamadım... Bir daha zorladım. Hayır, kilitlenmişti. Oysa biz odaya girerken bu kapıyı kilitlememiştik.

«Kapı kilitlenmiş...» dedim.

Aptal bir sesle söylemişim bu sözleri... Detektif cevap vermedi. Kafasını kaldırıp dinlemeye başladı. Ben de dikkat ettim. Uzaktan bir otomobilin kapısı kapandı. McKee birden geldi ve kapıya

omuz vurdu. Açılmadı. Ancak dördüncü yüklenişinde dıştaki tahta mandal koptu, dışarı fırladık. Yolun yüz metrelik kısmı rahatça görülebiliyordu. Görünürde de kimseler yoktu. Anlaşılan birisi biz yukarda konuşurken altımızdaki odaya girmiş, dinlemişti. Sonra da vakit kazanabilmek için merdivenlerle yemek odası arasındaki kapının mandalını kapatmıştı. Bunda şüphe yoktu.

McKee hemen telefona gitti. Ancak sesine karşılık alamadı.

Koparılmış teller duvardan aşağı doğru sallanıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MEZARLARDAKİ LAMBALAR YANIYOR

HERHALDE rüya görüyor olacaktım. Güpegündüz bu tip olayların Bangall gibi yerde geçebileceğini tahmin edemiyordum. Sessizlik içinde dinlenmek üzere seçilen bir yerde, bir katil büyük bir cüretle dolaşıyor ve evin içinde polis varken içeriye kadar girebiliyordu.

«Irma'nın arabası var mıydı Bay McKee?»

«Evet... Bana bıçak ve bant verir misiniz Bayan Shevlin?»

Sanki hiçbir şey olmamış gibi telefonun kopuk tellerini tamir etmeye başlamıştı. Ben heyecandan ölmek üzereyken McKee'nin soğukkanlılığına hayran olmuşum. Biran önce Dan'a gidip olup bitenleri anlatmak istiyordum. McKee telefonu tamir etmeye uğraşırken odama gidip giyindim ve Lollie'den yanlışlıkla aldığım eldivenleri elime geçirip paltomu aldım. Tam çıkarken, arkamdan detektifin sesi geldi.

«Ne yapmayı düşünüyorsunuz Bayan Shevlin?»

Önce nereye gittiğimi soruyor zannettim. Fakat birden, evde kalıp kalmayacağımı öğrenmek istediğini anlayıverdim. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim bunu. Dan, Lollie'lerle kaldığına göre orada bana yer yoktu. Her şeyi bırakıp, akşamına New York'a da dönemezdim. Üst katımda bir adam öldürölüp, bahçeme gömölümüş, bu arada üstüme ateş edilmiş gece de evime girilmişti. Bangall'ı terk edemezdim, fakat başka bir yere gitmek istiyordum. Bir kenara sıkıştırılmış gibi bir halim vardı.

Anna kalmayı kabul ettiği takdirde, bu geceyi] evde geçirebileceğimi söyledim. McKee, Şerifi bekleyecekti. Onu yalnız bıraktım ve arabama atlayıp Lollie'ye gittim.

Görünürde kimseler yoktu. Dan da uyuyordu herhalde, içimden, Wick'in arka bahçedeki çalışma odasını görmek geldi. Sanki birşey beni oraya çeki' yordu. Bir gün önce pencereyden içeri giren kurşunu, Dan'la anlaştığımız şekilde Şerife vermişim. Şimdi, detektifte de Green'i öldüren kurşun vardı...'

İçeri girdim. Etraf darmadağınktı. Çalışma masasının üstünde bir dürbün ve denizci şapkası vardı. Wick'in, bir gece önce elinde oynadığı yabancı menşeu tabanca yerinde yoktu. Herhalde ya hizmetçi ya da Lollie başka bir yere kaldırmıştı, iyice görebilmek için masanın altına eğildiğim sırada arkamdan bir ses gürledi:

«Birşey mi arıyordunuz Bayan Shevlin?»

Detektif kapımn yanında duruyordu. Beni takip etmişti demek... Hemen arkasında da Şerif vardı.

Ayağa kalktım ve sonradan benim bile aptalca bulduğum cevabı verdim:

«Hayır. Hiçbir şey aramıyorum.»

Gus, bir gece önceki toplantıya geldiği zaman tabancayı masanın üzerinde görmüştü. O, McKee'ye bunları anlatırken ben anlamsız bir şekilde kazık gibi katılmış dışarıya bakıyordum. Dan'ın arabasının köşeyi döndüğünü gördüm. Wick geliyor olmalıydı. Hayır, direksiyonda Dan vardı. Ama, dışarda nasıl olabilirdi? Yatakta yatmıyor muydu? Dikkatle bakınca gözlerinin altındaki siyah şişlerin biraz daha arttığını gördüm.

Arabadan indi ve biraz ilerimizdeki büyük pencerelerin birinden içeriye girdi. Beni görünce birden şaşırdı:

«Nell, ben de seni arıyordum. Çok korkunç şeyler oldu.»

Şerifle, detektif McKee'yi görünce birden sustu. Rengi uçmuştu. Korkum gittikçe artıyordu. Neler olmuştu acaba? Dan'ın tabancadan haberi bile yoktu.

Biraz soma gelen Lollie ve Belinda da tabancayı görmemişlerdi:

«Hangi tabanca?» dedi Lollie. «Wick'in dışardan getirdiğini mi soruyorsunuz?»

McKee şüpheli gözlerle Lollie'yi süzmeye başlamıştı.

«Dün gece bu masanın üstündeydi.

Lollie paltosunu çıkarmış ve bir sigara yakıp McKee'yle dostça konuşmaya başlamıştı.

Detektif en tatlı halini alıp havayı değiştirmek için başka bir soru sordu:

«Hanımefendiler, bugün öğleden sonra beraber miydiniz?»

Hayır, Belinda Milbrook'a alışverişe çıkmış, Lollie'ye araba kullanmak ve hava almak için kırlarda dolaşmıştı. Yani çiftliğin yakınlarında değillerdi.

McKee teşekkür etti. Neden bu soruyu sorduğunu anlamamıştım. Belinda adama sert bir şekilde bakıyordu. Kendilerinden şüphelenilmesine kızmıştı.

Wick'e telefon edildi. Kaybolan tabancadan onun da haberi yoktu. Belinda, bir gece önce Liam Fogarty gelmeden, Bretta marka tabancayı kütüphanenin üstünde görmüştü. Sonra Fogarty'nin tabancayı alıp incelediğini ve bir yere nişan alıp oynadığını farketmiş, sonra ne yaptığını görmemişti.

McKee, Belinda'nın verdiği açıklamaya teşekkür etti ve tüfekleri görmek istedi. Çiftlikte bana atılan kurşun bir tüfekten çıkmış, Green'se Bretta tipli bir tabancayla öldürülmüştü. McKee'nin tabanca üzerinde fazla durmasının nedenini o zaman daha iyi anladım. Yoksa şüpheler gittikçe Wick'in üzerinde toplanmaya mı başlıyordu?

Wick, tüfekleri Lollie için almıştı. Bunların kısa bir süre incelemek için götürülmesine Lollie'nin hiçbir itirazı olamazdı. Nitekim son derece sakın görünüyordu. Belinda, detektifi hizmetçilerle görüştürmek üzere aşağıya indirdi. Şerif de tüfekleri toplarken biz başbaşa kaldık. Lollie o zaman birdenbire değişti:

«Nell, sizin evden kurşunu kaçırmakla aptallık ettiğimi biliyorum. Özür dilerim. Polise Green adındaki şantajcının Wick'i görmeye geldiğini söyledin mi? Kimbilir, proje hakkında birşeyler sormak istiyordu belki. Fakat emin ol görüşmediler.»

Lollie'yle aramızdaki duvar tekrar genişlemişti. Bana güvenip doğruyu söyleyemiyordu. Fena halde kırıldığımı ve ürkütüğümü hissettim. Lollie benden olayları saklamakta ısrar ediyor, gözleri de donuk donuk bakıyordu. Durup dururken ayakkabılarına gözüm ilişti. Topuklu, son derece şık krokodil derisinden yapılmıştı. Elbiseleri de Paris modasına uygun kesilmişti. Demek Lollie, öğleden sonrası için detektife yalan söylemişti. Yürüyüş elbisesi değildi bunlar. Ayakkabıları tertemizdi. Başka yere gitmişti. Belinda da yalan söylemişti. Bu evin içinde bazı gerçeklerin saklandığı gün gibi ortaya çıkıyordu artık. Lollie'nin gözlerindeki korku işaretini görür gibi oldum. Elleri titriyordu.

O sırada Belinda, çay tepsisiyle içeri girdi:

«Haydi bakalım çay içelim. Belki daha iyi gelir. Dan, siz de yatağa gerseniz iyi olur. Şerifle Bay McKee'ye de hazırladım.»

Dikkat ettim, o da sinirliydi. McKee'yse, yukarı çıktığı zaman biraz sararmıştı ve ikram edilenlerin hiçbirini kabul etmedi.

Hizmetçilerden işe yarar hiçbir şey öğrenememişti. Öğleden sonraki kapı konusuna aklım takıldı.' Wick, Belinda ya da Lollie, gayet kolaylıkla eve girip bizi üstümüzden kilitleyebilir di.

Tabanca konusunda da iki şık vardı: Green'i öldüren tabanca buysa bir gece önce çalınmıştı. Değilse, konuşmayı dinleyen kimse, gelip tabancayı çalmış ve şüpheyi de Wick'in üstüne atmak istiyordu.

Aklıma siyahlı kadın geldi. Bizi dinleyip tabancayı çalan o da olabilirdi. Çünkü evde kimseler yoktu, hizmetçiler de oldukça uzakta çalışıyorlardı. Gus benim bu fikrimi doğru buldu. McKee hiçbir şey söylemedi.

Lollie'yle başbaşa kalıp aramızdaki duvarı yıkmak istiyordum. Elimden geldiği kadar ona yaklaşmak ve gerçeği ağzından almak için âdeta ölüyordum.

McKee ayağa kalktı:

«Bayan Shevlin, benimle eve kadar gelir misiniz? Sizinle bazı noktaları aydınlatmak istiyorum.»

Dışarı çıkarken, detektifin vedalaşmasından faydalanan Dan, yanıma yaklaştı ve öğleden sonra olanları bir solukta anlattı:

«Kalktığım zaman Lollie'yi hazırlanmış, bavullarını toplamış gitmek üzereyken buldum. Kalması için ikna edene kadar neler çektiğimi ben bilirim.»

Aramızda derin bir sessizlik oldu.

«Bir daha gelmemek üzere mi gidiyordu?»

«Evet Nell. Bir daha gelmemek üzere...»

Birbirlerini deli gibi seven çift ayrılacaktı demek. Ama neden? Bu hem Wick'i, hem de Lollie'yi öldürürdü. Olayın ciddiyeti karşısında titrediğimi hissettim.

McKee yavaş yavaş bana doğru yürüyordu. Bu adamdan çekiniyordum. Bakışlarından, hareketlerinden, konuşmalarından âdeta korkuyordum. İnsanın kafasından geçenleri okur gibi bir hali vardı.

Şerif, direksiyona geçti. McKee'yle beraber arkaya oturduk. Tepeleri kıvrılarak bizim eve doğru

giderken, arkada bıraktıklarımızdan hiç söz etmedi. Aksine Constance'ı sordu:

«Daha önceden tanır mıydınız Bayan Constance'ı?»

Annesi ve üç kardeşinin arka arkaya ölüşünü, babasının da ölüp gitmesinden sonra Constance'ın tek başına kalışım, müthiş zenginliğine rağmen felâketlerle yıkıldığını, bir süre sonra da Ten Eyck adında, bir çocuklu dul bir adamla evlenişini anlattım. Şimdi üvey oğluyla burada yaşıyorlardı.

«Pekiye yanındaki genç kız kimdir?»

Lollie'yle Wick'in güzelim hayatlarını yıkan kızın adı ortaya atılınca fena halde sinirlenmişim, fakat sesimi mümkün olduğu kadar kontrol ederek, Rita Fram'ın, Constance'ın yeğenlerinden birinin kızı olduğunu söyledim.

«Bayan Shevlin, Rita Fram, Bayan Constance'ın üvey oğlu Joel'le nişanlı mı?»

«Öyle diyorlar.»

«Liam Fogarty denilen adam da kıza âşık mı?»

Duraladım. Liam akıllı adamdı. Rita gıteeldi fakat benim görebildiğim kadariyle çok beyinsizdi.

Liam onunla yapabilir miydi acaba?»

«Bilmiyorum,» dedim.

Bunu derken de ilk defa Liam hakkında iyi duygular beslediğimin farkına vardım.

«Başka kimse var mı evlerinde acaba?»

Cleo Harwick vardı. Yıllarca önce yanlarına hemşire gibi girmiş, uzun yıllar ailenin içinde yaşamıştı. Constance bana Cleo'dan hiç söz etmemişti. Belki de kadın ölmüştü. Ama evvelce birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Son durumu bilmediğim için fazla konuşmak istemedim.

«Bildiklerim bu kadar... Neden Constance'ın ailesiyle ilgileniyorsunuz?»

Soru sorma sırası bendeydi. Ayrıca merak da etmişim.

«Şerif, Charles Green hakkında tahkikat yaptı ve adamın kasabada Bayan Constance için bilgi topladığını ortaya çıkardı.»

Birdenbire Constance'ın beni gördüğü zamanki; yüz ifadesi aklıma geldi. Beni çiftlikte istemiyordu. Ölüyü gördüğü zaman da garip bir hal almıştı. Constance, Green'i tutup, Liam Fogarty'yle Rita hakkını da araştırma yaptırmış olabilirdi. Çünkü her şeyi kendi başına idare etmek isterdi. Hâkim ve Jüri olmak en büyük zevkiydi. Hayatı boyunca böyle yaşamıştı. Daima lider olmayı sevmişti. Onun tüfekte beni korkutabilmesi ve kapıyı arkamızdan kapaması şimdi çok akla yakın geliyordu. Yani Wick, Lollie, Liam ve şimdi de Constance ortaya çıkmıştı.

McKee, siyahlı kadınla karşılaştığım geceyi bana yeniden anlattırdı. Sokağa çıkardı ve ilkin nerede gördüğümü sordu. Yavaş yavaş yürüyerek olayı yeniden kurdu. Saatlarca bahçeyi bir aşağı bir yukarı dolaştı, sonra çıkıp gitti. Beni, olaylarla dolu köşkün içinde yapayalnız bırakıp gitti. Yorgunluktan kemiklerim ağrıyor, asap bozukluğundan gözlerim seyiriyordu.

Anna geldiği zaman ortalık iyice kararmış, saat 7'ye yaklaşıyordu. Bütün olanları teker teker anlattım. Charles Green adındaki adamın işini ve ne için buralara kadar geldiğini söyledim. Kalmak isterse, bir süre daha beraber olabileceğimizi ilâve ettim.

«Bayan Shevlin, kalırım tabii. Ben hayaletlerden korkmam. Nasılsa Bay McKee burada. Ve nasıl olsa kısa zamanda katili bulup çıkarır.»

«...Katili bulup çıkarır.» İşte en korktuğum da buydu zaten. Katilin bulunup çıkarılması.

Dışarısı hafiften kararmaya başlamıştı. Bütün lambaları yaktım, ateşi canlandırdıktan sonra Anna'nın yemeği hazırlamasını beklemeye başladım. Gecenin yaklaşması yine sinirlerimi bozmuştu.

Elimdeki kitabın ancak bir iki sayfasını okuyabildim. Devam etmekte fayda olmadığı için bıraktım.

Bay McKee, Vestry'lerin evine soruşturma yapmaya gitmişti. Öğleden sonra nerelere gittiklerini öğrenecekti. Meraktan çatlayacaktım. Acaba McKee ne bulmuştu. Dayanamadım. Birşeyler çekiyordu yine... Paltomu arkama aldım ve Anna'ya yürüyüşe çıktığımı söyleyip dışarı fırladım.

Hava daha tamamen kararmadığı için ışıklar hafifçe görünmeye başlamıştı. Constance'ın evi de uzaktan görünüyordu. Patikadan aşağı doğru yürüdüm. Temiz havayı içime çekiyordum. Henüz etraf seçilebildiği için korku yoktu içimde. Tersine, evden korkuyor, sokaktan korkmuyordum.

Sol tarafta Vestry ailesinin dörtlü mezarı görülüyordu. Ve, sadece üçünün üzerindeki ışık yanıyordu. Dördüncüsü henüz boştu. Constance'ın bulunduğu yerden bakıldığı takdirde cesedin ortaya çıkarıldığı pekâlâ farkına varılabilirdi. Wick'in, konuyla ilgisi olmadığını kendime kabul ettirebilmek için, bütün gücümle Constance'ı incelediğimi hissedince, kendi kendime söylenerek yürümeye devam ettim:

Bay McKee'ye bakacak olursak, sekiz kişi şu anda şüphe altındaydı; ben dahil.

Kafamı kaldırdığım zaman Constance'ın villasının ikiyüz metre yakınma kadar yaklaştığının farkına vardım. Geri dönmeliydim artık. Buna rağmen yoluma devam ettim.

Constance balkondaydı. Tek başına bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Hüccresine kapatılmış bir suçlu gibiydi. Detektif McKee'yse ortalarda görünmüyordu. Herhalde soruşturmasını tamamlamış ve geri dönmüştü.

Biraz daha ilerleyince küçük bir koruyla karşılaştım. Patika oradan geçiyordu. Constance'ı göremez olmuşum. Sık ağaçlarla kaplı ve ortasında küçük bir göl olan şirin bir yerdi burası. Hava, artık iyiden iyiye kararmıştı. Çevreyi seçmek kolay olmuyordu. Birden irkildim.

Karşıdan bir gelen vardı. Ayaklarının altında kırılan dalların sesini duydum ve olduğum yerde kalakaldım. Wick göründü. Yirmi metre kadar ilerden bütün dikkatini adımlarına vererek yürüyordu. Çok dalgın ya da dallar çok sık olduğu için beni görmedi. Ama yüzü bembeyazdı. Neden eve gitmeden önce Vestry'leri ziyaret etmek zorunluğunu duymuştu?

Yoluma devam ettim.

Wick'i orada görmek şüphelerimi ve korkumu artırmıştı. Ağaçlar sıklaştığı için öbür patikayı seçtim ve küçük gölün yanından geçerken, ileride ikinci bir sürprizle karşılaştım:

Bir adam göle yassı taşlar atıyordu. Oyun oynar gibi görüldüğü halde bir telâş ve acelesi olduğu hareketlerinden belliydi. Genç adamı hemen tanıdım: Liam Fogarty. Yamnda da bir olta ve balık ağı vardı. Taşları attıktan sonra hemen döndü, eşyalarını toparlayıp alelâcele bulunduğu yerden ayrıldı.

Wick ve Fogarty'nin, akşamın bu saatmda Constance'ın arazisinde ne aradıklarım düşünmeye başlamıştım ki, başka birinin daha orada bulunduğunu farkettilim. Liam Fogarty'nin biraz önce durduğu yerde bir dergi, üzerinde de Rita Fram'ın ata binerken kullandığı yeşil eldivenler duruyordu. Acaba Constance'ın bütün nefreti, Liam'la Rita arasındaki aşk mıydı? Demek oluyor ki burada buluşmuşlardı. Peki Wick aynı yerde ne arıyordu?

Elli metre sonra koruluk bitti, Vestry'lerin evi ortaya çıkıverdi. Yavaş yavaş merdivenlerden tırmanmaya ve villânın terasına çıkmaya başladım. Yukarı çıktıkça vadinin görüntüsü güzelleşiyordu. Büyük kapıyı ittim, açıldı. Setin altında ışıkları yanan mezarlar görülüyordu.

Constance'ı biraz önce burada dolaşırken görmüştüm. Tam içeri gireceğim sırada mezarlardaki ışıklara gözüm takıldı. Aman Allahım, sanki vadide birdenbire görünmeyen bir el gezinmiş ve aşağıda birşeyler değişivermişti.

Mezarların üzerindeki üç ışık yerine dördü birden yanıyordu. Yani, Constance için babası tarafından yaptırılan mezarın ışığı da yanmaya başlamıştı. Hem de yanıp sönüyordu. Çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum ve koşarak geriye döndüm. Daha iki adım atmamıştım ki ayağım birşeye takıldı ve ben yüzükoyun taşların üzerine yuvarlandım.

Üstüne bastığım, Constance'dı... Yerde upuzun yatıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

GÖLDEN ÇIKAN TABANCA

«MERAK etme benim, ben.»

Constance ölmemişti. Öldüğünü zannedip korkudan bayılacak haldeyken sesiyle irkildim. Yerimden fırlayıp oturmasına yardım ettim. Yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

«Ayağım iki taş arasma sıkıştı ve yüzükoyun düştüm,» dedi.

Saçları dağılmıştı. Bileğini yokladı ve hiçbir şeyi olmadığını söyledi. Sağdan soldan halimizi gören hizmetçiler fırladılar, etraf aydınlanıverdi. Constance neşeli görünmeye çalışıyordu.

«Merak etmeyin Alice, boynumu filan kırmadım... Hayır Bayan Parks, yastık falan istemiyorum.»

Nezaketi geçilemeyecek kadar kalın bir duvar yaratıyordu. Divana uzandı ve hizmetçilere çekilebileceklerini söyledi:

«Nell, nasıl oldu da birdenbire beklenmedik şekilde yardımınıza geliverdiniz?»

Detektifin gelişim hatırlattım:

«Merak etmiştim. Sonra Wiek de geldi size...»

Son sözü ağzımdan kaçırdığımı anladım. Constance son derece sakın bir şekilde cevap verdi:

«Tabii haklısın kızım. Öylesine perişan bir evde tek başına oturunca sinirlerin bozulmuştur... Bay McKee az önce buraya geldi. Oldukça efendi bir insana benziyor. Ama, kendisine pek yardımcı olabildiğimi sanmıyorum... Wick'e de gelmesi için ben telefon etmiştim. Bir iş konusunda fikrini almak istiyordum...»

Oysa Wick'in suratı, iş konuşması yapmış birinin yüzüne benzemiyordu, ama yine de Constance'a inanmak için kendimi zorladım.

Yarım saat sonra Joel'le Rita geldiler. Kız Constance'dan hem çok korkuyor, hem de onu çok seviyordu. Durumunu iki taraftan zorlaştıran bir gerçektir bu.

«Doktor istemem Rita... Sen gidip çoraplarını değiştirirsen daha iyi olur... Saçlarım da tara. Onları kesmen iyi olmadı. Daha önce de söylemiştim.»

Üvey oluyla daha başkaydı. Ona daha yakın hissediyordu kendini.

«Merak edilecek birşey yok,» dedi. «Savaştan önce dağda incinen bileğim tamamen iyileşmemiş

anlaşılan. Nell'e ve kendine birer içki hazırlasana. Bana da bir Sherry ver. Belki Rita da ister...»

Gerçi bileğinin bükülmesi herkesin başına gelebilen birşeydi, fakat mezarlıkta dördüncü ışığın yanmasıyla aym zamana rastlaması tuhafıma gitmişti. Belli etmeden büyük camların birinden dışarıya bakınca, aynı ışığın sönmüş olduğunu hayretle gördüm. Birisi ışıklarla oynuyordu mutlaka ...Kafamı hemen çevirdim. Hâlâ titremem gitmemiştir. Neden evden çıkmıştım sanki...

Constance'ın bileği falan bükülmemiştir. Sadece ışıkları o da görmüş ve bu yüzden bayılmıştır. Ama, niçin gördüğünden söz etmedi acaba?

Biri Constance'ı tehdit ediyordu. Bunun başkaca bir anlamı olamazdı. «Şunu veya bunu böyle yap, yoksa öleceksin,» demek istiyordu. Ausburg, şantaj için gelmişti. Onun bıraktığı yerden başkası mı devam ediyordu acaba?

Karşımda dimdik oturan Constance'a baktım. Bu kadının kanunlara aykırı bir hareket yapmış olabileceğini tahmin edemezdim. Yoksa ışıkları Wick mi yakmıştı? Oraya kadar gidecek vakti vardı... Yoksa Liam Fogarty mı? Belki Constance'ı, Rita'yı elde etmek için tehdit ediyordu.

Constance'sa durumu tamamen kontrolü altına almış ve hücumu hazır duruma gelmişti. Önce Joel'e baktı, sonra Rita'ya ve bana dönüp bombayı patlattı:

«Düğünü burada yapmak istiyorum Nell.»

Konunun tamamen dışında olduğum için şaşırılmıştım. Kendimi toparlayana kadar Joel bir kartal gibi yerinden fırladı:

«Fakat sevgili Constance, Rita'nın 18 yaşına girişini bekleyeceğim söylemiştin. Eylülde de birşey kalmadı.»

Constance'ın evlenme haberi her ikisine de bir şok etkisi yapmıştı. Joel, elindeki içki' bardağını sinirli sinirli çeviriyor ve evin içinde buz gibi bir hava esiyordu.

Sevişen ve evlenmek üzere olan iki kişinin heyecanı yoktu ortada. Constance'ın da bu konuda hiç bir tartışmaya girmeye niyeti yoktu. Karar verilmişti bir defa.

«Acaba Mayıs'ta mı yapsak? Çiçekler de açar.» dedi.

Joel, yerine tekrar yerleşti. Mücadelesini başka bir zamana bıraktığı belli oluyordu. Garip bir hava vardı ortada. Rita da kasılıp kalmıştı. Kimlerin davet edebileceğinden söz edilirken, Constance bir süredir merak ettiğim insanın adını ağzından çıkardı:

«Cleo Harwick'i çağırırsak iyi olacak galiba.»

Joel, Cleo'yu seviyordu anlaşılan.

«Tabii,» dedi. «İhtiyar Cleo'nun gelmesi iyi olur.»

Fakat Rita, birdenbire birbirine kenetlenmiş ellerini şaklattı ve beklenmedik bir tepki gösterdi:

«Nefret ediyorum o kadından.»

Kızın kelimelerinde nefretten de öte bir hırs vardı âdeta. Cleo'nun hâlâ yaşadığım öğrenmekse beni memnun etmişti.

Constance başını yavaş yavaş Rita'ya doğru çevirdi:

«Kızım, Cleo ailemizin en eski dostlarından biridir. Kendisini çok severim. Bizim için her şeyini feda etmiş bir insandır. Her şeyini... Anlıyor musun?»

Ama Rita gerilemedi:

«Biliyorum, buna rağmen ben kendisini sevmiyorum. öylesine müsamahasız bir insan tanımadım hayatımda.»

Rita'nın annesi olan Amelia Rowan son derece neşeli ve eğlenmesini seven bir kadındı. Kız, beş yaşındayken annesinden ayrılıp Vestry'lerin ailesine girince, Cleo tarafından hiç yüz verilmeden büyütülmüştü. Nefretinin oradan geldiği belli oluyordu. Yine de Constance fena halde sinirlenmişti. Rita da öfkeyle ayağa fırladı. Bu onun en önemli konusuydu çünkü.

Birden telefonun zili çalmaya başladı. Dört defa uzun, dört defa kısa. Üç kafa birden salonun ucundaki makineye döndü. Kimse üstüne alınmak istemiyordu âdeta. Sonunda Constance «banadır bu...» diyerek yerinden doğrulmaya çalıştı. Joel o sıra dikildi ve; «Ben bakarım sen kalkma» diyerek âdeta koşarcasına telefona gitti.

Bayan Baker, balo biletleri için arıyordu. Gergin hava birden yumuşadı. Üçünün de değişik yerlerden beklediği telefon bu değildi.

Orada bulunmamın artık hiçbir önemi kalmamıştı. Anna'nın da merak edeceğini düşünerek kalktim. Joel beni eve götürmek istediğini söyledi. Dışarıya çıktıktan sonra da o sinirli haü gitti. Sakinleşip yumuşayıverdi. Konuşurkenki insancü sözleri hoşuma gitmişti. Constance'ın sağlığından endişe ediyordu:

«Kalbi hiç iyi değil. Kimsenin de bunu bilmesini istemiyor. Oysa kendine çok dikkat etmesi gerek. Sizin bahçede geçen olay da onu çok etkiledi. Keşke o sıra başka bir yerde bulunsaydı.»

Eve yaklaşırken buranın kaybolmuş bir planete benzediğini farkettim. Uzun otlar arasında kaybolmuş bir planet. Joel'in sözlerinden de pirenlenmiştim. Acaba öldürülen adam hakkında birşey bilip de saklıyor muydu?

Son derecede yorulmuştum. Heyecan ve korkunun verdiği bir yorgunluktan bu. Joel benimle şaka ediyor sanıyordum. Allahtan kısa bir süre sonra eve geldik. İyi geceler dileyip eve girmek üzereyken Joel arkamdan seslendi: «Nell...»

Döndüğüm zaman bana bakmadığını gördüm. Mezarların bulunduğu tarafa dalmıştı... Kafasını bile çevirmeden devam etti:

«Nell, bir gün benimle balığa çıkar mısın » Aslında başka birşey söylemek istiyordu. Buna emindim, fakat her nedense sözü değiştirmek zorunluğunu duymuştu. Teşekkür ettim ve bir sabah erkenden bu fikri gerçekleştirebileceğimizi söyledim.

İçeri girdiğim zaman Anna'yı merak içinde beni bekler buldum. Eve kimse uğramamıştı.

Yemeğe oturacağımız sırada Dan çıkageldi. Beraber birşeyler yedik. Anna bizi yalnız bırakmak amacıyla kapıyı arkamızdan kapadı ve mutfığa çekildi. Dan'ın son derece yorgun, üzgün bir hali vardı, üstelik böyle ortalarda dolaşacağı yerde yatağında yatması gerekiyordu.

Benimle sevişmedi. Odanın ortasında bir aşağı, bir yukarı dolaşıp durdu. Lollie'yle Wick'in birbirlerinden kopması onu da mahvediyordu.

«İki yabancı gibi oturup yemek yediler. Nell, tahmin edemezsin ne kadar korkunç bir manzaraydı bu... Lollie taş gibiydi. Wick farkına bile varmadı. En kötü tarafı da bu zaten... Farkına bile varmadı.»

Derken, Dan'ı üç defa Wick'i eleştirirken görüyordum.

Sözü değiştirmek için mezarlardaki ışığı anlattım. Söylediğime dikkat bile etmedi. Kafası karışık ve geceyi Wick'in evinde geçirmek istediğini anlattı. Kabul ettim. Nasılsa artık ölen ölmüştü. Kimsenin bana bir zarar verebileceğini tahmin etmiyordum. Üstelik Anna'nın da evde olması rahatlatıyordu beni.

Dışarı çıktığımız zaman beni kollarına aldı:

«Nell, haydi gel, seni bu gece New York'a götüreyim. Birkaç saat sonra evde olabilirsin.»

Bütün bu arada Dan'ın beni düşünmesi hoşuma gitmişti, fakat yine de ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Kendi kendime fena halde kızdım. Karşılığında, onunla gidemeyeceği söyledim sadece ve yanağından öpebildim.

Dan'ın arabasının kırmızı ışıkları gözden kayboluncaya kadar, yolun kenarında öylece durdum. Gece tüm karanlıkla çökmüş, her şeyi gizlemeye başlamıştı. Sessizlikte hafifçe ürperiyordum. Yine bu eve girecek, yine tek başıma kalacaktım. Birden Dan'ın arkasından koşmak ve teklifini kabul etmek isteğini duydum.

Yavaş yavaş eve doğru dönerken, yine mezarların üstündeki ışıklar gözüme çarptı. Tuhaf şey... Birinin üstündeki kapak açılmış ve içinden iki küçük ışık daha çıkmıştı.

Hayır, yanılmıyordum. İki küçük ışık çıkmıştı işte ve ışıklar bana doğru gelir gibiydi. Kaskatı kesildim yine. İnanılır gibi değildi ama, ben de kendime hakim olamıyordum işte.

Işıklar âdeta yürür gibi hızla bana doğru yaklaşırken, aralarında da mırıldanarak konuşuyorlardı sanki. Dikkatle baktım fakat korkudan olacak, gözlerim de iyi göremiyordu artık. O sırada ışık suratıma yöneldi:

«Bayan Nell, korkmayın, ben, ben Şerif Gus...»

Korkmayın demek o sırada kolaydı tabii. Bir el fenerinin yüzüme sıkıldığını anlamıştım.

Detektif McKee ve Şerif, Wick'in tabancasını bulmuşlardı. Hem de, biraz önce Wick ve Liam Fogarty'nin yanından geçtikleri koruluğun içindeki küçük gölde...

Küçük dilimi yutacak gibi oldum...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

BİR ADAM VE İKİ KADIN

CHARLES Green'i, Wick'in Bretta marka tabancası öldürmüştü.

McKee ve Şerif, geceyi Anna'nın hazırladığı odada geçirdiler. Beni yalnız bırakmak istememişlerdi. Sabahın erken saatlarma kadar ihtimaller üzerinde konuştuk. Sonunda salondaki divanın üstünde sızıp kalmışım. Onlar da erkenden gitti. Saat sekizde Dan'ın telefonuyla uyandım. Lollie'nin yanından telefon ettiğini, şerifle McKee'nin de orada olduğunu söyledikten sonra şu korkunç haberi verdi:

Test yapılmış ve Wick'in tabancasının «katil tabanca» olduğu ortaya çıkarılmıştı. Wick tabancayı göle atmadığını ve Green'i öldürmediğini söylüyordu.

«Hemen geliyorum Dan,» dedim. Bir duş alıp hazırlanmaya başladım.

On dakika içinde hazırlanmış, Wick'lere doğru süratle gidiyordum ki, yolun kenarında Liam Fogarty'yle karşılaştım. Sempatik bir gülüşle «Sigara?» diye sordu. Yerimden bile kıpırdamadım. Adamın kendinden emin hali hem hoşuma gidiyor, hem de sinirime dokunuyordu. Kelimelerin üstüne basa basa hücumla geçtim:

«Wick'in tabancasını çalıp göle attınız değil mi?»

«Demek bunun için Wick'in evine gidiyorsunuz. Demek buldunuz tabancayı?»

«Hayır, ben bulmadım. Detektif McKee buldu.»

Bir gece önce McKee'nin anlattıklarını tekrarladım. Şerifle beraber, benim Vestry'lerin evine gittiğimi görünce takip etmişler ve gölün yanından geçerken kabzasından kuma gömülmüş şekilde tabancayı buluvermişler. Tam şans işi.

Liam Fogarty otların üstüne oturdu ve bir sigara yaktı. Ben suçlamaya devam ettim:

«Bretta'yı göle siz attınız.»

Kafasını salladı. Son derece sakindi.

«Sizi ilk defa doğru birşey söylerken duyuyorum. Evet ben attım.»

Bir katilin, suçunu bu derece büyük bir soğukkanlılıkla itiraf etmesi tüylerimi ürpertmişti. Âdeta korktum. Sigarasını çıkardı ve tekrar uzattı. Bu defa reddedemeyecek durumda olduğum için aldım.

«Detektifi görmeye gidiyorum. Wick'in tabancasıyla Green'i sizin öldürdüğünüzü söyleyeceğim.»

«Yooo, o kadar uzun boylu değil küçük hanım. Durun bakalım.»

Birdenbire ciddileşiverdi. Gözlerinde şimşekler çaktı âdeta:

«Buraya bakın Bayan Shevlin, ben ne Green'i, ne de başka birini, öldürdüm.»

«Ama tabancayı göle atan sizsiniz.»

«Evet, tabancayı tekrar gerisin geriye, yani bulduğum yere attım.»

«Gerisin geriye mi attınız?»

«Evet, bulduğum yere attım. Sizi hiç ilgilendirmeyecek bir konuyu görüşmek üzere randevulaştığım Bayan Rita Fram'ı görmek için göl kenarına inmiştim. Biraz konuştuk ve evvelce yapılmış bir teklifimi geri aldım...»

«Ne teklifi?»

Son derece açık sözlü konuşmaya devam etti:

«...Evlilik teklifini. Ben namuslu bir insanım çünkü...»

Şu meseleyi iyice anlamak istiyordum, üsteledim.

«Siz, Rita Fram'a âşık mısınız sahiden?»

«Bir zamanlar öyleydim. Di'li geçmiş zaman oldu artık. İnsanlar arada bir delilikler yaparlar.

Bana ne kadar yetenekli dersenez deyın, yıne de ınsanım. Onunla Damsell'de karşılaşmıştık. O kadının pençeleri arasında ınlıyordu kız...»

Kafasını salladı.

«Don Kişot'luğa bir süre için ara vermem gerektiğini anladım. Neyse bunları bırakalım... Bugün Rita gittikten sonra göl kıyısında dolaşmaya başlamıştım. Hava hafifçe kararmaya yüztutmuştu. Su durgun olduğu için tabancayı dipte kuma saplanmış vaziyette gördüm ve çıkardım. Fellows'un tabancasının kaybolduğunu bilmiyordum. Sadece önceki gece kahve içerken tabancayı, kitaplığın üstünde görmüş ve bir süre incelemiştim. Sonra...»

Sesinin tonu çok kırıkta...

«...Bayan Fellows'a büyük hürmetim vardır. Onun kırılmasını, üzülnesini istemem. O yüzden tabancayı geri attım.»

Rüzgâr hafifçe esiyordu. Liam'ın söylediklerine inanmıştım. Son derece açık ve cesaretle söylüyordu. Sesinin tonu da doğru söylediği kanısını veriyordu. Yorgunluktan olacak, birdenbire sinirlerim boşandı ve ağlamaya başladım. Hem de nasıl, hüngür hüngür... Liam yanıma yaklaştı, omuzlarımdan tuttu:

«Zavallı yavrucak,» dedi. «Cinayeti Wick'in işlediğinden korkuyorsun değil mi?»

Birdenbire kendimi toparladım:

«Hayır... Wick zaten böyle birşey yapamaz.»

«Ama birisi yaptı...»

«Evet ama, Wick değil.»

Kendimi toparlamaya çalışırken, Liam birşey hatırlamış gibi doğruldu:

«Aklıma birşey geldi... Belki doğrudur. Benimle gelir misin?»

Ve benim cevabımı beklemeden kapıyı açtı, direksiyona geçip arabayı yola sürdü. Liderliği hemen eline alması beni biraz rahatsız etmişti.

Küçük patikalardan geçtikten bir süre sonra bana döndü:

«Bayan Shevlin, beni beğenmiyorsunuz değil mi?»

En komik suratımı takınmaya çalışıp cevap verdim:

«Bay Fogarty, size hayranım!»

«Çoook güzel, şimdi yolumuza devam edebiliriz.»

Gaza sonuna kadar bastığı için tavana vurdu kafam. Halloran tepesinin kıyısındaki bir eve yaklaşırken, Wick ve McKee'nin arabasım kenara çekilmiş gördüm.

Burası, ressam Rumstead'in çalışma stüdyosuydu. Sorulan sorulardan ve verilen cevaplardan, Wick'in Brett'a'yı ressama verdiği anlaşılıyordu. Adam, bir aydan beri devamlı olarak tabancayı model yapıp bir dergi kapağı çıkarmaya çalışmıştı. Green'in otopsi raporu da üç hafta önce öldürüldüğünü ortaya koyduğuna göre, cinayet sırasında tabancanın Wick'te olmadığı ortaya çıkıyordu. Ressam, tabancayı iki gün önce geri vermişti:

«Bu kadarına garanti verebilirim, ama tabancanın kullanılıp geri konduğu hakkında birşey diyemem. Çünkü ben tabancadan anlamam bir, kapım hiçbir zaman kapalı değildir iki, buraya çok ziyaretçim gelir üç.»

Şişman adam elindeki fırçayı sallayarak McKee'yle böyle konuşuyordu.

Biraz rahatladım. Wick için iyi bir çıkış noktasıydı ama, hâlâ suçu üstünden atmasına yetmiyordu. Tabancayı oradan herkes alabilir ve tekrar yerine koyabilirdi.

Constance göründü. Olup bitenleri öğrenmek istiyor, meraklı görünüyordu. Burası arsalarının satılmasıyla uğraşan simsarın eviydi ve şimdi bu ressama kiralanmıştı. Ressam, Joel'e uzun süre resim dersleri vermişti. Constance bile tabancayı rahatlıkla alıp çıkmış olabilirdi. Göle atma işini Lollie veya Belinda da tamamlayabilirlerdi. O gün öğleden sonra ikisi de dışarda olduklarını söylemişlerdi.

Fogarty, herkesin derin bir sessizliğe gömüldüğü sırada kendi hikâyesini anlattı. McKee pek ilginç bulmadı herhalde ki, fazla üzerine gitmedi olayın.

Soruşturma bittikten sonra dışarı çıkarken Mc Kee yanıma yaklaştı:

«Bayan Constance çok zengin değil mi Bayan Shevlin?»

«Tabii... Ama neden soruyorsunuz? Babasından çok para kalmıştır.»

Böyle derken, bir gece önce gördüğüm mezarlıklardaki ışık olayını anlatmadığımı aklıma geldi birden.

«Bayan Constance, acaba neden arsalarımı satmak için uğraşıyor? Üstelik biran önce elden çıkarmaya çalışıyor. Son derece acelesi var gibi sanki...»

Gözlerim dikmiş sorusuna karşılık bekliyordu. Yine mezarlıktaki ışıklar takıldı aklıma. Yoksa bütün olayların arkasında bir para meselesi mi dönüyordu? Biri Constance'ı öldürmek mi istiyordu?

«Evet Bayan Shevlin?»

Cevap vermeden önce mezarlıktaki ışıklar konusunda Wick'le konuşmak istiyordum.

«Sizi bilmem ama, zengin insanlar paraya doymazlar. Daima biraz daha fazlasını isterler.»

McKee devam edecekken Dan aramıza giriverdi. Ben de kurtulmuş oldum.

«Nell, Lollie'yi öğle yemeğine bir yere götürelim. Buna çok ihtiyacı var.»

«Olur,» dedim. Lollie de davetimize çok memnun oldu... Fakat keşke gitmeseydik o yemeğe. Hatırladıkça hâlâ tüylerim diken diken oluyor. Gitmemiş olsaydık, belki de büyük felâketin derin yarasını deşmeyecektik...

Arabayla önce Rhinebeck'teki lokantaya baktık. Kapalı olduğu için Smith'in yerine uğradık. Üç eski arkadaşın başbaşa verip konuşması gerçekten rahatlatıcı olmuştu. Dönüşte Lollie terlik almak için mağazalardan birine girmek istedi. Kasabanın epey dışındaki bir dükkânın önünde durduk. Karşı taraf Detrieh çiftliği idi. Biz de arabadan çıkıp Lollie'yi beklerken çimenlere uzandık ve manzarayı seyretmeye koyulduk. Çiftliğin tam ortasında yeni bir inşaat yapılıyordu. Pazar olduğu için kimse yoktu görünürde. Bizden epey uzak olmasına rağmen çiftliğin kapısına bağlanmış iki atı rahatlıkla seçebiliyorduk.

Dan. atıldı:

«Bu atlar Rita Fram'la Joel'in atları. Ne yapıyor bizim âşıklar acaba?»

Biraz sonra çiftliğin yanındaki inşaattan el ele iki kişi çıktı. Birisi Rita'ydı... Diğerim seçmekte güçlük çekerken beynimden vurulmuşa döndüm.

Yamndaki adam Joel değil, Wick'di.

Gülüşerek kapıya kadar geldiler ve Wick, son derece samimi bir şekilde kızın saçlarını okşadı, sonra kulağına eğilerek birşeyler söyledi. Kız kafasını salladı... Atlara binip uzaklaştılar.

Donup kalmıştım.

'Lollie bunu görmesin' diye düşünürken, arkamda Lollie'nin heykel gibi durduğunu hissettim. Elindeki terliği attı ve arabamn üstüne kapamp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yanına yaklaşmak istedim.

«Hayır Nell, lütfen beni yalnız bırak,» dedi.

Acı çeken bir insanı hiçbir şey yapamadan durup seyretmek ne kadar da zor birşey. Hele bu insan çok sevdiğiniz biri olursa...

Lollie bütün vücudu sarsılarak uzun süre ağladı.

Yapacak hiçbir şeyimiz yoktu. Durup seyrediyorduk. Wick, Lollie'nin gittiğini görür görmez hemen kızla buluşmaya gitmişti.

Dan yanımda sinirden titriyordu:

«Bu herifin kafasım kırmazsam bana da Dan demesinler.»

Birkaç dakika sonra Lollie kendine geldi. Büyük artistlere yaraşır bir şekilde gözlerini sildi ve hafifçe gülümseyerek yanımıza geldi:

«Delilik ediyorum galiba. Wick, genç bir kızla gezintiye çıktı diye sahneler yaratıyorum. Sanki birşey olacaktı gibi...»

İkimizi de ellerimizden tuttu:

«Burada gördüklerinizi kimseye söylemeyeceksiniz değil mi? Lütfen bana söz verin ama...»

Kimseye bahsetmeyeceğimize Lollie'yi inandırdık.

Lollie, bundan böyle oyun oynayacaktı. Wick'in başı dertteydi ve Lollie de onu terkedemiyordu. Polise ve yakınlarına yalan söyleyecek ve Wick'e yardım etmeye çalışacaktı.

Eve geldiğimiz zaman Beiinda'yı çay hazırlarken, Wick'i de oltasını tamir ederken bulduk. Sanki hiçbir şey olmamıştı... Wick hemen kalktı Lollie'yi kucakladı... Öğleden sonra nasıl eğlendiğini sordu? Yemeği beğenmiş miydi? İçki mi, çay mı içerdi?

Bu kadar büyük bir komedi ortasında, daha fazla devam edemezdi bu oyun. Bütün bu yalan dolu sahneler sürüp giderken içime tarifsiz bir sıkıntı dolmaya başlamıştı. Green adında bir adam, Wick'in çok iyi bildiği benim evimde, Wick'in tabancasıyla öldürülmüş, Wick'i göl kenarında gördüğüm gün tabanca ortaya çıkarılmış ve aym Wick genç bir kızla ilişkisini herkesten saklıyordu. En yakın arkadaşım Lollie'nin, gözlerimin önünde eridiğini hissediyordum. Salondaki konuşmalar gittikçe

boğazımdaki düğümü sıkıyordu. Boğulmak üzereydim sanki. Daha fazla dayanamayıp ayağa fırladım:

«Lütfen biriniz beni eve bırakın. Burada kalırsam boğulacağım.»

Hepsi şaşırmışlardı. Etrafıma toplandılar. Dan benimle kalmak istedi, reddettim. Kimseyi görmek istemiyordu canım. Her tarafım sinirden kasılmıştı.

Dan, beni Anna'nın kollarına teslim ettiği zaman saat öğleden sonra beşti. İki kadın karşılıklı oturup çaylarımızı içmeye başladık.

ON İKİNCİ BÖLÜM

GÖRÜNMEYEN ZİYARETÇİ

GÜNLER artık gözle görünür şekilde uzamaya başlamıştı. Saat yedibuçuğa doğru güneş, ışıklarını yavaş yavaş çekti ve hava serinleyiverdi.

Vaktimi bahçede dolaşarak geçirmiştim. Açık hava yorgunluğumu artırmıştı. Ben dışardayken Liam Pogarty'yle Constance gelmişler, fakat Anna, halimden iyi olmadığını anlamış olacak ki, evde bulunmadığımı söyleyip ziyaretçilere yol vermiş.

Perdeleri iyice kapattıktan sonra Anna'yla eski günlerden ve tanıdıklarımızdan söz etmeye başladık. Şöminenin sıcaklığı her tarafı ısıtıyordu. İçten içe rahat değildim, fakat Anna'nın yanımda oluşu korkumu azaltıyordu. Bu kadının insana güven veren hali beni daima rahat ettiriyordu zaten.

Akşam saat 10 sıralarında her tarafı iyice kapatıp yataklarımıza çekildik. Anna aspirin vermek istemişti, ihtiyacım olmadığını söyleyip reddetmiştim.

Gece ilerledikçe havanın sıcaklığı artmış olacak ki, sabahın dördünde kan ter içinde uyamverdim. Pencerelerin en üstünden bir parmak kalınlığında açıklık bırakmamıza rağmen üstümdeki ağır yorgan rahatsız ediyordu. Bir bardak su içmek için yarı uykulu, yarı sersem kalkıp, sırtıma birşey aldım ve yemek odasına geçtim. Geçtiğimiz yerlerdeki bütün ışıkları yakıyor, böylece içimdeki korkuyu hafifletmek istiyordum.

Su içtikten sonra birden başım ağrımaya başlamıştı. Anna'nın odasında aspirin olduğunu biliyordum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, odasına geçtim. Kapının aralığında ışık sızdığı için rahatça etrafı görebiliyordum. Masanın üstünde ilaç kutusunu bulamadım, Anna'nın yatağının ucundaki komodine doğru yürümemle kalbimin çarpması bir oldu...

Aynı manzarayla bir kere daha karşı karşıyaydım.

Yatakta çarşaflar, yastıklar, yorganlar yere dökülmüş ve Anna ortada yok...

Dan olayı aklıma geldi, fena halde ürperdim. Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Anna'yı ne olursa olsun bulmam lâzımdı. Yan odaya bakan kapının ardına kadar açık bırakıldığını gördüm. Anna çok güvendiğim bir insandı. Önemli birşey olsa, mutlaka beni uyandırırды. Yakınlarda bir yerde olmalıydı. Yemek ve oturma odalarında olmadığına göre belki de mutfığa geçmiş ya da holün yanındaki küçük odalardan birine girmişti.

Yumurtaların üzerinden geçer gibi bir yürüyüşle kapısı açık olan odaya geçtim. Uzun yıllar burada yaşadığım için, her tahtası ayrı ayrı tanıdığım bir yerdi. Bu odadan dışarıya çıkılan kapı da ardına kadar açık bırakılmış ve arasına bir kiremit yerleştirilmişti. Demek ki Anna'nın başına

korkulacak birşey gelmemiştii...

Dışarıya doğru başımı uzattım. Çıt yoktu. Ne rüzgâr, ne böcek sesi, ne de başka bir gürültü. Kurbağalar bile uykuya dalmışlardı sanki. Gürül gürül çarpan kalbimi elimle bastırıp bir adım daha attım.

Birden Anna'nın sesiyle irkildim.

«Kim var orada?»

Başımdan aşağıya soğuk sular döküldü. Demek evin çevresinde yine biri vardı ki, Anna kalkmış gözetliyordu. Önüm arkam her tarafım ışıksızdı. Karanlık beni boğmuştu sanki. Hiçbir şey göremiyordum.

Birdenbire çok yakınımnda birinin bulunduğunu hissettim. Hiçbir şey duymamıştım gerçi. En ufak bir kırırdanma bile yoktu, fakat çok yakınımnda birinin dolaştığını gayet iyi farkediyordum. Olduğum yerde kaldım. Anna'nın sesi kısılmış veya başkası tarafından kistinimmişti, bilemiyorum. Derinden bir soluk alma ve kalp çarpıntısı duyar gibiydim.

Anna ölmemişti. Sesi tekrar duyuldu.

Fakat yakmımdakinin daha çok beni aradığım hissediyordum. En ufak bir ses çıkardığım takdirde yerimi bulacak ve üzerime atlayacaktı. Bundan emindim. Olduğum yerde gözümü bile kırpmadan durdum. Anna bir daha bağırdı...

Nasıl olduğunu bilmiyorum, fakat yavaş yavaş üzerimde hissettiğim ağırlığın azalmaya başladığını farkettim. Hayat sanki yeniden normale dönüyor, kendime geliyordum.

Kısa bir süre sonra, görünmeyen ziyaretçimin gittiğini anladım. Dokunmadan hiçbir şey yapamadan gitmişti. Ama niye gelmiş olabilirdi ve kimdi? Yıkılmamak için arkamdaki duvara tutunup gözlerimi kapadım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SİYAHILI KADIN

DETEKTİF McKee, Anna'nın telêfonundan kısa bir süre sonra geldi. Sabahın köründe kahve ve bol sigara içerek önce Anna'yı dinledi:

«Gece hava ısındığı için kapıyı biraz aralamıştım. Uykumun ortasında garip bir sesle uyandım. Öbür odanın penceresinden dışarda bir ışığın gidip geldiğini gördüm. Önce önem vermedim, fakat ışığı ayak sesleri de takip edince kalktım. Dışarı çıkıp bağırdım. Hiçbir cevap alamadım. Geriye döndüğüm zaman Bayan Shevün'i gördüm. Ölü gibiydi.»

McKee, hiçbir şey söylemeden dinledi. Sonra bana anlattırdı ve bahçeye çıkıp saatlarca yerleri inceledi. İçeri girdiği zaman yüzü gülüyordu:

«Birini öldürmek kolaydır da. Ondan kalan delilleri ortadan kaldırmak çok daha zordur. Katil, bu defa Green'in cebinde çıkan eşyaların peşinden gelmiş. Özellikle çantası için... Herhalde parmak izinden korkmuştur. Onu bir taşın altında buldum. İçinden de bir bilet çıktı. Bize iyi bir ipucu verebilir sanıyorum.»

McKee, bu arada polisin New York'ta yaptığı araştırmayı da anlattı. Şubatın 16'sında Green bir iş almış ve ölümüne sebep olan meseleyi incelemek üzere New York'tan ayrılmış. Yanındaki adamların verdikleri bilgiye dayanarak McKee bu konuda kesin konuşuyordu:

«Green'in, Bay Wick Fellows'la konuşmak istediğini söyledi yakınları.»

Gözlerimin içine baktı.

Bu adamdan da korkmakta haklıydım. Biraz daha yaklaştı yamma:

«Bayan Shevlin benden sakladığınız birşey yok değil mi?»

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Wick'in geleceği karanlık görünüyordu. Çaresiz:

«Canım, kadınların ufak tefek bazı sırları vardır,» dedim.

«Ama dikkat edin, böyle bir olayda saklanacak en ufak sır, daima tehlikeli olur.»

Söylemesine lüzum yoktu. Tehlikenin durmadan etrafında döndüğü insan bendim.

Sabaha karşı duyduğum sıkıntı, sebebini göstermiş ve müthiş bir yağmur yağmaya başlamıştı.

McKee cebinden küçük birşey çıkarıp gösterdi:

«Bunu şimdiye kadar hiç gördünüz mü Bayan Shevlin?»

Az daha elimdeki kahveyi üzerime dökecektim. Plastik bir nazar boncuğu, üzerinde de şimşek resmiyle detektifin elinde parlıyordu. Gece gelen ziyaretçi düşürmüş olacaktı../ Tanımamamın imkânı yoktu ki...

«Siyahlı kadınıdır bu boncuk. Buraya geldiği gece görmüştüm.»

McKee uzun uzun sordu...

Bu yeni buluşu, olayın gidişini büsbütün değiştiriyordu. Demek gelen siyahlı kadındı ve Green'in katiliyle ortak iş görüyorlardı.

Detektif öfkeyle doğruldu. Bu ana kadar siyahlı kadın Irma Brown'un üzerinde fazla durmadığı için kendine kızdığını anladım. Kadının aranması için yapılan çalışmaları tek başına yönetmeye karar vermişti.

Saat sabahın dokuzunda Lollie'yle Wick'e telefon edip olayları anlattım. Evde kalmamam gerektiğini söylediler yine. Ben de kabul etmek üzereydim, fakat akşama daha çok vardı ve mutlaka bir sonuç alınabilecekti. Bunun için acele etmek istemiyordum. Nasıl olsa McKee yeni bir gelişme halinde bana haber vereceğini vaadetmişti. Lollie'ye öğle yemeğine geleceğimi söyledim ve yazımın başına geçip biraz oyalanmaya çalıştım.

Saat 11'e doğru bazı faturaları ödemek ve biraz alışveriş yapabilmek için kasabaya indiğim zaman Irma Brown hâlâ bulunamamıştı. Lollie, Wick'in

Dan'la beraber Detrich'te olduğunu söylemişti. Oysa, Wick'i Dan'la birlikte büyük mağazalardan birinin önünde beklerken gördüm. Ağır bir yükün altında kalmış gibi ezik bir hali vardı. Beni görür görmez toparlandı.

Constance'ın mezarındaki lamba meselesini sorabilmek için en uygun andı. Son derece normal bir sesle hikâyeyi anlattım ve o sıralarda orada bulunup bulunmadığı hakkında detektife henüz birşey

söylemediğimi belirttim.

Wick ilk defa dehşet içinde kalmıştı. Gözleri testekerlek açıldı ve titremeye başladı. Fena halde korkmuş ve şaşırılmıştı.

«Hayır ...Hayır Nell, ben orada değildim. Bir kaza olmuş herhalde...» derken, sesinin tonu gittikçe hızlanıyordu:

«Bunu benden başkasına anlattın mı?»

«Hayır, sadece Dan biliyor.»

«O da pek önem vermedi galiba...»

«Evet... Tahmin ettiğin gibi...»

Rahatladığını farkettim. Elini cebinden çıkardı ve kravatını düzeltti.

«Tamamen bir hata Nell. Ben yakmadım onu... Mutlaka bakıcı adam yanlışlıkla öteki lambayı yakmıştı'.»

Wick yalan söylüyordu. Hem de son derecede beceriksiz bir şekilde... Yalan söylediği belli oluyordu.

Konuşmamız böyle sürüp giderken, birden tam arkama düşen telefon kulübesi açıldı ve içinden gülerek Constance çıktı. Wick'in, orada benimle karşılaştığı sırada Constance'ı beklediğini hemen anladım. Constance beni Wick'le görünce sinirlenmişti, fakat hareketleri Wick'inkinden çok daha kontrollü idi.

«Nell şekerim. Ne olmuş yine senin evde dün gece? Çok üzüldüm.»

Başımdan geçenleri kısaca anlattım ve mektuplarımı postalamak, hem de faturaları ödemek için yanlarından ayrıldım.

Yarım saat kadar sonra tekrar sokağa çıktığım zaman, Wick'le Constance'ın hâlâ avm yerde hararetle konuştuklarını gördüm. Ancak daha önemlisi, birkaç adım genlerindeki bir kutu yığınının arkasında onları dinleyen biri daha vardı. Konuşmaları dikkatle izleyen bu adamı hemen tanıdım:

Liam Fogarty.

Seslenip Wick'e işaret vermek isterken, Liam döndü ve beni gördü. Sanki detektif gibi kafasının arkasında da gözleri vardı adamın. Hiçbir şey olmamış gibi büyük bir tabiiilik ve samimiyetle yanıma gelip elimdeki paketleri aldı:

«Çiftliğe uğradım. Anna kasabaya indiğinizi söyledi. Arkanızdan takip edip yakaladım sizi.»

«Son derece iyi ve şakacı bir insansınız Bay Fogarty.»

Alay ettiğimi anlamış, gülmeye başlamıştı.

«Dün yine yemeğe çıkmışsınız Lollie'yle...»

«Evet...»

«Gördünüz mü bari?»

«Neyi?»

«Hiç...»

Son anda nedense söylemekten vazgeçmişti. Ben de son derece sinirlendim.

«Siz hep böyle ilgisiz şeyler sormaya kalkar ve sonra da arkasım getirmez misiniz?»

«Yoo, hayır. Vereceğiniz cevabı tahmin ettim de ondan devam etmedim. Önemli de değildi zaten...»

Konuşa konuşa arabanın yanına kadar gelmiştik. Ben kapıyı açmaya çalışırken o peketleri yerleştirdi. Sokak bomboştu. Kimseler gelip gitmiyordu. Birdenbire eğilip suratıma baktı. Hafifçe gülümsedi ve beni kollarımdan kendine çekip öpmeye başladı... Delireceğimi zannettim birden. Hırsıyla göğsünden ittim.

«Uzun zamandan beri bunu yapmak istiyordum Bayan Shevlin...» dedi, büyük bir sükûnetle.

Arabaya dalmamla, hareket edip hızla oradan kaçmam bir olmuştu. Az daha Liam'ın ayağını da beraberimde götürecektim. Kendini güç kurtardı. Elimden gelse onu orada dövebilirdim. Fena halde sinirlenmiştim. Hem Rita Fram'a âşıktı, hem de kalkmış bana kur yapmaya çalışıyordu. Beni ne zannetmişti yani?...

Uzun bir süre sonra kendimi ancak toparlayabildim. Eve yaklaşırken, yolun ortasında birdenbire yine güzel atı ve güzel yüzüyle Rita Fram'ı gördüm. Arabada beni farkedince el salladı. Durdum.

Geceki olaydan söz açtı, ne kadar üzüldüğünü anlattı. Konuşmasının yarısında birden Rita'ya sormak ihtiyacım hissettim:

«Bu Irma Brown denilen kadını tanıyor musunuz Rita?»

Durakladı.

«Hayır Bayan Shevlin. Onu hiç görmedim...»

Sonra başım havaya kaldırdı. Böyle bir soruyu beklemiyordu anlaşılan. Ve rahatsız olmuştu. Alelacele yön değiştirdi.

«Yağmur yeniden yağmaya başlayacak. Şimşeklerden çok korkarım. Nell, size iyi günler.»

Atma bindi ve kaçır gibi oradan uzaklaştı. Arkasından bakakalmıştım.

Eve girdiğim zaman Dan'ı, beni beklerken buldum. Başının ağrıdığı suratından belli oluyordu. Irma Brown'un boncuğunun bulunmasına çok sevinmişti. Ama olanları da bana sorsa daha iyi ederdi...

Polisin son araştırmalarıyla ilgili haberleri vardı. Pek hoşuma gitmedi söyledikleri:

«Etraftan toplanan bütün tüfekler incelendi, fakat hiçbirini seni korkutmak için atılan kurşuna uymuyordu. Ne Wick, ne de Constance'lardan alınan tüfeklerde hiçbir iz bulunamadı.»

Dan, bir kere daha geri dönmem gerektiğini söyledi. Gitmeyi ben de artık istiyordum, fakat bir yandan da işin sonuna gelindiğine inanıyor ve gece her şeyin biteceğini hissediyordum. Yanılmışım meğer. Dan, benim unuttuğum çok önemli bir noktaya değince kendime geldim.

«İrma Brown'u polis yakalarsa yakalasın önemli değil. Asıl 'sevgilim' diye seslendiği adamı bulmak gerekir.»

Doğru, bu sevgilim sözcüğünü ben unutmuştum.

Dan, Liam Fogarty'den şüphe ediyordu. Onun buralarda dolaşmasını da iyi karşılamamıştı.

Kızgın olduğum halde her nedense Liam'ı korumak zorunluğunu hissettim. Niçin böyle yaptım, onu da bilmiyorum. Kısa bir süre sonra Dan gitti. Başım doktora göstermek istiyordu. Saat 1 oldu. Polisten ses yok.

2'ye sonra 3'e geldi... Yine ses yok. Yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordum. Akşama kadar Irma Brown'un bulunması gerekirdi. Saat 5'e doğru detektif McKee telefon etti:

İrma Brown, değişik bir adla kaldığı otelden çıkmış ve yeşil bir arabayla belli olmayan bir yöne doğru hareket etmişti. Kısacası Irma Brown elden kaçırılmıştı.

Anna biraz uyumamı söyleyince külçe gibi divana yığıldım.

Aradan saatlar geçmiş gibi geliyordu ki, aniden telefonun çahşıyla uyandım. Anna cevap vermeyince, yavaş yavaş kalktım ve karanlık koridorun dip tarafındaki telefonu kaldırdım.

Nefesim tutuluverdi:

«Alo? Bayan Shevlin ste misiniz?»

Bu, Irma Brown'un sesiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YAĞMURDA RANDEVU

KARANLIK koridor sanki kafama yıkılıvermişti.

Polisin durmadan aradığı Irma Brown, telefonun öbür ucunda benimle konuşuyordu. Onu kaybetmemem gerektiğini biliyordum.

Üzerinden düşürdüğü boncuğun bulunduğunu bilmiyordu ve kendisini suçsuz kabul ediyordu.

«Sizi görmek istiyorum,» dedi...

Ellerim titriyor ve sesim gittikçe kısılıyordu. Çok tatlı bir sesle bana, çiftlikten bir an önce ayrılmam gerektiğini söyledi. Her an hayatımın tehlike içinde olduğunu ve kaçmamdaki faydayı tekrarladı.

Kalacağımı ve bu konuda hiç korkum olmadığıı belirtince duraladı.

«Sizinle konuşsak iyi olacak.»

Fazla meraklı görünmemeye dikkat ederek nerede isterse buluşabileceğimizi söyledim.

«Bu akşam saat yedi buçukta, River caddesiyle Graham meydamın doğu köşesinde beni bekleyin. Tam o köşede bir lamba vardır. Onun altında durun. Benim telefon ettiğimi veya benimle randevulaştığımızı başkasına söylerseniz, beni göremezsiniz. Yalnız gelin lütfen.»

Merak etmemesi gerektiğini söyledikten sonra, detektif McKee'yle Şerifi aradım. Yerlerinde yoklardı. Telefona çıkan polise gelir gelmez hemen beni aramalarını söyledim ve elbiselerimi değiştirmeye başladım.

Anna nereye gittiğimi duyunca sapsarı kesildi.

«O kadınla buluşmayı herhalde ciddi şekilde düşünmüyor sunuzdur ? »

«Neden olmasın? Bunda korkulacak birşey yokki. Sokak ortasında bana birşey yapamaz.»

Bu şans elimizden kaçırır ve Irma'yı bulamazsak, bir daha onu hiçbir yerde yakalayamayacağımızı biliyordum. Bunu değerlendirmeli ve Wick'i şüphelerden kurtarmalıyım.

Saat tam yediye yirmi kala yola koyuldum. McKee hâlâ telefon etmemişti. Kafakoldaki nöbetçi polis yerine Anna'ya güvenip nereye gittiğimi detektife söylemesini tembihledim.

Dışarda yağmur bütün gücüyle devam ediyor ve şimşeklerin gürültüsü giderek artıyordu.

126 B numaralı yol, Bangall'dan Poughkeepsie'ye doğrucu giden tek yoldu. McKee'nin bu zamana kadar telefon edip benim nereye gittiğimi öğrenmiş olacağını düşünüp, önümde veya arkamda polis arabası bekliyordum. Bir süre sonra gerçekten de arkamda bir araba göründü. Kim olduğunu görmek için yana çekildim: Direksiyonda Joel Ten Eyck vardı. Arabama bile bakmamasından acelesi olduğunu anladım. Bu yağmurda nereye gittiğini merak etmekle beraber fazla üzerinde durmadım.

Saat yediye on vafdı. Randevumsa tam yedi buçuktaydı. Kasabayı çok iyi tanımadığım için biraz erken çıkmıştım. Gazı diptomeye hazırlanırken, ilerde yolun ortasında bir adamın el salladığını ve arabasını da bir kenara bıraktığını gördüm. Joel'i hemen tanımıştım. Pencereden içeri baktığında ise, yüzünün sapsarı olduğunu ve memnuniyetsizliğini seziverdim.

«Bayan Shevlin, benimki büyük bir şans. Arabamın lastiği patladı. Yedeğim de yok. En yakın garaja kadar beni götürebilir misiniz?»

Yüzünde yalancı bir ifade vardı. Ayrıca canı da çok sıkkındı. Vakit kaybetmek istemiyordum ama Joel'i de reddedemeyeceğime göre arabaya aldım.

«Şimşekten korkmuyor musunuz?»

«Hayır.»

«Gece vakti nereye gidiyorsunuz böyle?»

«Dan'la yemeğe çıkacağız.»

«Çok güzel. Ben de evde sıkıldım. Bir sinemaya gitmek, sonra da bir içki içmek istiyorum. Sinemadan sonra nerde yemek yiyeceksiniz oraya gelirim, beraber çıkarız.»

«Smith'in yerindeyiz. Gelirseniz, memnun oluruz.»

Joel, arabasının lastiğine çok üzüldüğünü anlatırken, karşımıza bir garaj çıktı. Teşekkür etmesine fırsat vermeden garaja bıraktım ve son süratle yola devam ettim.

Yağmur biraz yavaşlamıştı. Randevu yerine az kala kasabanın girişindeki River caddesinin işaretini gördüm. Sinemaları ve ağına kadar dolu restoranları geçip Graham meydamını aramaya başladım. Buluşacağım yeri bulmam çok uzun sürmedi. Irma'nın tarif ettiği noktaya gelince arabanın kontağım kapattım ve beklemeye başladım. Şimşek çaktıkça aydınlanan bir yerdi. Etraf kolay görünmüyordu. Tek tük eski tipli evler ve bomboş sokaklarla çevrilmiş bir bölgeydi. Sokakta da kimseler yoktu. Sadece bir adam, elleri pardösüsünün ceplerinde, yağmurun altında âdeta eriyormuş gibi yavaş yavaş yürüyerek geçip gitti.

Arabamın üstüne düşen yağmur taneleri ve etraftaki sessizlik sınırlarımı bozmaya başlamıştı.

McKee de ortalarda yoktu.

Saat tam yedi buçukta arabadan çıktım. Kesin randevu yerim, yüz metre kadar üzerdeki lambanın altıydı. Karşıya geçer geçmez lambayı farkettim. Fakat Irma Brown ortalarda yoktu. Saatimin ileri gitmiş olabileceğini düşünüp dolaşmaya başladım. Detektifin hâlâ ortalarda gözükmemesi de asabımı bozuyordu. Kafamdaki programa göre, ben Irma'yla buluşacağım ve tam o sırada McKee de onu yakalayacaktı.

Anna'nın bu saata kadar onunla temas etmiş olması gerekirdi. Polis her an döneceğim söylemişti.

Yağmurdan korunabilmek ve korkumu yenmek umuduyla omuzlarımı kaldırdım. Suratımda suyun soğuk damlalarım duyuyor ve endişeli gözlerle etrafımı tarıyordum. Polis ya da McKee mutlaka bir yere gizlenmiş, Irma'nın görünmesini bekliyorlardı.

Saat sekize yirmi vardı. Bisikletli bir çocuk, onun arkasından da büyük bir kamyon geçti ve sokak tekrar sessizliğe gömüldü. Heyecanım gittikçe artıyordu. Yoksa Irma gelmeyecek miydi?

Direğe dayanıp ilerdeki ışıkları incelemeye başladım. Sokağın dibinde bir mağaza, onun tam karşısında, karanlıklar içine gömülmüş bir bina vardı. Dikkatlice bakınca kapısının üstünde silik bir şekilde «Hotel Cordlant» yazışım okudum. Otelin pencerelerinden bazıları sıkıca örtülmüş, bazıları da karanlıktı. Perdeyle kapatılan pencerelerdense hafif bir ışık sızıyordu. Birdenbire Irma Brown'un burada saklanmış olabileceğini düşündüm. Bana randevu verdiği yere yakın oturması kadar normal birşey olabilir miydi? Bunu düşününce de titrediğimi hissettim. Otele gitmeye niyetim yoktu, fakat yakından incelemekten bir zarar gelmeyeceğim düşündüm. Saat ilerliyor, Brown görünmüyordu.

Otelin girişi yan caddedeydi. Etrafta kimseler olmadığını iyice kontrol ettikten sonra yavaşça kapıya doğru ilerledim. Yakından bakılınca otelin çok daha kötü bir yer olduğu anlaşılıyordu. Dışardan pek farkedilmiyordu. İlkel bir yapısı vardı ve sanki birbirine yakın barakalardan kurulmuştu.

McKee de nerede kalmıştı acaba? İnsan, yakınlarda bir yerde olduğunu belli ederdi hiç değilse. Irma'ya bu kadar yaklaştıktan sonra geri dönemeyeceğimi hissettim. Yine birşeyler çekmeye başlamıştı beni. Otelin girişinde bir telefon olabilirdi ve McKee'yi oradan bir daha arayabilirdim.

Bu arada kapı açıldı ve şişman bir adam şemsiyesiyle çıkıp gitti. Adamın efendi görünüşü beni biraz yüreklendirmişti.

Kapıdan süzülüp koridora girdim. Ofis dipteydi. Resepsiyon masasının arkasında kimseler görünmüyordu. Görünürde telefona benzeyen hiçbir şey de yoktu. Salonun ortasında kalakalmıştım. Birden . arkamda sokak kapısı açıldı ve bir pardösü hıştırtısından sonra, bir adam sert adımlarla yanımdan geçip merdivenlere doğru yürümeye başladı. Kenarda durduğum ve arkam dönük olduğu için karşılaşmamıştık. Oteli bildiği, hareketlerinin rahatlığından belli oluyordu. Yukarı çıkarken baktım. Soluğum kesiliverdi.

Gelen Joel Ten Eyck'di.

Kafamda şimşekler çakmaya başladı. Irma'nın «Sevgilim» diye seslendiği insan, demek Joel Ten Eyck?... Tamam doğru, Joel'le sevişiyordu ve Green onun için şantaj yapmak üzere buraya gelmişti.

Joel de Green'i öldürmüştü. Bu iş için Joel'den daha uygun bir katil olabilir miydi?

Ellerim titremeye başlamıştı... Joel'in yoldaki heyecanım ve beni gördüğü zamanki

hoşnutsuzluğunun nedenini daha iyi anladım. Demek katü bu adamdı? Benim evimiyse gayet iyi biliyordu.

Beynim bir elektronik beyin gibi çalışıyordu artık, sonucu böylece çıkarıverdi. Derhal harekete geçmem ve McKee'yi bulmam gerektiğini düşündüm. Kaçırılacak bir saniyem bile kalmamıştı. Joel'le Irma'nın sevişmeleri kadar da normal birşey olamazdı ki...

Joel üst koridorun ışığını yaktı ve bir kapıyı çaldı. Merdivenlerin dibinden bakıldığı zaman bütün hareketleri görünüyordu. İki üç defa çalınca kapı kendiliğinden açılıverdi. Joel içeri girdi, kapıyı kapadı ve aynı anda korkunç bir şekilde haykırmaya başladı.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Merdivenleri ikişer üçer çıkıp kapıya yaklaştım ve aralığından, dünyanın en kanlı sahnesini gördüm.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

OTELDEKİ CİNAYET

İRMA, yatakla yemek masasının arasında yerde yatıyordu. Üzerinde kandan kıpkırmızı hale gelmiş bir süveter vardı. Kafası korkunç bir şekil almıştı. Bir kulağından öbürüne kadar yüzünün derisi yüzülmüş ve beyni âdeta paramparça dışarı çıkmıştı. Joel, yambaşmda çökmüş, başını acıyla sallıyor, avaz avaz bağıırıyordu.

«İrma... İrma... Ne oldu?...» Hayır, İrma ölmemişti daha. Hafifçe gözlerini açtı ve Joel'i görünce gülümsedi:

«Joel sevgilim. Geldin mi? Çok şükür gelebildin. Çok sevindim...»

Birden titremeye başladı. Bacakları ve kolları gerildi. Göğsünden hırıltılı sesler gelmeye başladı. Ve gözleri kapandı, ölmüştü. Joel kaskatı duruyordu. Bense İrma'ya bakamıyordum. Derin bir sessizlik oldu odanın içinde. Ben, Joel ve yerde cansız yatan İrma Brown. Üç kişiydik içerde.

McKee kapıyı sert bir şekilde açtı, içerde sanki biz orada değilmişik gibi dosdoğru İrma'ya doğru yürüdü. Eğilip nabzına baktı. Yavaş yavaş ayağa kalkarken, beni yerimden zıplatacak sorusunu sordu:

«Karınız değil mi Bay Ten Eyck?»

Joel kendinde değildi. Başım yavaş yavaş detektife çevirdi. McKee'ye bakıyor, fakat görmüyordu:

«Karım mı? Evet!»

Tekrar yerde yatan kan yığınınna döndü ve kısa kısa tekrarladı:

«İrma, İrma ne oldu sana?...»

Koridordaki muslukta elimi yüzümü yıkadım. Serin su biraz iyi geldi. Dışarı çıkarken yanıma verilen polis memuru beyzbol meraklısıydı. Yolda bol bol son maçlardaki sonuçları konuştuk. Kafam artık işlemez hale gelmişti. Joel'i katil olarak düşündüğüm için âdeta utamıyordum.

Odada detektif McKee'yle Joel başbaşa kalmıştı. Joel'e teskin edici bir ilâç vermişlerdi. Uzun uzun konuşuyor olmalıydılar. McKee odadan çıkınca bana bunlari açıkladı. Tahmin ettiğim şeylerdi:

Joel Ten Eyck, Constance'ın büyük baskısı altında büyümüştü. Bir süre sonra tek başına gittiği güney'de İrma Finley adındaki bu kadınla evlenmişti. Constance'ı yumuşatabilecek duruma getirene

kadar bu evliliği gizli tutmaya karar vermişlerdi.

Joel, okulu bitirmiş fakat hayatını kazanacak yararlı hiçbir bilgi elde edememişti. Sadece babası ölürken ona yüzbin dolar miras bırakmıştı. Bu parayı ya otuz yaşına basınca ya da Constance'ın istediği bir insanla evlendiği takdirde alabilecekti. Ancak, Irma zamanla bu plana başkaldırmaya başladı. Daha önceleri de birkaç kez Bangall'a gelip, Joel'le buluşmuştu:

«Kurşunun atıldığı gece, Irma'yla buluşmaya gitmiştim. Karımın başına birşey geldiğim sanıp koşmaya başladım. Karanlık olduğu halde, biraz ilerimde Constance'ı gördüm. Akşamüstleri yürüyüşe çıkardı. Irma da Constance'ı görmüş ve heyecan içinde Bayan Shevlin'in evine saklanmış. Kapı vurulunca da arka pencereden kaçmış. Ertesi gün oteli terkettiğini polisten öğrendim. Nereye gittiğini bilmediğim için deli olacaktım. En sonunda bu sabah telefon etti ve bulunduğu yeri söyledi.»

Bundan sonraki hikâyeyi ben de biliyordum. McKee'ye de aynı şekilde yolda karşılaştığımızı ve onu garaja bıraktığımı söyledim.

«Çamurlu ayakkabıları inceletiyorum,» dedi. Bu söz beni fena halde sinirlendirmişti: «Ne demek yani? Joel'in katil olduğunu mu tahmin ediyorsun? Kapıyı açınca ne hale geldiğini ben iyice gördüm.»

Birden ağlamaya başlamıştım. Herhalde asap bozukluğundan olacaktı. McKee mendilini verdi.

«Bayan Shevlin, Green'i öldüren insan bu kadım da öldürmüştür. Green buraya şantaj yapmak için gelmişti. Ya da şantaja hazırlanıyordu. Joel'e şantaj yapmasına imkân yok. Zira genç adamın parası Constance'da duruyor. Demek oluyorki ortada hâlâ aydınlanması gereken noktalar var. Hiç değilse geri kalan suçsuz insanları koruyabilmek için, her şeyin kesin olarak incelenmesini ve delillerin ortaya çıkarılmasını istiyorum. Bugüne kadar herkes bana yalan söyledi.»

McKee'yi ilk kez kızgın görüyordum. Gözlerinden âdeta alev çıkıyordu.

«Irma neden beni görmek istedi acaba?»

«Sizin bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunuzu biliyor ya da tahmin ediyordu.»

«Peki, Irma katili biliyorduydu, neden Joel'e söylemedi?»

«Bayan Shevlin, ben de sizin kadar karanlıklar içindeyim. Fakat tahmin edebildiğim birkaç nokta var. Irma, Green'in ölümüne karışmak istemiyordu. Çünkü kendi durumu da bu şekilde ortaya çıkabilirdi. Fakat, size ateş edenin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Sizin için bir tehlike olduğuna karar verince konuşmak istedi. Genç Joel'e bakılırsa, kadının size karşı bir sempatisi varmış. Bu yüzden Joel arabayla sizi evinize getirirken az daha, Irma'yı anlatacakmış..»

Hatırladım. Fakat McKee'nin kafasında başka şeyler dönüyordu:

«Bayan Shevlin, Irma'nın Poughkeepsie'ye geldikten sonra katille temas kurduğuna eminim. Bundan sonra sizinle konuşmak istedi. Ne dersiniz bu davranışına?...

«Katille temas kurduğunu nasıl anladınız?»

«Sizin bahçede bulduğum boncuk nazarlık, oraya sonradan atılmıştı. Irma düşürmemişti.»

Sigarasım yaktı ve devam etti:

«Söyleyeceklerim tamamen tahmin. Bundan ileri gidemez. Bir ihtimale göre Joel gece saat sekizde geldiği zaman öldürülmüş karısıyla karşılaşmış olabilir. Ancak daha öncesine dönülürse, durum

değişiyor. Odada küçük bir tablet buldum. Bu, içkiyle karıştırılan kuvvetli bir uyuşturucudur. Katil size edilen telefonu mutlaka duydu. Belki de o sırada üst katta bulunuyordu. Telefon, Irma'nın kapısının hemen dışındadır. İşte adam bu telefondan sonra içeri girdi. Irma'nın arkası kapıya dönük olduğu için göremedi. Cani, demir gibi birşeyle vurdu. Kadının bağırmasına veya katilini görmesine imkân kalmadı.»

Gözlerimi kapattım. Biri McKee'yi çağırdı. O sıra evde geçen olayı düşündüm. O kurşun atıldığı sırada benim kapının önünde Joel, Irma ve Constance bulunuyordu. Joel'le Irma'yı çıkarırsak, geriye Constance kahyordu. Başka biri daha orada bulunamaz mıydı acaba?

McKee içeri girdi. Yalnız değildi.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

BEN BAŞKA YERDEYİM

LOLLIE, Wick, Belinda Poe ve Dan kapıda gözüktüler. Dan'ın kafası yeni sarılmıştı. Beni görünce hepsi koştular ve ne kadar üzgün olduklarını yüksek sesle anlatmaya koyuldular. Bir sürü söz... Hiçbirini doğru dürüst anlamadım. İskemleler çekildi... Sigaralar yakıldı ve soruşturma başladı.

«Bugün saat altıdan sonra neredeydiniz. Çünkü Irma, Shevlin'e telefon ettiği zaman yaşıyordu. Altı buçukla yedi arasında öldürüldü.»

Hiçbiri kesin olarak nerede bulunduklarını belirleyemediler. Wick, bir işçisini ziyaret ettikten sonra dolaşmaya çıkmış. Belinda ve Lollie ayrı ayrı alışveriş yapmışlardı. Hepsi saat yedide «Smith» de buluşup yemek yerlerken bir polis gelip bunları toparlamış ve buraya getirmişti.

O güne kadar 'nerede olduğunu ispat etmenin' önemini bilmezdim. Fakat McKee'nin soruşturması işin önemini ortaya çıkarıvermişti.

«New York'ta olsanız hepinizi takip ettirirdim. Fakat burada bu imkânsızdı. Sizlere son defa soruyorum. Şimdiye kadar polise söylemediğiniz bir detay var mı? Eğer varsa şimdi söylemenizi rica ediyorum. Aksi halde çok geç kalmış olursunuz.»

McKee durdu. Dışarda birtakım itişip kakışmalar oluyordu. Gürültü kapıya kadar geldi ve iki detektifin arasında Liam Fogarty göründü.

Polisler Liam'ı, Irma'nın arabasında otururken bulmuşlardı. Üstü başı son serece bakımlı görünüyordu. McKee'nin bir baş işareti üzerine polisler Liam'ı bırakıp çıktılar.

Liam odadakilere teker teker baktıktan sonra hemen McKee'ye döndü:

«Bayan Brown öldü mü?»

«Bayan Ten Eyck demek istiyorsunuz galiba? Bayan Brown, Joel'in karısıydı.»

«Demek öyle?»

«Daha önceden biliyor muydunuz?»

«Hayır, fakat şaşırmadım.»

«Onu daha önceden tanıyordunuz değil mi?»

Polly'deki barda beraber görülmüşsünüz?»

«Doğrudur. Birkaç defa barda karşılaştık. Kızdan hoşlanmıştım.»

«Bu gece odasına girip onu öldürdünüz, neden?»

«Hayır, onu ben öldürmedim.»

İki kilo domatesin fiyatı üzerinde tartışan iki kişi gibi gayet soğukkanlı bir şekilde yapılan bu konuşma sinirime dokunmaya başlamıştı.

«Fakat, gözden kaybolduğu süre içinde nerede olduğunu biliyordunuz.»

«Hayır. Birkaç gün önce onu kasabada görmüştüm. Arabadan inip karşıya geçene kadar da kaybolmuştu. Bu taraflarda bir yerde saklanacağını tahmin ettiğim için buraları aramaya başladım.»

«Neden arıyordunuz?»

«Bayan Shevlin'e ateş edeni biliyordu.»

«Bunu nereden anladınız?»

«Bay Green'in cesedinin bulunmasından bir gece önce, yani eve ateş edildiği gece Irma, Bayan Shevlin'in evindeydi. Eldivenini koltuğun altında görmüş, kimseye farketirmeden almıştım. Ertesi gün eldiveni kendisine gösterdim. Susmam için yalvarmaya başladı. Benden kurtulmak istediğini anlamıştım. Biraz daha üzerine gidip, içki içirerek konuşturabileceğimi tahmin etmiştim. Bu şekilde öğrendim. Ama tamamını değil...»

Soruşturma bitmiş, suçlu zanlıları değişmemişti. Wick, Lollie ve diğerleri. Katilse, hâlâ ortalarda dolaşıyor, kimse de ona birşey yapamıyordu. Liam Fogarty'nin söyledikleri doğru olsa bile ispatlanamayacağı için havada kalmaya mahkûmdu.

Gece epey ilerlemişti. Eve dönmemin doğru olacağını düşündüm. Lollie, beraberce onlara gitmeyi teklif etti. Tam kabul edecekken, McKee atıldı ve geceyi bizim evde geçirebileceğini söyledi. Doğrusu bu habere memnun olmuştum. Çünkü artık geceyi yalnız geçirebilecek gücüm kalmamıştı.

Dan, yanıma yaklaştı ve «Nell, kendini iyi hissediyor musun?» diye sordu. O anda Dan'ın boynuna atılıp 'Ne olur, beni buradan uzaklaştır bir yere götür. Ama beni orada yalnız bırak' diye bağırarak geldi içimden. Söyleyemedim. Sadece 'Çok iyiyim,' sözü ağızından çıktı. Bu arada Liam Fogarty'nin, olduğu yerden gülümseyerek bizi gözlediğini gördüm.

McKee beni arabasına aldı. Biraz önce Constance'la telefonda konuşmuştu. Yani Constance bütün olup bitenleri biliyordu.

«Irma'nın, Joel'in gizli karısı olduğunu nasıl karşıladı?»

«Bir subay gibi gayet metin. Harika bir kadın» diyebildi.

Çiftliğe doğru ilerlerken vücudum yorgunluktan kırılıyor, içim eziliyordu. Bu kadar uzun süreli korku beni iyice çökertmişti.

McKee, Vestry'lerin mezarlığına kadar gitmesi gerektiğini söyledi. Bizim bahçede bulduğu otobüs biletiyle ilgiliydi bu ziyaret. Sesimi çıkarmadım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ERTELENEN BİR KONUŞMA

VİCKEE'YE, Vestry'lerin mezarlığındaki ışık olayını anlatmam gerektiğini biliyordum. Wick'in kesin ve telâşlı itirazına rağmen bunu mutlaka söylemeliydim. Ama daha değil...

İrma pazartesi akşamı öldürülmüştü. Perşembe günü ufak bir merasimle, cenazesi Japonya'dan yeni dönen kardeşine teslim edildi. Korku ve kuşku dolu yaşantımıza devam ettik. McKee, pazartesi, salı ve çarşamba geceleri de bizim evde kaldı. Gündüzleri gidip çalışıyor, geceleri geliyordu. Artık korkuya, endişeye alışmıştık. Yiyor, içiyor ve yatıyorduk. McKee, bana pek fazla birşey anlatmıyordu. Ama bir sabah, İrma Brown'un odasında bulduğu hapı gösterdi:

«Bayan Shevlin, katil, İrma Brown'u işte bu hapla önceden uyutmuştu. Yani, kadın telefon ettikten biraz sonra katil odaya inmiş ve karşılıklı içki içmişlerdi. Bu hap içkiye konunca hemen uyuşturucu etkisini gösterir. Daha sonra İrma'nın sersemlemesinden faydalanan katil işini bitirmişti. Bu cıkayetin içinde kesinlikle şüphelenmediğim tek insan sizsiniz. Bunun dışında ötekilerden de kesin olarak şüphelenmek istemiyorum ama...»

Öte yandan, otelde kimse katilin içeriye giriş ve çıkışını görmemişti. Çarşamba günü Ten Eyck'lerin evine telefon ettim. Joel'in kendine gelip gelmediğini sormak istiyordum. Rita Fram telefona çıktı ve Joel'in benimle konuşmak istediğini söyledi. Doğrusu ya, hayret ve endişe etmekten kendimi alamadım. Joel'in bana söyleyebileceği ne olabilirdi?...

Öğleden sonra yavaş yavaş tepeyi tırmandım ve o şahane villâya misafirliğe gittim. Kapıcı beni lüks bir salona aldı. Daha Joel'i sormaya vakit kalmadan Constance koridorun karanlıklarından çıkıvermişti.

«Elenor, sevgilim. Seninle konuşmak istiyorum.»

Beni elimden tuttu ve yemek odasına geçirdi. Burası da ötekiler gibi son derece ağır dekore edilmiş bir yerdi. Fakat Constance rahat değildi. Gözlerinin altındaki siyahlıklar gittikçe koyulaşıyor ve suratında endişe dolu çizgiler belirliyordu.

«Nell, senin eve ateş edildiği gece ben de oradaydım. Bazı konularda Joel'den şüpheleniyordum.

İki de bir ortarlardan kayboluveriyordu. Oysa çok iyi, güvenilir bir çocuktur.»

Çocuk dediği Joel, yirmialtı yaşındaydı. Fakat Constance'ın gözünde daima çocuk olarak kalmaya mahkûmdu.

«... Joel derin düşünmeyen bir insandır. Bundan önce de birkaç defa arabasını çiftliğin yanına park ettiğini görmüştüm. Gece Joel'in arkasından aşağıya indim. Sonra öldürülen kadın geldi. Silah seslerini duyunca birisi kaçmaya başladı. Fakat ben hiçbir zaman Joel'le kadının beraber olabileceğini düşünmemiştim. Bunları sana, ceset bulunduğu gün de söyleyebilirdim, fakat Joel'in, arkasından casusluk ettiğim kanısına kapılmasını istemediğim için sustum.»

Doğru, yine de tam söylediği gibi yapmıştı. Joel'in arkasından casusluk etmişti yani. Constance, başkasının hayatını yaşamaktan hoşlanan bir insandı. Daima, istediği olmalı ve başkaları onun istediği şekilde yaşamalıydı.

Joel yatağında yatmıyordu. Odamn içinde, ayaklarında terlikler ve üstünde ropdöşambrla bir

aşağı bir yıkarı dolaşıyordu. Gözlerinde hayat belirtisi yoktu. Karısının korkunç bir şekilde öldürülmesini görmek onu yıkmıştı. Korkudan da öte, bir şok içinde olduğu belliydi.

Rita Fram büyük bir koltuğa yığılmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Joel bana doğru yürüdü...

«Bayan Shevlin...» dedi.

Aniden Constance göründü ve kadına korkunç bir bakışla baktı. Eğer başka biri bana bu şekilde baksa, mutlaka düşüp bayılabilirdim. Rita Fram bile ürktü ve ağlamayı kesti. Constance'ın kılı kıpırdamamıştı:

«Joel, evlâdım» dedi. «Yemek yemelisin ve dinlenmelisin.»

Bu zamansız sevgi gösterisi, böyle bir anda en son söylenecek şeylerden biri olabilirdi. Fakat Joel, ne de olsa Constance'ın liderliğine alışmıştı. Ben birdenbire bağırıp, Constance'ı dövmeye başlamasını beklerken, o bütün öfkesine rağmen sustu. Joel aslında nazik bir insandı. Bağırıp çağırmaktan hoşlanmıyordu. Gözlerindeki kara hırsın yavaş yavaş geçmeye başladığını gördüm:

«Constance, dün gece için senden özür dilerim. Söylemek istemediğim sözler ağzımdan çıktı.»

«Biliyorum yavrum. Kendim üzme. Neler söylediğini hatırlamıyorum bile. Zaten önemi de yok. Sen şimdi otur yemeğini ye, sonra Nell'le konuşursun, fakat arkasından da iyi bir uyku uyuman gerekir.»

«Hiçbir şey yemek istemiyorum.»

«Nasıl istersen.»

Joel yanındaki masadan bir içki aldı ve buzlu bardağa doldurup dibine kadar içti.

«Bayan Shevlin'le yalnız başıma konuşmak istiyorum.»

Constance akıllı kadındı. Ne zaman gerilemesi gerektiğini biliyordu ve şu anda otoritesi kırılmıştı.

«Peki oğlum. Rita gel, biz çekilelim.»

Constance kapıya doğru ilerlemeye başladığı sırada olanlar oldu.

Kadının arkasından bakıyordum. Birden Constance olduğu yerde kaldı ve sol eliyle boğazına yapıştı. Nefes alamıyordu... Joel'le tam yere düşerken yetişip tuttuk. Ne yapılacağını onlar biliyorlardı. Hemen ilâcını getirdiler ve biraz suyla içirdiler. On dakika sonra da kendine gelmeye başladı. Gerçekten korkulu bir kriz geçirmişti. Anladığıma göre ilk defa da olmuyordu bu. Yarım saat kadar sonra evi terkettim. Constance, Joel'in bana anlatmak istemediği şeyi şimdilik durdurabilmişti. Ama bunu devamlı sürdürmesine imkân yoktu.

Çiftliğe dönerken, mezarlıktan geçmeyi aklıma koydum.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

BİR BUKET ÇİÇEK

VESTRY'lerin mezarları eskiden beri ilgimi çekerdi. Uzaktan görmek de pek işe yaramıyordu. Yavaş yavaş mezarlığa yaklaşırken üç kardeşin bembeyaz taşları gözüme çarptı. Her tarafı otlar

kaplamıştı, ancak henüz boş duran Constance'ın mezarı pırıl pınlı. Üstelik onunkinin üstünde bir buket de çiçek duruyordu. Şaşırmıştım. Çiçeği oraya kim bırakmış olabilirdi? Etraf, güneşin sıcaklığı altında derin bir sessizlik içindeydi. Böcekler bile susmuştu. İnsanı hafifçe ürperten bir durumdu bu.

Taşlara yakın bir yerde durmuş, dokuz yaşında ölen kardeşlerden birinin mezarını inceliyordum ki, birden Constance'ın mezarının kapağı yavaş yavaş aralanmaya başladı. Donup kalıvermiştim. Kapak gıcırdayarak açılmaya devam ediyor ve ben, gözlerim fincan gibi açılmış bu durumu seyrediyordum. Kaçamadım. Çıglık atmak geldi içimden, fakat sesim çıkmadı. Olduğum yerde kalmıştım.

Kapak, gıcırtilarına devam ederek biraz daha aralandı ve durdu. Kimseler görünmüyordu. Sonra karanlığın içinde hafif bir kıpırdama oldu. Bir soluk sesi duyuldu.

«Aman Allahım...» demişim. Tam yere düşmek üzereyken mezardan bir adam fırladı ve üzerime atıldı, kollarına aldı.

Liam Fogarty'di bu.

Korkudan yine ağlamaya başlamış ve kırmızı saçlı adamın omzuna başımı koyup, kendimi bırakıvermiştim. Liam Fogarty'nin boynuna sarıldım. O anda bir kurtarıcı gibi görüvermiştim. Sonra yavaş yavaş ağlamam geçti. Kendime geldim.

«Orada ne yapıyordunuz Liam? Yoksa geçen gece ışıkları' siz mi yaktınız?»

«Demek ışıkların yandığını siz de gördünüz? Hayır lambayı ben yakmadım, ama onları, Green'i ve Irma'yı öldüren adamın yakmış olduğundan eminim.»

Sonra ışıkları gördüğümü detektife neden söylemediğimi sordu. Wick'in buna itiraz ettiğini açıklayamazdım. Saçma bir sebep buluverdim. Liam birden beni kendinden biraz uzaklaştırdı ve alâkasız bir soru sordu.

«Dan'la evlenecek misiniz Nell?»

Damdan düşer gibi aklına gelen bu soruya fena halde şaşırmıştım. Bundan ona neydi yani? İstedğim insanla evlenebilirdim, fakat kendisi herhalde en son düşüneceğim biriydi. Cevap vermeyince ilerdeki tümseğe oturdu. Kırılmış bir hali vardı. Arkamda yaklaşan ayak seslerinden birinin geldiğini anladım. McKee, gözlerinden şimşekler çıkararak yaklaşıyordu:

«Ne arıyorsunuz burada Bay Fogarty?» «Geçenlerde ışıkları yakan adamın izini arıyordum.»

McKee'nin gözleri dışarı fırlayacaktı. Fogarty de bunu sezmiş olacakki hemen olanları anlatmaya başladı. McKee, hiçbir cevap vermedi. Sadece beni elimden tuttu ve yavaş yavaş çiftliğe doğru götürmeye başladı. Fogarty de bu soğuk hava içinde evine dönmek zorunda kaldı.

McKee içeri girerken, bahçemde bulunan biletle ilgili soruşturmayı anlattı. Sonra sordu:

«Richmond şehri size birşey hatırlatıyormu?» Hayır, hiçbir şey hatırlatmıyordu. Ama hatırladığım zaman da iş işten geçmişti artık. McKee gitmiş bulunuyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞÖMİNE ETRAFINDAKİ SÖZLER

« GİTTİ mi? »

Belinda gözlerini açmış ve kızgınlıktan ağzı gerilmiş bir halde devam etti:

«Demek, hepimizin hayatını tatsız bir duruma soktuktan sonra, hiçbir şey söylemeden gitti...»

Evet, McKee, New York'a dönmüştü.

Charles Green'in ölümünden sonra Irma'nın da sonu gelmiş, fakat yapılacak birşey kalmayınca çıkıp gitmişti. Detektifin benim evimde kalması sayesinde burada oturabilmişim. Artık tek başıma orada kalmaya devam edemezdim. Öğleden sonra ben de New York'a hareket etmeye karar verdim. Lollie de benim burada bulunmamı istemiyordu nasıl olsa. Savaşını kendi başına yürütmeye kararhydı.

Dan bu kararıma çok sevindi.

«Aferin sana. Nihayet beni de kuşkudan kurtarmış olacaksın.»

Orada Dan'a başka şeyler de söyleyebilirdim. Tam sırasıydı. Yani onunla evlenmek istediğimi müjdeleyebilirdim, fakat o sırada Belinda geldi yarımrza. Zaten bu kadar zaman sabrettikten sonra her halde birkaç gün daha rahatlıkla bekleyebilirdi.

Gitmeden önce son bir defa daha Joel'e başsağlığı dilemek istiyordum. Dan ve Belinda'yla Vestry'lere uğramayı kararlaştırdık. Lollie de gelmek isteyince Wick nedense sinirlendi.

«Hayır canım, ne lüzum var buna? Zaten sen hastasın.»

Kavga etseler belki boşalacaklar, aralarındaki kötülükler de böylece ortaya dökülüp gidebilecekti. Ama hayır! Lollie hemen eğildi, gayet uysal bir şekilde: «Sen nasıl istersen sevgilim.» dedi.

Joel hâlâ kendine gelememişti. Ellerinin soğuk ve kupkuru olduğunu hissettim. Ziyaretine geldiğim için bana minnettar kalmıştı:

«Bayan Shevlin, çok çok teşekkür ederim. Bana çok yakınlık gösterdiniz,» diyordu.

Yine de bu kontrollü hali uzun sürmedi. Konuşmaların tam ortasında birdenbire ağlamaya başladı. Dan, koluna girdi ve dışarıya çıkardı. Rita Fram, ellerinin arasına aldığı başını yere eğmiş, derin derin düşünüyordu. Baştan aşağıya siyahlar giymişti.

Biraz sonra Liam Fogarty'de geldi. Rita'yla önce selâmlaşmadılar bile... Fakat kısa bir süre sonra balkona açılan kapının yanında fısıldanarak konuştuklarını duydum:

«Her şey bitti tabii. Zaten Joel bana önce de karısından söz etmişti. Constance çok istediği için böyle bir evlenme oyununa girmiştik. Biliyorsun, hastaydı zaten.»

«Peki: Joel sana kendi durumunu söylememiş olsaydı onunla yine evlenir miydin?»

«Hayır. Sadece Constance'ı üzmemek için bu oyuna katılmışım.»

Liam kıza biraz daha yaklaştı. Gözlerinin içinden tehdit ve dehşet akıyordu:

«Gayet tabii. Çünkü senin aklın nasıl olsa başkasında değil mi? Sadece o aklındaki insan için gerekirse Constance'ı da üzmeye hazırsın...»

Kız, birşey anlamamış gibi şaşkın baktı!

«Başka bir insan mı dedin, akhm başkasında mı dedin?»

«Evet, bir başkası var... Anlamamış gibi yapma...»

Sonra Liam kıza doğru biraz eğildi:

«Neden Wick Fellows'u rahat bırakmıyorsun?»

Rita Fram, birdenbire vurulmuşa dönüverdi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. «Oh» diyebilirdi ve hemen Liam'ın yanından uzaklaştı. Ama Liam, avını bir kere yakalamıştı ve bırakmak istemiyordu. Arkasından koşup kolundan çekti:

«Yooo, kaçmak yok. Seni bir kere yakaladım, bırakmayacağım. Beni sonuna kadar dinleyeceksin.»

Bundan sonra konuşmaları duymaz oldum.

Liam Fogarty tam yerinden ve çok güzel vurmuştu.

O sırada Belinda, Dan'ın dışarıda bizi beklediğini söyledi. Kendi kendime düşünüyordum. Acaba kız gerçekten farkına varmadan mı Wick'i seviyordu? Eğer öyleyse, Liam'ın sözleri onu kendine getirmiş olabilirdi. Kafam son derece karışmıştı. Böyle bir durumda olayın geçtiği yerden zamansız ayrılmak da oldukça rahatsız ediyordu beni. Wick'lerin evine yaklaşırken, Dan, nihayet ağzındaki baklayı çıkarıverdi.

«Wiek, Constance'ı ziyaret etti ve onlar ana oğul buradan ayrılırken Rita'yı bir aylığına yanında misafir etmek istediğini söyledi.»

Bunu duyunca beynimden vurulmuş gibi oldum. En sonunda işler bu noktaya gelip dayanmıştı demek...

Öylesine bağırmışım ki, Dan elleriyle ağzımı kapatıp telâş içinde:

«Nell, sevgilim, yapma Allahaşkına ^kendini toparla,» demek zorunda kaldı.

Costance'la Joel'in polisten izin ahr almaz gitmeye hazırlandıklarını biliyordum, fakat Wick'in bu ölçüsüz hareketini ve insafsız davranışını sessiz sadasız kaldıramazdın. Bu artık Lollie'yi öldürmek için kurulmuş çirkin bir tuzaktan başka birşey değildi. Birdenbire:

«Dan, ben gitmiyorum. Lollie'nin yanında kalıp ona yardımcı olacağım. En yakınımı böyle bir durumda böylesine yapayalnız bırakamam.» dedim.

«Ne olur, sen git Nell. Ben de yarın Lollie'yi alıp New York'a gelirim. Çıkışı için polisten izin almak büyük mesele değil.»

Artık gözüüm kararmıştı. Dan beni, arabamn öbür tarafına çekmiş, evden görülmeden münakaşamızı durdurmaya çalışıyordu:

«Sen buradan ve bu işten çekil. Kendini kurtarmaya bak ki, ben de Lollie'yle rahatça uğraşabileyim.»

Dan'la hayat boyu anlaşılamayacağımı işte o zaman anladım. Fazla yumuşak ve mücadeleden kaçan bir insandı. Hayatında kalmakla ona kötülük ettiğimi anladım.

Belinda o ara pencereden beni içeri çağırmaya başladı. Dünyanın en iyi kadım olmasa bile, Belinda'nın tepkisi de tıpkı benimki gibiydi. Gözlerimin önüne Wick'in kahvesini içerken Lollie'ye

'Şekerim, senin için bir sakıncası yoksa, Rita Fram'ı misafir etmek istiyorum' demesi, Lollie'nin de ona, 'Sen nasıl istersen. Olur. Gelsin tabii' cevabı geliyor ve sinirden iliklerime kadar titriyordum.

Evde fazla kalamadım. Constance'a gitmek üzere kendimi dışarı attım. Constance'a durumu açıklayarak ve Rita'nın Lollie'yle beraber kalamayacağını, buna engel olmasını söyleyecektim.

Kapıda yabancı bir araba duruyordu.

Hırısından olacak, duygularımı kontrol edemiyordum artık, arabayı müthiş bir frenle kapının önünde durdurdum. Zili çalmamın gereği yoktu. Kapı ardına kadar açıktı. Çünkü salonda da kimseler görünmüyordu. Yan odaların birinden, Constance'la bir ziyaretçisinin sesleri duyuluyordu. Joel'le Rita'da yoktu. Sadece bir yerlerden mırıltı halinde sesleri gehyordu. Herhangi bir hizmetçinin beni orada görüvermesine aldırımıyordum. Konuşmalar bitene kadar bulunduğum yerde beklemeye karar verdim.

Klasik bir şekilde döşenmiş salonun, tam yandaki odaya bitişik duvarında bir şömine vardı. Sigaramı yakmak için şömineye yaklaştığım zaman, durumun farkına vardım. Yan odadaki sözler, şöminenin ince duvarından yansıyıp içeriye giriyordu. Her şeyi olduğu gibi duymaya başlamıştım. Konuşmalar arasında sık sık, Richmond sözü geçince irkildim. McKee'nin bir sorusu aklıma gelmişti. Biraz daha dinleyince emektar Cleo Harwick'in Richmond'da oturduğunu anladım.

Öldürülen detektif Charles Green, kendince önemli bazı nedenler yüzünden Cleo Harwick'in oturduğu şehire gitmiş ve o bazı önemli şeyleri araştırdıktan sonra kalkıp buraya gelmişti demek? Öbür odada konuşan kimse Cleo Harwick'di. Aradan yıllar geçmesine rağmen, Constance'ın sevgili Cleo'sunu sesinden tanıyıvermiştim. Heyecanlı bir sesle:

«Polisten çok korktum, gizlenmek zorundayım,» diyordu.

Constance ise her zamanki gibi kelimelerin üstüne basa basa karşılık veriyordu:

«Çok iyi yaptın Cleo. Seni hiçbir zaman bulamıyalıdırlar, anlıyorsun, hiçbir zaman. Bunun için çok dikkatli olmalıyız.»

Sonra Constance yerinden kalktı ve odamn öbür ucundaki telefona gitti. Wick'in ev numarasını verdiğini duydum. Acele konuştu:

«Wiek, seni hemen görmeliyim. Çok önemli. Telefonda söyleyemem. Şimdi saat dört. İstersen altıda buluşalım. Hayır, burada olmaz. Pride köprüsünde beklerim.»

Bunları çok kısık sesle söylemesine rağmen duymuştum. Constance devam ediyordu:

«Polis beni bulacak diye korktum... Çok dikkatli olmalıyız... Hayır, telefonda söyleyemem.»

Ne demekti bütün bunlar?... İşler büsbütün karışıyordu. Merak ve kuruntudan ölecektim.

Constance telefonu kapadıktan sonra, Cleo'yla beraberce yukarı kata çıktılar. O ana kadar bulunduğum yere kimse girmemişti. Yavaşça kapıya yaklaştım. Ve dışarıya âdeta süzülerek çıktım. Görünürde kimseler yoktu. Arabamın kapısını da sessizce kapadıktan sonra, el frenini bıraktım ve Vestry'lerin kapısından gürültü yapmadan ayrıldım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KATİLİN GÖLGESİ

SAAT altıdan birkaç dakika önce New York yolunda bulunacağıma Pride köprüsünün altındaki çimentolu duvara yapışmış bekliyordum.

Sarı bir su, ayaklarımın hemen kenarından akıyor ve garip bir ses çıkarıyordu. Bu ses beni rahatsız etti: Konuşmaları duymama engel olabilirdi, Fakat çevrede saklanacak başka bir yer de bulamadım. Constance'ın Wick'e anlatacaklarını ne olursa olsun duymam gerekiyordu. Bangall'da olduğumu henüz kimse bilmiyordu. Çekiliyorum kanisim verecek şekilde herkesle vedalaşmış ve eşyayı arabaya yerleştirip çiftlikten ayrılarak köprüye gelmişim. Anna bile evine dönmüştü.

Bulduğum yerde heyecandan elim ayağım titreyerek beklerken ilk ayak seslerim duydum. Bunlar belki de Wick'in değildi. Doğru tahmin etmişim.

Biraz sonra yoldan geçen Bert'in birine seslendiğini duydum:

«Nasılsınız Bay Fellows?» «Teşekkürler, hava almaya çıktım.» Aradan bir on dakika daha geçti. Wick, tepemde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Constance'ın gelişi gecikmişti.

Birden, Wick'in yavaş yavaş köprüden ayrıldığı ve Constance'ın arazisine doğru yürümeye başladığını duydum. Sinirden çatlayacaktım. Wick gidiyordu. Belki de biraz ilerdeki ambarın yanında buluşacaklardı. Bütün çabam boşuna gitmişti. Köprünün altından yavaşça çıktım. Etrafta Wick'i aradım, yoktu. Belki de yolun kenarında buluşmuşlar, arabaya binip gitmişlerdi. Yavaş yavaş tepeyi tırmanmaya başladım. Mümkün olduğu kadar geniş bir bölgeyi görecektim bir yer bulmayı istiyordum. Etraf çamlık, yerler de küçük büyük çukurlarla doluydu. Nafile, hiçbir şey göremedim. Tepeyi tırmanmak epey yordu beni. Birden ayağım takıldı ve kenardaki çukurlardan birinin içine düşüverdim. Çukurdan çok hendeğe benzeyen birşeydi ve her tarafıma dikenler battı. Tam kalkmaya hazırlanırken, köprüden iki kişinin geçtiğini gördüm. Bunlar biraz önce seslerini duyduğum tamirciler olmalıydı. Durmadan geçip gittiler.

Hava artık kararmaya başlamıştı. Birden, benden yüz metre kadar ilerde, ahır gibi bir yerden korkunç bir çığlık yükseldi. Ansızın yerimden hoplardım. Bu çığlığı tanıyordum. Constance bağıırıyordu. Ne yapacağımı şaşırdım. Canımın acısını unutup hemen doğruldum ve alelacele üstümü başımı silkelerken ne yapacağımı bilmeden bekliyordum. O sırada önce yanımdan geçen iki kişinin işçi değil de, polis olduğunu anladım. Demin farkedememiştim.

«Joe, hemen koş yardım iste. Kadın hâlâ yaşıyor.»

Joe dediği yola doğru koşmaya başladı.

Constance yavaş yavaş kendine geliyor olmalıydı, fakat hâlâ sesi çıkmıyordu ,bulduğum yerden etrafta kan izi olup olmadığı da göremiyordum. Tepeden aşağıya inerken, yukarı çıkan birinin hucumuna uğradığı belliydi.

Tam Constance'ın yanına gitmeye hazırlanırken, Cleo göründü ve dehşet içinde haykırdı:

«Aman Allahım hamma ne oldu? Siz kimsiniz beyefendi?»

«Ben polisim bayan. Arkadaşım yardım istemeye gitti. Siz burada ne arıyorsunuz, bu işle ilgili ne biliyorsunuz?»

«Bütün bildiğim bu düşen hanımefendinin, biraz dolaşmak üzere dışarı çıktığıdır.»

«Siz neden biliyorsunuz, takip mi ettiniz?»

«Hayır, rahatsız olduğunu bildiğim için dışarda fazla kalmamasını tembihlemek istiyordum, arkasından bunun için çıktım.»

«Biriyle buluşmaya mı gidiyordu?»

«Bilmiyorum. Az önce evde temiz havaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.»

'Polis farkına varmamak...' Aklımda hep Constance'ın bu sözleri vardı ve Constance'la Cleo, birtakım olayları polisten saklıyorlardı.

Öldürülen Green'in Cleo'yu tahkik ettiği artık ortaya çıkmıştı. Sonra dâ burada ortadan kaldırılmıştı. Cleo, her şeyiyle Constance', bağlı olduğunu gösteriyordu. Heyecam da yattığı yerde Constance'a sarılmasmdan belliydi.

Bütün bunları düşünürken, görünmezliğimi devam ettirmeyi ve kimsenin önüne çıkmamayı kararlaştırdım. Düğüm çözülmek üzereydi. Ayakta durduğum çukura iyice gizlendim ve beklemeye başladım.

Ne kadar sonra bilmiyorum, birden kuvvetli ışıklar yandı ve beklenen yardım geldi. Rita, Joel ve polisler Constance'ı büyük bir dikkatle taşımaya başladılar. Evi çok uzakta değildi. Oraya kadar omuzlarında götürebilirlerdi. Yavaş yavaş ışıklar sönmeye ve kalabalık dağılmaya başladı. Az sonra herkes çekilmişti...

Tam ayağa kalkıp, sızlamaya başlayan ayaklarımı hareket ettirmek isterken, ilk gördüğüm iki polisin biraz ötemde konuştuklarını duyuverdim. Dikkatle davranıp olduğum yere sinmesem yakalanacaktım.

«Eğer yaşarsa konuşabilir. Kazaya benziyor.»

«Ne kazası yahu. McKee böyle bir olayı bekliyordu. Fakat Constance'ın başına gelebileceğini beklemiyordu. Eee, ne oldu senin Bayan Shevlin adlı kıza?»

«New York'a hareket etmiş. Anna'ya sordum. Beşten önce gideceğini söylemiş. Onun gidişinden biraz sonra da Bayan Ten Eyck'in çığlığını duyduk. Bu kadını sence kim öldürmek isteyebilir Şef?»

Bir sigara yandı ve söndü!

«Şüpheler Bay Wickford Fellows'da. Pete, tutuklama kararım hazırlıyor.»

Öteki polis buna şaşırmıştı. Yavaş yavaş yürüyerek oradan ayrıldılar.

Ben olduğum yerde kalakalmıştım. Hemen gidip Lollie'ye haber vermem ve onu böyle bir duruma hazırlamam gerekiyordu. Gecenin soğuğu ve sis her yanı kaplamıştı. Çiftliğe doğru koşmaya başladım. Allahtan çıkarken kapıları kilitlememiştim. Arabayı çok iyi sakladığım için kimsenin görmesine imkân yoktu. Eve gelince yemek odasının kapısından içeri girdim ve ışığı açtım. Önce telefon geldi aklıma. Bir an önce haber verebilmek için en kestirme yoldu. O sırada ilk gözüme çarpan Lollie'nin yeşil eşarbi oldu. Fakat eşarpla beraber Lollie de yerde, gözleri cam gibi olmuş cansız yatıyordu.

Korkunç bir çığlık attım.

Lollie ölmüştü. Kendi eşarbıyla boğulmuş ve salonun ortasına bırakılıvermişti. Üzerine atılıp

sarsmaya başladım. Bir taraftan da titreyen ellerimle boğazımdaki eşarbı çözmeye çalışıyordum. Birden arkamda bir gölge belirdi ve ben daha başımı çevirmeye vakit bulamadan kendimden geçtim.

Az sonra aklım başıma gelir gibi olduğunda, yine odadaki sahne gözlerimin önüne geldi. Anormal bir durumda olduğum muhakkaktı ama, daha önemlisi Lollie ölüyordu. Lollie'yi kurtarmak gerekiyordu. Ne olursa olsun kendime gelmeli ve biran önce Lollie'yi kurtarmalıyım. Altımdaki serinlikten, en aşağı kattaki küçük odaya kapatıldığımı anladım. Gözlerim ve ellerim bağlanmıştı. Kendi kendime mücadeleye başladım. Ellerimi çözmeye çalışıyordum, ama çok sıkı bağlanmışlardı. Bir daha... bir daha gayret ettim. Artık sonsuz bir debelenmeydi bu. Hapsedilmiş bir boğa gibi kendi kendime yerlerde yuvarlanıyor, ellerimi çözmeye çalışıyordum.

Mücadelem ne kadar sürdü bilmiyorum, biraz sonra ellerimi bağlayan iplerden kurtuldum, gözlerimi kapayan bağı da çözebildim. Kendimi biraz daha rahat hissediyordum. Küçük odanın buz gibi taşları üstüne gelişi güzel bırakılmıştı ve dışarıdan sesimin duyulması hemen hemen imkânsız gibiydi. Üstelik de herkes de beni çiftlikten gitmiş bildiği için duymayabilirlerdi. Zaten arabayı da ustahkla saklamıştım. Kendi elimle bir mezara girdiğimi hissediyordum. Canlı canlı ölmenin ne demek olduğunu o zaman anladım. Her tarafım titriyordu. Yanımda bulunan tek kibriti yaktım ve Lollie'yi biraz ötemde az önce yukarıda bulduğum gibi cansız yatarken gördüm. Boğazında hâlâ o yeşil eşarp vardı. Ne yapmalıyım? Ne yapabilirdim. Zaman zaman bayılıyor, sonra yeniden kendime gelmeye çalışıyordum.

Birden odanın küçük penceresini bir ışık doldurdu. Tamam, katil yarıda bıraktığı işini tamamlamaya geliyordu. Ne yaptığımı bilmeden Lollie'nin üzerine atıldım ve çığlık çığlığa:

«Lollie, Lollie, geliyor.. Bizi öldürmeye geliyor. Ben ölmek istemiyorum. Sen de ölme» diye bağırdığımı hatırlıyorum. Dişi bir kaplan haline gelmişim. Lollie'nin belki de artık hiçbir şey duymayan vücudunun üzerinden kalkıyor, pencereye fırlıyordum. Işık yaklaştıkça gözüm daha iyi seçmeye başladı. Birden ışığın altında kıpkırmızı bir kafa gördüm. Son defa kendimi kaybetmişim.

BİLMİYORUM, ne kadar zaman sonra, artık buz gibi soğuk taşların üstünde yatmadığının farkına vardım. Yatak çarşaf larım elledim. Hissediyor ve yaşıyordum. Gözlerimi kapadım. Hafifçe gülümsediğimi samyorum. Kurtulmuşum.

Neden sonra kirpiklerimi hafifçe araladığım zaman, önce Constance Ten Eyck'in konuşmalarını duydum. Uzun uzun birşeyler anlatıyordu: «Her ikisini de öldürebilirdim...» Dikkat kesildim, yavaş yavaş söylenen sözleri daha iyi anlamaya başlıyordum.

Constance'ın karşısında Detektif McKee duruyordu... Ve Constance devam etti:

«Wick'i gençken deliler gibi severdim. O da beni severdi. Daha doğrusu ben öyle zannedermişim. Wick'in asıl sevdiği insanın, küçük kardeşim Louise olduğunu anlayınca intihar etmek geldi içimden. Meğer ona yakm olmak için, Wick durmadan beni de birlikte dışarı çıkarırmış. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Fakat Wick'le Louise'e fenalık yapmak geliyordu içimden. Louise bir sabah evden kaçtı ve Wick'le evlendi. Wick bu gizli evliliği Louise'in açıklamasını istiyordu. Ancak o sırada annem hastalandı. Bundan birkaç gün sonra Wick'in annesinin Avrupa'da ağır bir hastalığa yakalandığı haberi geldi. Hemen hareket etmek zorunda kalınca, evliliğin gizliliğini devam ettirdi. Bu arada annemiz öldü. Ölüm olayından altı hafta sonra da Louise, Wick'ten bir çocuk beklediğini

anladı. Çaresiz gelip durumu bana anlattı ve bu gizli evliliğini ancak o zaman bana açıkladı. Deliye döndüm. Herhangi bir skandali önleyebilmek için Louise'in sağlığıyla yakından ilgilenmeye mecbur kaldım. Durumu gittikçe kötüleşiyordu. Çocuk doğdu, fakat erken doğmuştu. Doktorlar çocuğun ve Louise'in hayatından endişe ediyorlardı. Tam bu sırada Wick'ten karısının durumunu soran bir telgraf geldi. Bunu ben cevaplandırımdı. Çocuğun ve karısının öldüğünü bildirdim. Çünkü doktorlar zaten birkaç saat içinde her ikisinin de öleceğini söylüyorlardı.

Hikâyeyi yarı kapalı gözlerimin arasından dikkatle takip ediyordum. Constance en ufak bir üzüntü belirtisi göstermeden anlatıyordu:

«... Fakat Louise de, çocuk da ölmediler. Louise tutulduğu ateşli hastalıktan dolayı geçmişini unuttu.»

Constance gerçeği o anda da açıklayabilirdi, fakat Wick'e karşı duyduğu kin hâlâ geçmemişti. Zaten çok hasta olan babasına Louise'in delirdiğini ve geçmişini unuttuğunu söyleyemeyeceğini anlayınca, Louise'i resmen ölü olarak ilan etti. Wick de ondan aldığı telgrafa inanmış ve hayatının yönünü değiştirmişti.

Constance bütün bu acayip çalışmaları sırasında kuzenleri Amelia Rowan'la Cleo Harwick'den büyük yardım görmüştü. Amelia'nın çocuğu olmadığı için, Louise'in kızını ona evlât ettirdi. Bu arada Louise de, sanki sahiden ölmüş gibi, bahçedeki ünlü mezardan birine gömüldü.

McKee bu sırada araya girdi:

«Bayan Ten Eyck, Louise'i buraya ölmüş gibi nasıl gömdünüz? Boş tabut, taşıyıcıları tarafından hissedilmedi mi? Sizden ölü kâğıdı istemediler mi?»

«Hayır, kimse böyle birşeyle ilgilenmedi, hiçbir şey sorulmadı. Eve Louise'in öldüğünü yazdım. Zaten burada kimse kimsenin farkında değil. Üstelik biz de hiçbir kiliseye bağlı değiliz. Ne komşu, ne dost, hiçbir yakınımız yoktu etrafta. Babam zaten yatalak olmuştu. Kasabadaki bekçi Peter gelince, mezarlardan birine Louise'in gömüldüğü ve her gece lambasını yakması tembih edildi, o kadar.»

Constance haklıydı. O günlerde kimse kimseye herhangi konuda birşey sormazdı.

«Peki, sonra ne oldu?»

Constance son derece sakin bir sesle konuşmasına devam etti:

«Amelia çocuğu büyötmeye başladı. Cleo da, Louise'i aldı ve kızkardeşiymiş gibi bir çiftöge yerleşti. Soranlara Louise'in kocasının devamlı yolculuk ettiğini söyledi.»

Aradan geçen sekiz yılda Constance de evlenmişti. Ancak bu arada Amelia ölmüştü. Cleo, Louise'le beraber otururken kızı yanına alamayacağı için Constance yine kolları sıvadı.

«Louise'in çocuğu, hayatının büyük bir kısmını yatılı okulda geçirdi. Sonra benim kocam da öldü. Kendimi emniyette hissederken, meçhul birinden bir mektup aldım. Bu bir şantaj mektubuydu. Zaten Cleo, çiftliğin çevresinde yabancı bir adamın devamlı dolaştığını bana bildirmişti. Bu adam Charles Green'di.' Bir defa göz ucuyla gördüm, fakat mektuplaşmanın dışında hiçbir ilişkimiz olmadı. İlk mektupta istenen parayı ödedim.»

«Ne kadar ödediniz Bayan Ten Eyck?»

«Beşbin dolar. Bunun bir başlangıç olduğunu hissediyordum.»

«Sonra?»

«Fazla param yoktu ödeyecek. Buraya geldim ve arazimden bazı kısımları satmaya çalıştım. Olmadı. Ayrıca burada Wick'le de karşılaştım. Vaktiyle olanlara çok üzülmüştüm, ama artık çok geç olduğunu biliyordum. Wick, kızı olan Rita'yla tanışmıştı...»

Constance, toprağını satamayacağını anlayınca, Wick'e gerçeği anlatmıştı.

«Bayan Ten Eyck, Charles Green'in cesedi bulunduğu zaman, hemen tanıdınız değil mi?»

«Evet, cesedi bulunmadan önce görmüştüm çünkü. Nell'in evine girip çıkıyordu. O yüzden evi dürbünle devamlı olarak gözlemeye başlamıştım.»

«Onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?»

«Hayır, fakat katilin ilk başta Green'i kiralayan kimse olduğunu biliyorum. Çünkü Green'in ölümünden sonra ikinci bir mektup daha aldım. Yine para isteniyordu. Wick'i eve çağırıp durumu anlattıktan sonra dışarı çıktım ve işte o gece mezarlıkta, kendi kabrimin üzerindeki ışığın yandığını gördüm, önce Louise'inki, sonra da benimki yanıp söndü. Bunun bir işaret ve gerçek şantajı yaparın da Bangall'da olduğunu böylece anladım.»

«Dün gece saat kaçta Bay Fellows'la buluşmak üzere evden çıktınız?»

«Olayın nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorsunuz sanırım. Hiçbir şey duymadım. Aşağıya doğru yürürken önce birden gözlerim kapandı ve sonra burada açıldı. Birşeyle vurulduğunun bile farkında değilim.»

İkisini bulunduğu yerde unutup Wick'i düşünmeye başladım. Meğer nasıl da yanılmışım. Wick meğer Rita'nın babasıymış ve belki de hâlâ yaşayan bir kadının kocası...

Lollie, zavallı Lollie neredeydi şimdi? Bunları öğrense kim bilir ne der, neler düşünürdü?

Sonra Liam Fogarty'yi düşündüm. Pencerenin dışında onu odaya yaklaşıırken görmüş ve gözlerimi burada açmıştım.

McKee gülerek yanıma sokuldu, acele acele: «Nasılsınız?» diye sordu.

«Lollie nerede?» diyebildim ancak. «Merak etmeyin. Sıhhatte ve emniyette. Siz kendinize bakın ve iyi olmaya çalışın. »

Acıyan dudaklarımın arasından zorlukla konuşabiliyordum.

«Lollie'yi görmek istiyorum.» McKee yanındaki hemşireye işaret etti. Üzerime Rita'nın bir robdöşambrını verdiler, kollarıma girip tekerlekli iskemlelerden birine oturtular. Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Yandaki odada Lollie yatakta yatıyor, Wick de başucunda bekliyordu. Beni görünce ellerime kapandı: «Nell, sen olmasaydın...» Çok halsizdim. Fısıltı halinde konuştum: «Ne oldu Wick, ne yaptım ben?» Sonra McKee anlattı. Salonda saldırıya uğramadan önce Lollie'nin boğazındaki eşarbı bir parça boşaltabilmişim ve o bir parçacık fark, zavallı kızın hayatım kurtarmıştı.

Daha sonra katil ikimizi de aşağıdaki ambara sürüklemişti. Lollie'nin öldüğünü zannediyordu. Beni de tam öldürmek üzereyken, her ihtimale karşı evi dolaşmak üzere gelen polislerden ürkmüştü. Sadece bağlayıp kaçmış ve biraz sonra yeniden gelmeyi planlamıştı.

McKee karşıma geçti. Gözlerini üzerime dikti ve daima yaptığı gibi kafamın içine girercesine

sordu:

«Bayan Shevlin. Salona girer girmez, daha saldırıya uğramadan önce veya tam saldırıya uğrarken mutlaka birini gördünüz. İşte katil odur. Lütfen kendinizi yoklayın. Kim olduğunu hatırlayabiliyor musunuz?»

Evet orada birini görmüştüm. Tam arkamdan gelen gölgeye doğru dönerken göz ucuyla birini görmüştüm. Kendimi zorlamaya başladım, fakat bir türlü kafamı toparlayamıyordum. Evet, orada bir adam duruyordu. O kocaman şey kafama inmeden hemen önce, bir saniyelik farkla onu görmüştüm. Yine de çıkaramıyordum.

«Peki, kendinizi çok "zorlamayın, bu kadar büyük bir şoktan sonra şimdi dinlenmeniz şart.»

McKee, ilk defa Louise'in mezarının üstündeki çiçek buketini gördüğü zaman meseleyi anlamaya başladığını söyledi.

Wick'le Lollie'ye baktım. Acı acı gülümsüyorlardı.

Zavallı Louise, gizlendiği yerde ve terkedilmiş köşesinde bu defa gerçekten ölmüştü. Cleo bu haberi vermek üzere Constance'a gelmişti. Artık eve telefon etmemesini söylemişti. Çocuklardan biri dinleyebilirdi. Çarşıda telefon kulübesinden çıkıp Wick'le konuştuğu gün Cleo'yu aramış ve durumu öğrenmişti. Louise birdenbire yeniden hastalanmıştı. Kısa sürede ölünce Cleo hemen Constance'a gelmişti. O da haberi vermek için Wick'le Pride köprüsünde buluşmaya gidiyordu.

Böylece Wick asıl şimdi ve tamamen serbest kalmıştı. Lollie'yle tekrar evlenmeleri yetecekti. Lollie hüznle kocasına döndü:

«Hepsi benim yüzümden oldu Wick. Sana olan sevgim gözlerimi karartmıştı.»

«Hayır Lollie, kabahat asıl benimdi. Louise'in hayatta olduğunu öğrenince, beni bırakıp gitmenden korktum.»

«Şimdi ömür boyunca benim yanımda kalacaksın değil mi?»

«Elbette. Başka ne yapabilirim ki?»

Yine birbirleriyle buluşmuşlardı.

Gergin hava yavaş yavaş yok oluyordu. Fakat katil hâlâ ele geçmediği gibi, elini kolunu sallaya sallaya ortalarda dolaşıp, bir tehüke olmakta devam ediyordu.

McKee beni yeniden denemeye karar verdi:

«Bayan Shevlin, bir daha ve yavaş yavaş iyice düşünün lütfen. Kimi gördünüz. Bir anlık meseleydi bu değil mi? Kendinizi biraz zorlayın ve hatırlamaya çalışın, lütfen.»

Bir türlü kafamı toparlayamıyordum.

«Ne olur Bayan Shevlin, hatırlamaya çalışın, koşarak eve girdiniz. Yemek odasının kapısını açtınız ve yerde Bayan Fellows'u gördünüz. Eğildiniz. İşte o sırada... Tam o sırada... Kimdi arkadan gelen?»

Herhalde bu adaletin takdiri olacak... McKee bunları anlatırken, arkam kapıya dönük oturuyordum... Bol ışıklı koridora çıkan kapı açıldı ve karşımdaki duvara bir gölge çarptı. Birdenbire her tarafım titremeye başlamıştı... Aynı gölgeydi bu ve bunu ben daha önce de görmüştüm. Birden

ağzımdan bir çığlıkla beraber bir de isim çıktı...

Olanca hızıyla McKee'nin üzerinden atlayan gözü dönmüş gölge boğazıma sarılmış, olanca gücüyle sıkıyordu. McKee de bütün kuvvetiyle gölgenin üzerine çullandı ve sert bir yumruk attı...

Yere yuvarlanan gölgenin maskesi düşmüştü. Katil karşımızdaydı.

«Joel Ten Eyck...»

DOKTOR gelip bana teskin edici birşeyler verdi. Lollie eve götürüldü. Geceyi Vestry'lerin evinde geçirdim.

Sabah evden ayrılmadan önce McKee son defa ziyaretime geldi.

«Siz Lollie'nin hayatım kurtardınız, fakat her ikinizi de Liam Fogarty kurtardı. Joel sizleri aşağıya taşıyıp ışıkları kararttıktan sonra polislerin geldiğini duydu. Onlar evi son bir defa daha aramaya gelmişlerdi. New York'a gittiğinize iyice kanaat getirdikten sonra ayrıldılar, fakat yolda Liam Fogarty'yle karşılaştılar. Liam, sizin New York'a gittiğinize inanmadı. Neden inanmadığını ben bile bilemiyorum. Belki de altıncı his, neyse... iyice saklamanıza rağmen arabanızı buldu ve içeri girince de sizinle karşılaştı...»

Hayretler içinde kalmıştım...

«Peki, Joel, Lollie'yi neden öldürmeye kalktı?»

«Haaa, şu yeşil eşarp hikâyesi... Siz gizlice Cleo'yla Constance'ı dinlerken o yeşil eşarbı orada düşürmüştünüz. Joel daha önce eşarbı, Bayan Fellows'un boynunda görmüştü. Her şeyi onun duyduğunu ve öğrendiğini zannetti. Constance'ı öldüremeyince Lollie'ye saldırdı. Bu arada beklenmedik şekilde siz de içeri girince işler daha çok karıştı, ister istemez sizi de ortadan kaldırmak zorunda kalmıştı...»

McKee, olayların gerisindeki motifleri de anlattı:

«Her yıl bir ay süreyle Richmond'a gidiyor, ortadan kayboluyordu. Joel, yanından hiç ayrılmayan Constance'ın bu garip hareketlerinden şüphelenmeye başladı. New York'tan Charles Green'i buldu ve Constance hakkında bir araştırma yapmasını istedi. Green, Richmond'da geçen olayın gerçek yüzünü buldu. Fakat bununla yetinmedi. Olayları kendi hesabına kullanıp hem Constance'ı, hem de zengin Wick'i istediği gibi oynatabilir ve pekâlâ para çekebilirdi. Joel, hisse vermek istemediğini açıklayınca kendi başına hareket etti. Wick'le görüşmeye gittiği gün, onu bulamayınca Joel harekete geçti ve Green'i vurdu. Bunun için de brettayı Wick'ten çaldı, sonra da göle attı. Hapisanedeki bir insandan para sızdıramayacağını biliyordu. Kendi tabancasının eşi olduğu için brettayı ortadan kaldırmak istemişti. Fakat gizli karısı bütün bunları biliyordu. Joel, otelin üst katındayken Irma Brown'un size ettiği telefonu duydu. Aşağıya indi ve içkisine ilâç koyup uyuttuktan sonra onu öldürdü. Irma, kendisini Joel'in vurduğunu görmedi. Aradan epey vakit geçtiği için kalktı, kasabanın dışına gidip sizi beklemeye başladı. Yanınızdan geçti. Lastiğine batan çivi gerçek miydi değil miydi bilemem. Fakat Irma, kocasının sizden nefret ettiğini biliyor ve size bir kötülük yapabileceğinden korkuyordu. Üstelik Joel, karısını Constance'a karşı bir başkaldırma şeklinde kullanmıştı, fakat artık kurtulmak istiyordu.

Louise'in hayatta olması gerekliydi. Joel, Constance'ın bütün parasını bitirdikten sonra Wick'le

oynamaya başlayacaktı. İki karılı bir adam ve bir kız çocuk, yeteri kadar iyi bir kozdu. Fakat Cleo, Louise'in öldüğünü söyleyince beyninden vurulmuşa dönmüştü. Constance'ı öldürmek istemesinin nedeni de buydu. Geriye Cleo kalıyordu ki, o ağzını açamaz, böylece Wick, hâlâ Louise'i sağ zannedip para yedirmeye devam edebilirdi. Harika bir plandı aslında.

Constance'a ilâç almak için evden çıktığı zaman, Bayan Fellows'un sizin eve geldiğim gördü. Birden gözü döndü ve arkasından yavaşça yaklaşıp eşarbı sıkmaya başladı. İçeriye aldığı zaman daha da sıkıttı. Kadın bayılmıştı. Tam bu sırada siz girdiniz.»

McKee anlatacaklarını bitirdikten sonra işlerini tamamlamak üzere çıkıp gitti. Ben de eşyalarımı topladım. Bir polis beni götürecekti. Constance çok hasta olduğu için ziyaretine gitmek istemedim. Dışarı çıkarken, koruluktan doğru, Rita'yla Liam Fogarty'nin elele geldiklerini gördüm. Rita, başını Liam'ın omzuna dayamıştı. Çok güzel bir manzaraydı. Lollie'yle Wick'i düşündüm. Onlar da güzel bir çift olabilirlerdi. İçimde bazı şeyler kırıldı. Tuhaf bir hüznle sersemledim birden...

Polis beni evime götürdü, içeri giremeyecek kadar taze acılarla doluydum. Kulağımın arkası hâlâ şişti. Allahtan Joel daha ağır birşeyle vurmamıştı.

Polis, evdeki eşyalarımı çıkarırken, bahçedeki çiçeklerden toplamaya başladım.

Ansızın arkamda bir ayak sesi geldi. Döndüm. Liam Fogarty duruyordu karşımda. Herhalde veda etmeye ve bana Rita'dan söz etmeye gelmişti. Onu ne kadar yanlışı tanıdığımı, aslında onun hakkında ne kadar iyi duygularla dolu olduğumun farkına vardım.

Gülerek elimi uzattım.

«McKee, Lollie'yle beni, sizin kurtardığınızı söyledi. Teşekkür ederim.»

Liam gülmedi. Cebinden bir sigara çıkardı, yaktı. Daha önceleri de birkaç kere sorduğu bir soruyu tekrarladı.

«Dan Garth'le evlenecek misiniz?»

Tepem attı durup dururken. Eski öfkem ve sinir bozukluğum ayaklandı. Ne oluyordu bu adama, anlamıyordum bunu. Kaç kere sormuştu, ben de cevap vermemekte direnmişim. Bu kez dayanamayıp, Dan'la evlenemeyeceğimi, çünkü aramızda evlilik için yeteri kadar bir anlaşma olmadığımı anlatıverdim. Sonra da sözlerimi şöyle bağladım:

«...Bay Liam Fogarty, size biraz garip gelecek ama, benim kimseyle evlenmeye niyetim yok.»

O zaman yüzü değişti... Ağzından sadece sımsıcak bir «NELL..» kelimesi çıktı ve hiçbir hareket yapmama fırsat vermeden, beni kucaklayıp uzun uzun öptü. Karşıkoyma gücü ve isteği yoktu içimde.

Bıraktığı zaman hafifçe gülümsedi ve telâşla ekledi:

«Biraz önce Rita'dan özür diliyordum. Aslında onu katil olarak suçlamamak gerekirdi. Zavallı kız çok çekti. Artık Fellows'larla oturacak.»

Sonra eliyle çenemi okşadı:

«Başından beri seni istiyordum Nell... İlk gün şurada karşılaştığımız andan beri...»

Havaya birşeyler oluyordu sanki... Etraf birdenbire pembeleşmiş, kuşlar ötmeye başlamıştı... Her taraf altın gibi panldıyordu.

Liam Fogarty, gözyaşıyla hafifçe ıslanan yanaklarımdan öptü. Arabasının kapısını açtı. İçine girdim ve beni alıp götürdü.

BİTTİ

cellatlar da HELEN REILLY ağlar

“

Daha omletin ilk lokmasını
ağızıma atarken
cam büyük bir gürültüyle
kırıldı
ve karşı duvara
yeni bir kurşun saplandı.
Artık şüphe yoktu.
Birisi beni ÖLDÜRMEK istiyordu...
Hayır hayır !
Bu fikri
aklımdan çıkarmaya çalıştım.
Kabul etmek istemiyordum.
Bununla birlikte
yerimden
ancak beş altı saniye sonra
kalkabildim.
Dışarsı zifiri karanlıktı.
Ateşin yanındaki
duvarın yakınına
sığındım.
İkinci kurşunu bekliyordum.

”

10 lira